

Những câu chuyện
linh ứng về Ngài

Địa Tạng Vương Bồ Tát

(Tập III)

Sa Môn **Thích Như Điển**
Phương trượng Chùa Viên Giác
Hannover - Đức Quốc
dịch từ tiếng Nhật sang tiếng Việt.

PL. 2552 / DL . 2008

Quyển thứ 17

THÀNH TÍCH CỦA VIỆC BUÔN BÁN TĂNG NHANH VÀ BỊNH ĐAU TIM ĐÃ BỚT

CÂU CHUYỆN SỐ 1

Trong câu chuyện này có tất cả 6 chuyện kèm theo gồm:

- Số 1: Công việc làm ăn phát triển
- Số 2: Bệnh đau tim đã khỏi
- Số 3: Nói về nhân duyên đã được quyết định
- Số 4: Bệnh thần kinh đã được chữa trị
- Số 5: Bệnh đau thận của bà chị đã bớt đi
- Số 6: Gia đình đoàn viên

Câu chuyện số 1: Công việc làm ăn phát triển

(Câu chuyện của ông M 59 tuổi, ở phố Okayama)

Tôi đang làm việc tại một tiệm buôn bán nhạc khí 16 năm về trước tôi có bà nhạc thường hay nói về những chuyện linh ứng của Đức Địa Tạng và bà ấy cũng muốn dẫn tôi đi tham bái. Tôi đã lợi dụng ngày nghỉ lễ để đi đến Fuchū nhân ngày lễ vía hàng tháng của Đức Địa Tạng. Lúc đó mới đào được Ngài lên và mọi người đã dùng tay để di chuyển Ngài bằng đường núi, đến cách đó độ 40 đến 50 mét. Rồi mọi người đã làm chòi để che Ngài cũng như làm lễ kỷ niệm cúng bái Đức Địa Tạng không có đầu kia.

Trên đường lễ bái khi trở về tôi đã nhận được 3 đến 4 kiện hàng gửi đến, trong đó những đàn Piano. Khi mua những đàn Piano đắt giá, lúc bán lại không phải là chuyện đơn giản chút nào! Thế nhưng trong lúc ấy thật là những chuyện ngoài dự tính: Chỉ có biết rằng: Đây là những việc bất khả tư nghì mà thôi.

Trải qua 2, 3 tháng nhạc mẫu tham bái và đặc biệt là lần tham bái thứ 2 thì công việc làm ăn của tôi trở nên thuận chiều. Đây là điều đầu tiên khiến tôi nghĩ đến. Cùng đi với bà già vợ có 3 người mà chỉ có một người được gia hộ. Rồi đến lần thứ ba đi tham bái lại

được kết quả tốt, nên lần này chỉ có một mình tôi đi mà thôi. Đây chính là lần đầu tiên tôi đi tham bái Ngài Địa Tạng. Từ đó về sau tháng nào năm nào tôi cũng luôn đi lễ bái không thiếu sót lần nào. Có lúc ở nơi thờ Ngài tôi đã nhặt được cái ly mạ vàng. Đối với người đi lễ bái thì đây là một hạnh vận và nên nhận được ly mạ vàng này để sót lại của người cúng thí cả 2, 3 tháng nay. Riêng tôi cho đến 7 năm về trước, tháng nào cũng đi lễ Ngài, nên đó là ơn gia hộ chăng? Do vậy mà kết quả của việc buôn bán lại được tốt hơn và ở ngoài xã hội, chúng tôi cũng đã nhận được nhiều quà thưởng quý giá từ những người chủ. Lại nữa cũng có năm tôi đã đứng hạng 2 toàn quốc về thành tích buôn bán và việc buôn bán từ đó đã được thuận chiều. Kể từ khi đi tham bái Ngài Địa Tạng và mỗi tháng như thế tôi đều rủ thêm những người cùng hăng và những người bạn đều cùng đi lễ bái, lúc nhiều nhất là 15, 16 người cùng đi lễ. Mọi người đều dùng xe riêng của mình để đi. Ngay cả cũng có những người khi vừa cầu nguyện xong là đã nhận được ơn gia hộ cũng không thiếu.

Vì bạn của tôi tên là O ở phố Sáng Phu bị bệnh tiểu đường nên rất khổ khổ vô cùng. Từ những câu chuyện linh nghiệm tuyệt vời của Ngài Địa Tạng không có đầu kia, nên việc đi cầu nguyện vẫn tiếp tục. Những thành quả như thế tôi chẳng bao giờ quên được. Cả khoảng nửa năm trải qua như thế, riêng tôi khi nào cũng nghiêm thủ việc đi tham bái mỗi tháng như vậy, rồi nhận cái khăn ấy xoa vào thân thể bằng đá của Ngài. Ngược lại phía bên kia thân hình Ngài cũng có một

người đang cầu nguyện và cũng đang xoa khăn ấy vào người. Người đó chính là ông O. Tôi nhìn thấy nhan sắc của ông cũng đang biến đổi. Từ xa tôi nghe tiếng gọi: “Tôi đã được ân Ngài gia hộ, nên bệnh tiểu đường cũng đã giảm đi rất nhiều, nên bây giờ đi tham bái lễ đây”. Ông ta vui mừng khó tả. Từ khi nói chuyện cho đến nay đã chẳng một lần nào chúng tôi gặp gỡ mà bây giờ ở 2 phía 2 bên Ngài Địa Tạng chúng tôi đã gặp nhau với những chiếc khăn xoa vào mình, thật là bất khả tư nghì. Chính tôi cũng đã ngạc nhiên về bệnh tình của ông ta đã được chuyển đổi tốt hơn.

Câu chuyện số 2: Bệnh đau tim đã được tốt hơn

(Câu chuyện của ông M 59 tuổi, ở phố Okayama)

Vì công ăn việc làm liên hệ, nên tôi đã một mình đi đến Osaka. Từ Kobe nơi tôi sinh sống và trên đường đi làm bằng xe lửa chạy nhanh sẽ đến nhà gare Osaka. Khi leo lên được xe, tôi gần như nín thở. Vào khoảng cuối tháng Giêng năm Bình Thành thứ 6 (1993) tôi cũng đã uống thuốc trừ bệnh cảm gió, sau khi uống ngấm thuốc, vào ban đêm thật là khó thở, ho và đờm liên tục xảy ra. Điều này tôi có cảm nghĩ như chính mình cũng phải bị chết giấc không chừng. Sau đó tôi mới nghĩ rằng khi uống thuốc trừ bệnh trùng gió thì cũng ảnh hưởng đến bệnh tim không ít. Nên tôi

đã liên tục với vợ chồng con trai thứ của tôi ở tại Okayama đến đón và sau đó tôi lại trở về Okayama. Trong đêm đó lại một lần hơi thở trở nên khó chịu. Đến sáng hôm sau là chủ nhật được Bác Sĩ điều trị và vợ của đứa con trai thứ chở tôi vào bệnh viện thành phố Okayama. Sau khi chẩn đoán xe cứu cấp đã đưa tôi ngay vào nhập viện ở bệnh viện quốc lập của thành phố Okayama. Ở đây cũng bảo là tại sao các Bác Sĩ ở bệnh viện dân lập ở Fukuyama không biết sớm hơn.

Tôi nghĩ rằng bị tim nhỏ, nên phải tạo cho vành tim lớn hơn, mà bệnh này thì khó chữa khỏi, chẳng có phương pháp nào chữa trị khác hơn là phải thay tim. Nếu không đi được đến bệnh viện Osaka thì không thể thay tim được. Như vậy phải cần làm thủ tục và phải cần thời gian lâu hơn nhận được tim của người khác để thay thì có sinh sống như ngủ, thức, trở lại nhà sống được 3 năm nữa và giới lắm là 5 năm là cùng. Tôi thì luôn luôn để khăn lau có hình Ngài Địa Tạng ở trong cặp tại văn phòng nơi làm việc và tôi cũng yêu cầu bà vợ của tôi là hãy vào nơi bên ngoài để đi ngủ vào ban đêm. Trong khi ban ngày vợ tôi vẫn ở bệnh viện bên tôi thì tôi vẫn một lòng cầu nguyện mỗi ngày nơi Ngài Địa Tạng.

Sau thời gian nhập viện chẳng bao lâu thì bệnh trạng trở nên tồi tệ hơn, càng ngày càng khó thở và nhiều khi ý thức vẫn không còn liên tục nữa, nó nổi trôi bồng bềnh như dòng nước ngoài khơi vậy. Khi thuyền đến thì tôi thấy mình nhảy lên trên đầu thuyền. Bên kia bờ sông hoa nở đầy khắp. Trong đám hoa ấy có một

thiếu nữ đứng đó mỉm miệng cười. Khi nàng nhìn lên đầu thuyền thấy tôi, nàng cười rất tươi. Bên kia bờ sông cũng có những cánh đồng hoa rực tươi sắc màu. Người lái thuyền mặc đồ đen, ai cũng chẳng gọi tôi đến mà chỉ cười thôi.

Thế nhưng phía bên kia lại gọi tôi. Lúc ấy ý thức đã trở lại, thì lúc ấy chính là 5 giờ sáng, giờ mà các y tá hay đi thăm chừng bệnh nhân. Về mặt của tôi có gì khác thường, nên họ đã lớn tiếng gọi và đánh thức tôi dậy.

Từ đó về sau 2 tháng, Bác Sĩ đã gọi vợ tôi và các con tôi lại và vì gọi gấp, nên vợ tôi nghĩ rằng chắc có chuyện không lành chẳng? Bà ta bắt đầu nghe được những chuyện nhiệm mầu đã xảy ra cho tôi, do Bác Sĩ nói. Ngực tôi yên ổn và rất bình tĩnh, bởi vì bệnh trạng của tôi đã được thay đổi tốt hơn nhiều. Vợ tôi đã chẳng nói sự thật cho tôi nghe, nhưng nhìn cách nói chuyện và nhan sắc, khiến tôi rõ điều đó.

Bệnh chính của tôi là phải mở rộng vành tim để máu lưu thông, điều này là căn bệnh đã làm cho bao nhiêu người bị chết và bệnh của tôi đã đến thời kỳ cuối, nên máu đã dồn lên phổi, do vậy sự hô hấp trở nên khó khăn và đau đớn vô cùng. Vì đường dẫn máu hẹp, không lưu thông, tất phải chết, cho nên ngoài phương pháp thay tim ra không còn cách nào hơn được nữa.

Tôi đang chuẩn bị để đi vào con đường tử vong và tôi nghĩ rằng chẳng còn cách nào để giúp cho tôi sống được nữa. Thế nhưng bệnh của tôi càng ngày càng khá hơn, vì tôi đã được Ngài Địa Tạng gia hộ, chứ

không còn gì khác cả. Bác Sĩ cũng cho biết rằng đây là một kỳ tích. Cả 2, 3 ông Bác Sĩ cũng đã nghe rõ về bệnh trạng của tôi, căn bệnh không thể chữa được, mà nay đã trở nên tốt hơn, chính những ông Bác Sĩ cũng rất là ngạc nhiên.

Những người bệnh càng ngày càng tăng nơi bệnh viện, nên phải thêm giường vào phòng. Còn tôi có thể trị liệu ở nhà được, nên đã thoát viện và khi trở lại nhà chỉ có nằm ngủ chứ chẳng làm được gì cả. Tôi cũng đã cho biết là không thể đi làm lại được.

Thỉnh thoảng vợ tôi chở tôi đi bệnh viện, thỉnh thoảng cũng còn dùng xe Bus để đi, rồi từ đó tự mình lái xe đi bệnh viện. Trong lúc đó tôi đã leo lên lầu cả 5 đến 6 thang cấp và từ từ đi bộ được 200 đến 300 mét như thế.

Mỗi sáng tôi hay dẫn chó theo cùng, lúc tản bộ. Sau 3 tháng như thế thì con chó lại trở chứng, có lúc bị té. Để ý nhìn kỹ thì thấy nó không mạnh khỏe như trước nữa và Bác sĩ Thú y cho biết rằng nó bị đau tim, khoảng một tuần sau cho nó vào bệnh viện. Bệnh của con chó hoàn toàn giống như bệnh của tôi, nghĩa là máu huyết lưu thông không đều. Tôi đã không nói bệnh đau tim của tôi cho Bác sĩ Thú y nghe. Nhưng điều minh chứng rõ ràng là con chó đã thay thế chủ để chịu bệnh cho chủ nhà là điều Bác sĩ Thú y đã nói.

Con chó cưng của chúng tôi sau khi từ bệnh viện về một tuần đã chết đi trong thương nhớ luyến tiếc. Qua sự giới thiệu của bác sĩ thú y, chúng tôi đã nhờ nhà quản chuyên môn lo cho thú, trình trọng làm lễ hỏa

táng cho nó. Theo sự hướng dẫn của gia đình có cả ngàn người đi đến Chùa đưa đám và ở phố Okayama cũng có Chùa theo Nhật Liên Tông rất nổi tiếng làm lễ cho nó cả 2 tiếng đồng hồ. Theo tôi nghĩ con chó ấy cũng đã thành Phật rồi.

Thoát khỏi tử thần, tim của tôi đã hồi phục trở lại cả 80%, nhưng để tiếp tục trị liệu, tôi phải uống thuốc khác. Được dặn rằng: Nếu thuốc này không hợp với thân thể thì có thể thay đổi thuốc khác. Cũng được hiểu rằng tác dụng phụ của thuốc có thể xảy ra sau đó cả một năm. Tôi uống thuốc độ 10 tháng thì cái bụng bắt đầu đau, liền sau đó tôi đã vào bệnh viện quốc lập, bên dưới ra máu và nóng lạnh. Kết quả của việc chẩn đoán là ruột già đã bị nhiễm trùng. Thế là phải cắt phần hư của ruột già. Vào ngày 25 tháng 12 năm Bình Thành thứ 6 (1993) là ngày chỉ định phải giải phẫu. Thế nhưng khi bắt đầu vào việc giải phẫu lại được dời qua tháng giêng năm sau. Để chờ đến ngày giải phẫu tôi vẫn tiếp tục quấn cái khăn có hình Ngài Địa Tạng ngang qua bụng. Suốt cả năm ấy tôi đều gia tâm niệm chú: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”.

Sau Tết Nguyên Đán năm Bình Thành thứ 7 (1994) việc đầu tiên là chuẩn bị giải phẫu, khi tái kiểm tra thì Bác Sĩ nói rằng sẽ dừng việc giải phẫu vì ruột già đã biến dạng trở nên tốt hơn. Bác Sĩ cũng cúi đầu khâm phục.

Vào tháng 4 năm Bình Thành thứ 7 (1995) thì tôi đi làm việc trở lại. Vì trước khi bị bệnh tôi đã làm tại chi nhánh ở Osaka, nên sau khi hồi phục đương nhiên

cũng làm tại Osaka. Cũng chẳng có lý do gì đặc biệt khác, thế nhưng tôi được lệnh là ở nguyên tại phố Okayama cũng được. Với Okayama tôi đã nhận được những tấm lòng nồng ấm của hãng và tôi đã làm việc những ngày như thế.

Sau khi từ bệnh viện trở về cho đến trong hiện tại tôi đã 3 lần đi tham bái Ngài Địa Tạng như thế.

Vào ngày 17 tháng 12 năm Bình Thành nguyên niên (1968) một đôla ăn 143 Yen 40 Cent. Thị trường chứng khoán giá cả lên xuống bất thường như tờ báo Nikkei thông báo. Đến tháng 5 năm Bình Thành thứ 3 (1990) càng ngày thị trường càng băng hoại. Đôla càng ngày càng cao, đến năm Bình Thành thứ 7 (1995) lên đến 70 Yen ăn 1 đôla (trong hiện tại trên dưới 100 Yen). Những xí nghiệp của Nhật Bản chơi với về chuyện đôla cao liên quan đến xuất nhập cảng. Ngoài ra sự tiêu dùng trong nước cũng thấp xuống. Do vậy các hãng xưởng đành phải cải cách từ căn bản. Đây là một cuộc cải cách lớn cho các hãng xưởng lớn và tiến hành việc chỉnh lý nhân viên. Tôi vì tuổi tác và bệnh tật của thân thể. Thì việc đầu tiên bị sa thải cũng là việc hiển nhiên, nhưng tôi lại còn sót lại để làm việc cho hãng. Đây là điều tôi không dự tính, có lẽ đã nhờ Đức Địa Tạng không có đầu gia hộ cho tôi nên mới được như vậy. Con xin tạ ơn Ngài và không còn cách khác nữa.

Dưới đây tôi viết tiếp về 4 đến 5 người đã được ơn gia hộ và để giới thiệu nơi bảng thông báo của Địa Tạng đường: Đây không phải là nghe được chuyện và có kết quả sau khi đi tham bái mà từ trước đó người đi

trả lễ đã cho biết. Đa phần sự linh nghiệm của những người này đã được viết thêm vào.

Câu chuyện số 3: Nói về nhân duyên đã được quyết định

Khu Nam của phố Kobe có một người tên O 33 tuổi có bà mẹ chồng đã mất và nhà bà mẹ chồng ở Osaka. Bà ta cũng là những tín đồ rất thuần thành trong nhiều đoàn thể ở Nhật Bản. Vào mùa thu năm Bình Thành thứ 5 (1992) thỉnh thoảng có gặp bà mẹ và được biết rằng bà rất khổ sở về đứa con trai không biết nghe lời. Đã hơn 10 lần gặp nhau rồi. Đồng thời cũng đã nghe chỉ dẫn về Đức Địa Tạng không có đầu ở phố Fuchū và tôi đã ghi chú vào bản đồ nơi có Đức Địa Tạng, rồi trao qua cho họ. Bà mẹ đã nói với đứa con trai rằng: Cô O đã sớm đi tham bái, đã cùng với 2 mẹ con mình sẽ đi tham bái vào ngày chủ nhật tới của tháng 10. Trong một năm 12 tháng thì đây là tháng quyết định cho nhân duyên này, nên đã cho kết hôn và mẹ con bà ta bây giờ rất vui vẻ. Hiện họ đang tại phố Hộ Ốc.

Vào ngày 17 tháng Giêng năm Bình Thành thứ 7 (1994) đúng vào lúc 5 giờ 45 phút sáng như trên trời giáng xuống đất Kobe và Osaka, đã bị động đất ở độ chấn động 7. Hơn 5.500 người chết và phát sanh một tai nạn lớn. Việc này có tính cách hủy hoại quá lớn.

Phố Hộ Ốc cũng là nơi trọng tâm xảy ra động đất. Nhà của cô O đã bị đường xa lộ đổ sập cạnh gần nhà, thế nhưng nhà cô O chẳng hề hấn gì cả. Khi xem truyền hình được thấy rằng chung quanh nhà của cô O ai ai cũng bị hư hại. Riêng nhà cô O thì không bị. Rõ ràng điều này là do Đức Địa Tạng gia hộ chứ không có gì khác cả. Tôi là người đã giới thiệu, nên họ luôn luôn cảm ơn tôi về việc này.

Câu chuyện số 4: Bịnh thần kinh đã được chữa khỏi

Ở phố Okayama có người con gái con của ông Thầy N dạy Piano đã kết hôn với cậu S làm tại ngân hàng. Cậu S đã làm ở trụ sở chính, nhưng sau khi kết hôn chẳng bao lâu thì phải di chuyển đi đến làm ở một chi nhánh xa nhà. Cậu S thay đổi chỗ làm trong sự buồn bực, nên sự giao hảo với những người khách không thân thiện lắm và S đã bị bệnh thần kinh.

Tôi đã viết thư khuyên mẹ của cô là nên đến tham bái Đức Địa Tạng và sau đó cả nhà đều đi tham bái Ngài. Sau độ nửa năm tôi được nghe bà mẹ cô ta bảo rằng: “Xin cảm ơn ông M”.

Thông thường nếu tôi đi làm ở chỗ khác, ít nhất phải làm từ 1 đến 3 năm, nhưng ở đây không đòi hỏi lời nào mà chỉ trong vòng một năm đã được trở về lại trụ

sở chính. Điều quan trọng là bình thần kinh cũng đã hoàn toàn hết. Cả gia đình mau mau đi đến để lễ bái Ngài Địa Tạng.

Câu chuyện số 5: Bệnh đau thận của bà chị đã bớt đi

Câu chuyện này xảy ra cách đây 5, 6 năm về trước. Thận của chị tôi bị hư, nên đã thay đổi bệnh viện. Cuối cùng lại nhập viện ở bệnh viện trung ương của Osaka. Tuy nhiên cũng như cũ, chẳng khá hơn chút nào.

Lúc đó mỗi tháng tôi thường hay đi tham bái Ngài Địa Tạng và tôi cũng hay nhận được những cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng đã được cầu nguyện rồi mang đi đến luôn bệnh viện. Chị tôi đã về nhà, không phải hoàn toàn khỏi 100%, nhưng phải đi bệnh viện định kỳ để kiểm tra. Cá nhân chị tôi không còn khổ sở chịu đựng như lúc ban đầu nữa.

Câu chuyện số 6: Gia đình đoàn viên

Có người tên J hiện ở tại Trung Áp, phố Sáng Phu mà J đang làm dưỡng tử, anh J này chỉ

thích chơi Mazan một cách cuồng nhiệt. Hấn là con nuôi của một gia đình khá giả và khi cha nuôi chết đi cậu J lấy tiền đánh Mazan bị thua đậm. Khi nào không có tiền anh ta lại mang gạo đến để thế vào. Đồng thời gia đình chẳng đằm ấm mà phong ba lại nổi lên không dứt. Uống rượu nhiều đi về trễ, có xu hướng bạo lực. Tiền bạc chẳng vào nhà. Ngoài ra vấn đề ly dị đang chờ đợi. Tôi đã nhận giúp đỡ việc nói chuyện với vợ của cậu J. Đúng lúc ấy tôi có dẫn theo 4, 5 người bạn cùng làm trong hãng đi tham bái Ngài Địa Tạng thì J là một người được tính thêm vào. Nhưng cậu J thì sau đó đã dẫn cả gia đình đi tham bái. Tiếp tục còn đi thêm bao nhiêu lần nữa.

Gia đình đã trở lại bình an, cả vợ cậu ta và chính cậu ta và cả gia đình đều đoàn viên, vì biết nghe theo lời khuyên.

CÂU CHUYỆN SỐ 2

PHỤ THÂN BỊ UNG THƯ XƯƠNG, NHƯNG KHÔNG ĐAU ĐÓN GÌ KHI RA ĐI

Kể từ lúc còn trẻ cha tôi là người ít nói, nên không có bạn bè nhiều, chỉ sống với công việc làm của mình và cách đây 17, 18 năm về trước, ông ta đã bị tai nạn xe hơi nên lỗ tai không còn nghe rõ nữa và từ đó về sau phải đeo máy nghe, rồi ông ta khép kín vào trong thế giới của mình. Lời nói của người khác không còn nhận ra được nữa. Đây cũng chính là nguyên nhân bệnh của người già, nên đã vào bệnh viện từ năm trước.

Từ 7, 8 năm về trước, cha tôi mỗi đêm phải đi tiểu đến 7, 8 lần. Chúng tôi đã khuyên cha tôi nên đi kiểm tra đường tiểu, nhưng ông vẫn quyết liệt bảo rằng: “Chẳng có chuyện gì cả“. Vào ngày mùng 10 tháng giêng năm nay ông đã về bên kia thế giới.

Vào tháng 10 năm rồi kiểm tra đường tiểu thì thấy bị khó tiểu, vì tiền lập tuyến lớn ấy đã biến dạng thành ung thư tiền lập tuyến, đã di chuyển đến xương

mà không giải phẫu. Khi chiếu điện Hormon thì sự chết sẽ không xảy ra sớm. Theo Bác Sĩ cho biết có thể kéo dài mạng sống thêm 1, 2 năm nữa. Kể từ ngày mùng 4 tháng giêng năm nay thân thể bất an, chẳng chịu ăn uống gì cả. Từ ngày mùng 8 tháng giêng trở đi xem như chỉ chờ từng giờ từng phút. Ông biết do ung thư đã làm cho ông phải chết sớm. Vì tôi cũng thường hay nghe kể lại rằng những người bị bệnh ung thư phải chịu đau đớn trong khi chữa trị và lúc lìa bỏ thế giới này, chính ông Bác Sĩ cũng bảo là hầu như trước khi chết những người mắc bệnh ung thư rất khổ sở. Sự đau đớn của việc chữa trị có thể xoa dịu được, nhưng trên thực tế nỗi khổ ấy như thế nào? Quý vị hãy nghĩ xem.

Lúc ấy tôi đã đi tham bái Ngài Địa Tạng đã được mấy lần rồi và tôi cũng đã nghe từ người giúp việc tại đó tên S bảo rằng: Nếu thật tâm cầu nguyện thì bệnh ung thư không bị đau đớn nữa và tôi đã liên tưởng đến những người như thế, nên vào ngày 9 và 10 khi tôi ở bên cạnh cha mình, tôi đã nắm chặt lấy tay của ông và tôi không cảm nhận rằng ông bị đau đớn về bệnh ung thư. Đây chính là lời nguyện cầu và việc đau đớn ấy đã được sự gia hộ. Vì cha tôi bị ung thư xương nên mỗi lần cử động thân thể thì rất là đau đớn nhưng khi tôi ở gần bên ông thì thấy nhan sắc của ông chỉ biến đổi đi đôi chút, ông ngủ nhiều giấc rất bình an. Thỉnh thoảng tay ông cựa quậy và tay ông bị dừng lại một cách yên ổn. Trước khi chết 4 tiếng đồng hồ tôi đã lấy cái khăn có hình Ngài Địa Tạng phủ lên ngực của ông để khỏi bị đau. Cũng giống như năm trước khi được hỏi không

đau phải không, thì 2 chân trái, phải cử động, có nghĩa là hoàn toàn không đau đớn. Bác sĩ cũng thật là ngạc nhiên và nói: Thật là lạ! hầu như không bị đau đớn gì. Chẳng có đau gì sao? Nếu là bình thường thì đau khổ lắm, ông Bác sĩ vừa đi ra khỏi phòng vừa nói như thế, ở trên bàn gần đó người Y tá đã để tâm để một phong bì của bệnh ung thư cho người mang theo. Đồng thời tôi cũng đã sắp thành hàng trên bàn cái bùa tôi đã nhận được nơi Ngài Địa Tạng không có đâu kia. Đức Địa Tạng đã lấy dùm sự đau đớn khổ sở của cha tôi về bệnh ung thư, nên nơi ngực tôi tràn đầy một niềm an lạc khó tả.

Cha tôi sau đó cả 3 tiếng đồng hồ cũng không thấy có trạng thái gì là khổ sở về ung thư cả. Đây chính là nhờ sự cứu vớt của Ngài Địa Tạng đã dẫn cho cha tôi rời khỏi cuộc đời này và chuyển lẽ hành cô độc không đau đớn ấy.

Ngài Địa Tạng Bồ Tát không có đâu. Con mang cả tấm lòng để tạ ơn Ngài. Con xin cảm ơn Ngài.

Kính nguyện
Viết lại ngày mùng một tháng 9 năm
Bình Thành thứ 5 (1992)

CÂU CHUYỆN SỐ 3

BÌNH ĐAU ĐẦU ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của Bà N 71 tuổi ở Tây Đại Tự,
phố Nara)

Vào lúc 4 giờ chiều ngày 23 tháng 2 năm Bình Thành thứ 6 (1993) tôi bắt đầu bị đau đầu kịch liệt. Đó là những giờ phút kinh hoàng nhất mà tôi phải chịu đựng cho đến tối.

Cả ngày hôm đó và 2 ngày tiếp theo sau nữa tôi đều không đi tắm (Ofuro). Đã mấy lần tôi đi tắm, nhưng đều đi trở về nhà. Từ nhà tắm trở về nhà cái đầu nó nhức nhối không thể tả xiết. Càng về tối cái đầu càng bị đau nhiều hơn nữa. Thời gian trôi qua là sự đau đớn nhức nhối ấy. Tối hôm đó tôi muốn ăn cơm sớm rồi đi ngủ, ăn như ngón đại vào cho nhanh, nhưng vì cái đầu bị đau quá nên mới ăn được nửa bữa lại phải dừng lại và nghĩ ngay đến cái khăn có hình Ngài Địa Tạng đã nhận được và tôi đem khăn ấy bịt lên đầu một

cách trình trọng và lằm bằm: Cái đầu con bị đau quá xá...

Mười phần đã giảm đi rất nhiều. Lúc ấy là 6 giờ tối và tôi đã cầu nguyện chí thành thêm nữa, đoạn sờ vào chiếc khăn trên đầu, rồi ăn xong nửa phần ăn còn lại vào lúc 6 giờ 20 phút. Tôi có cảm giác thật nhẹ nhàng, vì cái đầu không còn đau nữa. Tôi một mình hết sức rất là ngạc nhiên về chuyện này và thời gian cứ thế trôi đi. Lúc ấy đúng 7 giờ tối là lúc mà cái đầu của tôi hoàn toàn đã được chữa trị. Việc đau đớn ấy giống như là chuyện đùa. Vào lúc ấy tôi cũng thật là ngạc nhiên vì đã trải qua 6 tiếng đồng hồ đau đầu kịch liệt và đã nhờ Ngài Địa Tạng không có đầu kia cứu hộ cho. Thật tình con rất mang ơn Ngài. Con xin cảm ơn Ngài Địa Tạng vô cùng. Con phải trả lễ bằng nhiều lần cảm tạ Ngài như thế vẫn không đủ. Đau như búa bổ, vậy mà chỉ trong thoáng chốc đã được chữa trị, nên phải tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu. Con xin tạ ơn Ngài đã chữa lành bệnh đau đầu của con. Tôi đã tạ lễ nhiều lần như thế trong khi lên giường nằm ngủ vào lúc 8 giờ rưỡi tối hôm đó và đã ngủ một giấc dài.

Vào lúc 5 giờ rưỡi sáng ngày 24, khi đã mở mắt tôi đã đi ngay vào phòng vệ sinh và cảm giác của tôi thật khoan khoái, vì cái đầu thật nhẹ nhõm. Sau đó tôi nằm thêm một ít lâu nữa. Đêm 23 là đêm tôi đã nhận được sự gia hộ của Ngài Địa Tạng đã chữa lành bệnh đau đầu, nên tôi rất mừng vui khó tả. Cả đời tôi sẽ không bao giờ quên những giờ phút như thế này.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu. Vì Ngài đã đáp lại lời cầu nguyện của con.

Ngày 24 tháng 2 năm Bình Thành
thứ 6 (1993)

Viết thêm : Cho đến bây giờ tôi đã bị đau khớp khổ suốt 25 năm qua, nhưng bắt đầu tháng 3 năm này tôi đã nhận được ân gia hộ của Ngài Địa Tạng, nên không còn đau đớn nữa. Tôi xin viết thêm vài dòng như vậy.

CÂU CHUYỆN SỐ 4

VIÊM MÀNG NHĨ SUỐT 25 NĂM QUA ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà O 58 tuổi, ở Thang Lai Đình,
quận Tả Bá, huyện Hiroshima)

Trước đây 9 năm vào năm Chiêu Hòa thứ 59 (1983) chồng tôi bị ung thư bao tử đã được giải phẫu.

Ở trước cửa nhà tôi có bà S từ 10 năm về trước bà đã rõ biết về Đức Địa Tạng không có đầu ấy. Bà ấy đã bảo rằng: “Chồng bà sau khi mổ, bà nên đi tham bái Ngài Địa Tạng thì sẽ được lợi ích vô cùng”.

Vào tháng 2 năm Chiêu Hòa thứ 60 (1984) chồng tôi bảo tôi leo lên xe để cùng ông đi đến tham bái Ngài Địa Tạng ở Fuchù. Vào 10 giờ khuya chúng tôi đã ra đi từ Thang Lai Đình. Đây là lần đầu đi phố Fuchù nên không rõ đường sá, chỉ biết một điều là chỉ hướng về hướng đông để chạy. Tuy vậy vẫn không bị lạc trong đường núi quanh co kia, như có ai đó dẫn đường. Sau khi đến Hộ Diêm Xuyên Dục là vào địa phận phố

Fuchù và ở tại trạm xăng đã có bảng chỉ dẫn đi vào con đường nơi thờ Ngài Địa Tạng, chỉ cách trước đó 1.000 thước nữa là đến nơi.

Lúc ấy trước 2 giờ sáng và tôi nghĩ đâu có đi vào thì cửa vẫn còn đóng không vào được. Nên chúng tôi đã vào công viên Fuchù ở trước mặt để chờ mắt qua đêm chờ trời sáng. Khi trời sáng ra chúng tôi đi đến nơi thờ Ngài Địa Tạng để tham bái thì được biết rằng trong 24 giờ cửa vẫn không đóng, tham bái lúc nào cũng đều được cả. Từ đó về sau mỗi tháng tôi đi tham bái 3 lần như thế. Hầu như là đi vào ban đêm. Tham bái đến lần thứ 5, thứ 6 thì thân thể của chồng tôi thật nhẹ nhõm. Sau khi làm cuộc giải phẫu lớn mà lái xe đến Fuchù phải tốn cả 3 tiếng đồng hồ để đi trên đường ngoằn ngoèo như vậy mà thân thể chẳng có gì mệt nhọc. Ngược lại ông còn vui vẻ nữa. Nhờ ơn gia hộ của Ngài mà bao tử của chồng tôi đã bớt đi nhiều.

Trong thân tộc có 4 người cùng trang lứa cũng đều bị đau bao tử, nhưng 3 người kia thì đã lần lượt ra đi, chỉ còn ông chồng tôi cho đến giờ này vẫn còn mạnh khỏe và ngay cả bà chị của tôi cũng rõ biết rằng: Sở dĩ chồng tôi còn sống sót là nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng. Nên vào tháng 3 năm Chiêu Hòa thứ 60 (1984) cả 2 vợ chồng đều đi tham lễ.

Trong lỗi tai của tôi suốt năm đều bị ù ù. Từ nhỏ cho đến bây giờ bị viêm màng nhĩ mãn tính. Dầu cho trị liệu cách nào cũng không hết được. Tôi đã trải qua suốt 50 năm trời khổ sở như vậy, rồi Bác Sĩ cho đây như bị điếc khó chữa được hoàn toàn.

Vào tháng 3 trong những ngày không đi tham bái Ngài Địa Tạng chị tôi đã báo cho tôi biết rằng lỗi tai của tôi là một chuyện lạ, mà chính tôi cũng chẳng để ý. Khi đụng vào lỗi tai thử thì không còn nghe âm thanh ù nữa và kể từ đó tôi thật hết sức ngạc nhiên. Vì dầu cho có bàn tay nào đi nữa vẫn không chữa trị được hết bệnh viêm màng nhĩ này, chỉ có việc đi tham bái Ngài Địa Tạng mà việc này đã được chữa trị. Thật là chuyện bất khả tư nghi, ngoài ra không có gì có thể diễn tả hết được.

Đồng thời chồng của tôi bị lòi xương ra bên cùi chỗ tay trái. Thế mà thịt tự nhiên mọc lên trên liền lại chỗ cong ấy. Việc này khi thay đổi thời tiết khiến cho đau đớn, thế nhưng sau khi đi tham bái Đức Địa Tạng thì hầu như không còn đau đớn gì nữa cả. Bác Sĩ nhìn chỗ đau của chồng tôi và lần nắn bóp, nhưng chồng tôi vẫn không thấy bị đau đớn gì nên ông Bác Sĩ cũng lắc đầu và cho rằng: Đây là việc bất khả tư nghi. Từ đó về sau cả 10 năm như thế, chồng tôi không bị đau đớn gì cả, tiếp đó chồng tôi bị bệnh tim và vào 14 tháng 2 năm Bình Thành thứ 6 (1993) thì giải phẫu. Đến ngày mùng 8 tháng 3 thì được về nhà. Những ngày đẹp trời ông đã tự lái xe đi thăm đó đây và đã chẳng có chuyện gì xảy ra, sau khi về nhà độ 3 ngày thì ông đã lái xe chạy cả 3 tiếng đồng hồ để đi tham bái Ngài Địa Tạng, nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra. Những lúc ông ta mệt mỏi tôi cũng chẳng thấy ông có dấu hiệu gì đau đớn mà luôn luôn bình thản. Những người ở chung quanh ông

họ điều ngạc nhiên. Vào ngày mùng 8 tháng 3 khi đi tham lễ ông đã cúng vào đây 3000 cánh hạc.

Tâm tôi lại lắng đọng để đến Địa Tạng đường và chìm sâu vào niềm vui khó tả. Chung quanh nơi đây có cái gì đó linh thiêng bao phủ.

Thật là bất khả tư nghì có tháng có đũa cháu sau khi sanh được 6 tháng tuổi, đũa cháu tỏ ra ngoan ngoãn. Trên đường trở về lại nhà nó không muốn uống sữa nữa và cả 5, 6 tiếng đồng hồ chỉ có ngủ vùi, tay không cựa quậy. Đây cũng là việc lạ lùng, là một trong những chuyện lạ khác, thật là bất khả tư nghì.

Con gái của bà chị tôi trước khi sanh nó muốn có một cái khăn có hình Ngài Địa Tạng mà tôi đã cho nó để nó mang vào bụng trước khi sanh. Việc linh nghiệm không thể dùng một lời để nói hết được.

Mỗi tháng đều phải đi tham bái một lần. Nếu không phải tôi cảm thấy không yên, chúng tôi đã nhận được nhiều ơn gia hộ. Nên chúng con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng .

“Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”.

Kính nguyện

Viết xong ngày 13 tháng 3 năm

Bình Thành thứ 6 (1993)

CÂU CHUYỆN SỐ 5

MÀNG TIM BỊ NGHẼN ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà K 50 tuổi, ở phố Fukuyama)

Tháng giêng năm Bình Thành nguyên niên (1988) bị trúng gió nên tôi đã đến bệnh viện Fuchù và khi khám thì được biết rằng tim trong đó có vấn đề. Đến tháng 3 thì bệnh viện cho biết thêm là bị nghẽn màng cơ tim. Tôi cũng được khuyên là nên nhờ người khác đi cầu nguyện dùm. Riêng tôi thì nghi ngờ về tín ngưỡng liệu pháp này nên đã không tích cực trong việc cầu nguyện. Các con cũng lo lắng nên đã phát bệnh và đã tận tình để cho Bác Sĩ chữa trị cả 1 tháng trời. Nhưng hầu như không có kết quả khả quan nào và con cái nghe nói về những chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát nên tôi cũng đã vì chúng nó mà đi tham bái Ngài để cầu nguyện Ngài cho chúng nó. Do vậy mà bệnh cảm của chúng chóng lành.

Riêng phần tôi thì không bị đau đớn gì cả nhưng huyết áp cứ tăng hoài và mạch đập đã nhanh hơn và tôi

đã sống trong những ngày hồi hộp như thế. Vào khoảng trung tuần tháng 2 năm Bình Thành thứ 5 (1992) vì Bác Sĩ bảo rằng tim tôi trở nên xấu tệ, nên bảo tôi vào giữa tháng 12 phải giải phẫu tim. Rồi tôi cũng phải ghé qua bệnh viện Fukuyama để chữa trị. Khi nghe việc bệnh của tôi, tôi có người bạn thân ngày trước tên là S đã đến cầu nguyện dùm nơi Đức Địa Tạng ở Fuchù.

Bà S vào khoảng trung tuần tháng 12 đã đến tham bái Đức Địa Tạng vào lúc giữa đêm, lễ bái độ 40 phút, liên tục trong 3 ngày như vậy đã cầu nguyện dùm cho tôi trong đêm khuya như thế.

Vào đầu tháng giêng năm Bình Thành thứ 6 (1993) bệnh viện chẩn đoán lại bệnh tình thì được biết rằng tim đã trở lại nhịp đập bình thường, kết quả của sự chẩn đoán cho biết rằng không mô cũng không có sao. Thật là thoát nạn. Nếu cứ như thế tiếp tục thì các bộ phận khác như gan cũng bị ảnh hưởng, mà bây giờ thì tôi đã an tâm rồi.

Trường hợp con gái của tôi cũng đã được lành, việc trị liệu tim của tôi cũng đã được lành. Rõ ràng là tôi đang sống trong sự xác thực bởi tín ngưỡng mà bệnh hoạn được chữa trị. Từ đó tôi đã phải thay đổi cách suy nghĩ về Thần, Phật của tôi lâu nay.

Ở tiệm của bà S tôi đã uống nước lạnh thay cho Wisky. Bà là người mà đã tìm tới để giúp tôi về bệnh đau tim và tôi đã cho bà biết rằng tôi đã trở lại bình thường. Để trả lễ phải làm sao thì bà cho biết nên đi tham bái Ngài Địa Tạng. Do vậy vào ngày 31 tháng

giêng tôi đã cùng bà S đi đến tham bái Ngài và đã cúng Ngài rượu trắng, nói những lời cảm tạ chân thành.

Đức Địa Tạng không có đầu, con xin chân thành tạ ơn Ngài.

Kính nguyện

Viết lại ngày 31 tháng Giêng năm
Bình Thành thứ 6 (1993)

CÂU CHUYỆN SỐ 6

NOÃN SÀO BỊ SỤNG, CƠN ĐAU ĐÃ HẾT

(Câu chuyện của một bà ở Tân Thị Dinh,
quận Hộ Phầm, huyện Hiroshima)

Năm năm về trước mẹ tôi bị sung buồng trúng, nên đã vào bệnh viện Fuchù để nằm. Không có cách nào để làm cho bệnh trạng đỡ hơn, đã mấy lần chiếu tia quang tuyến, nhưng cũng đã chẳng chữa trị được gì cả. Sau 3 tháng rời bệnh viện về nhà.

Sau khi về nhà 3 năm thì đã phạm vào những cách trị liệu khác. Nhờ ơn mà noãn sào nhỏ lại, nên sau 3 tháng chữa tại bệnh viện lại được về nhà. Sau nữa năm bệnh lại phát bệnh kịch liệt hơn và cũng đã ở bệnh viện cả nửa năm sau đó lại về nhà.

Tiếp đến là ruột già bị hư, nên phải cắt trực tràng, sau khi ở bệnh viện về được 3 tháng thì lần này lại bị đau bụng. Đã biết sớm rằng hiệu quả của việc uống thuốc là không tránh khỏi tác dụng phụ cho nên lần này đổi sang chữa theo lối uống thuốc bắc để xem thử ra sao. Thế nhưng cũng không có kết quả tốt, mà nó lại

còn hành hạ dữ dội hơn trước nữa. Cứ cách 8 tiếng đồng hồ là bệnh đau dừng lại nhờ bắn tia quang tuyến, nhưng không ngủ được nên phải uống thuốc ngủ để làm cho yên giấc. Do vậy mà bệnh trạng của mẹ tôi cũng biến chứng và ruột già đã bị phá hoại nặng nề, từ 15, 16 năm về trước khi Đức Địa Tạng xuất hiện, mẹ tôi cũng đã đi tham bái Ngài. Với sự liên hệ ấy, nên tôi cũng đã rõ biết rất nhiều về Đức Địa Tạng này. Bệnh trạng của mẹ không có thể cựa được, nên đã trở thành tâm bệnh; uống thuốc cũng không có hiệu quả, nên không tin ngưỡng vào đâu được. Bây giờ chỉ còn cách hướng đến Ngài Địa Tạng không đầu mà thôi. Từ một đến 2 năm về trước, mỗi tuần một lần chúng tôi đã đi tham bái Ngài và cầu nguyện cho bệnh tình của mẹ sớm được chữa trị. Có lẽ tại tôi không đủ thành tâm hay sao mà bệnh của mẹ tôi vẫn không thay đổi gì.

Khi đến văn phòng nơi Ngài Địa Tạng tôi thấy có phát hành những tập sách 14, 15, 16 viết về những chuyện linh thiêng của Ngài Địa Tạng đã gia hộ cho. Tôi đã đọc những quyển ấy rồi tôi dừng lại ở câu chuyện tuyệt vời đã đăng tải về sự thể nghiệm của bà S và tôi đã xin số điện thoại của bà ta tại văn phòng để tiện việc liên lạc. Thế rồi bà S đã đến nhà cầu xây gần nhà bếp nói không tốt và đã chỉ cho nên xây nhà cầu ở hướng đông và giếng nước ở hướng đông nam thì sẽ được sạch sẽ hơn.

Bà S vào ngày 30, 31 tháng giêng và ngày mùng 1 tháng 2 cả 3 ngày liên tục như thế, trong đêm khuya, bà đã cầu nguyện. Bắt đầu đêm thứ 2 thì bà đã thấy

trong miệng thay đổi như vô ngã. Nhưng đến đêm thứ 3 thì khi lời kinh thốt ra khỏi miệng, tự nhiên thấy an lạc vô cùng. Rồi sau đó Đức Địa Tạng lại hiện ra. Ngài đã làm cho những vật xấu trong miệng đã chảy ra, cơn sốt tiếp theo đó, nhưng không có gì để phải lo lắng. Những ngày sau đó chất phẩn đã chảy ra, nóng sốt, nhưng khi nóng lên thì bệnh khổ của mẹ tôi dường như đã bớt đi. Ngay cả Bác Sĩ cũng cho rằng: Cơn bệnh thật là lạ lùng và thật là bất khả tư nghì. Từ đó mẹ tôi không còn đau đớn gì nữa. Bệnh đã hết nên không còn chiếu tia quang tuyến làm gì.

Lần thứ 2 đi tham bái Ngài Địa Tạng vào nửa đêm ngày 13, 14 và 15 tháng 2, tôi đã đi 3 đêm như thế. Nhưng không tin tưởng. Cả gia đình cha tôi, em gái và tôi có cầu nguyện cũng không được, nên nhờ bà S đi tham bái cùng. Trời vào đông lạnh buốt thấm vào thân thể, nhưng chúng tôi đã một lòng. Khi cầu nguyện thì chúng tôi cũng lên nơi thờ Minh Thần Đạm Đảo để tham bái cầu nguyện.

Thật là việc bất khả tư nghì cho nỗi đau của mẹ đã tiêu sạch và cả 2 chân đau đớn nặng nề bây giờ cũng chỉ còn có một bên. Bệnh tình càng ngày càng trở nên tốt hơn. Chẳng còn niềm tạ ơn nào hơn là hết đau và không còn chiếu tia quang tuyến nữa. Mẹ tôi đã vui hơn, cha tôi cũng như vậy. Ngày ngày đã trải qua những niềm vui và sự hy vọng như thế trong cuộc sống tiếp theo với Ngài Địa Tạng thật ra chỉ biết tạ ơn Ngài. Con mong Ngài gia hộ cho mẹ con lành bệnh hoàn toàn trong thời gian nhanh hơn.

Vào ngày 18 tháng 2 là lễ lạy hàng tháng của Ngài chúng tôi mau mau đến đó để tham bái.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha.

Hiệp chương
Ngày 18 tháng 2 năm Bình Thành
thứ 6 (1993)

CÂU CHUYỆN SỐ 7

NỬA SỌ PHÍA SAU BỊ ĐÁ THƯƠNG ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà J 69 tuổi, ở phố Fukuyama,
huyện Hiroshima)

17 năm về trước chồng tôi làm việc tại một hãng ở phố Fukuyama và đã bị đau lưng, dễ bị mệt mỏi, chỉ muốn nghỉ việc.

Ở nơi Đức Địa Tạng tại Fuchū có người giúp việc ở đó tên là S có dặn tôi rằng hãy làm thỉnh đi cầu nguyện thử xem sao, chắc chắn sẽ được ân gia hộ. Do vậy tôi cũng đã đi tham bái Ngài trong mấy tháng trong sự bán tín bán nghi. Sau đó đã qua khỏi thời gian nửa năm thì chồng tôi không còn đi bệnh viện nữa. Ngay cả khi khám bệnh Bác Sĩ cũng không tin nổi điều đã xảy ra, nên đã thốt ra lời rằng: “Chuyện này chắc là đã được sự gia hộ”. Ngay cả chồng tôi, trước đây chẳng tin tưởng gì cả, mà nay thì cũng tin giống như tôi. Do vậy mà vào ngày 18 mỗi tháng là ngày tế lễ định kỳ cho Ngài, chúng tôi vẫn luôn luôn đi tham bái không thiếu sót ngày nào.

Câu chuyện xảy ra vào 7 năm về trước như sau: Tôi bị trượt chân và bị té và con tôi đã coi sóc dùm cho tôi, con gái nó cũng còn nhỏ và chính ở trong cái nhà này giống như là một cái hộp, nên rất phiền não và kết quả là tôi bị té vỡ sọ phía sau, nên phải nhập viện, vết thương sau sọ ấy phải điều trị 4 tháng trời tại bệnh viện.

Trong khi nằm mơ màng tôi thấy cái màn cửa màu tím bị giao động và phía trên cái cây treo màn ấy thấy có treo thòng xuống một bức tranh họa Đức Quan Thế Âm Bồ Tát. Trong bức họa ấy có rất nhiều hình của Đức Địa Tạng. Rồi những bức tranh ấy đã sà đến ngực tôi và dừng lại rồi bay bổng lên cao hơn. Khi cái màn màu tím giao động thì hình ảnh ấy không còn nữa. Điều này đã bao lần như thế và đã lần lượt giúp cho vết thương ở sau đầu của tôi được chữa trị.

Cho đến lúc ấy tôi vẫn chưa tin tưởng gì nhiều nơi Thần, Phật cả, nên tôi đã chẳng cầu nguyện gì. Sự thể nghiệm của chồng tôi và cả sự thể nghiệm của tôi nữa, tôi không tin chắc rằng đó có phải là sự mê tín không, nhưng trong 17 năm trời ấy, tháng nào chúng tôi cũng đi tham dự lễ của Ngài vào ngày 18. Cả hai vợ chồng cũng đều đi với nhau. Nếu có việc gì bận thì một trong 2 người cũng không đi tham bái.

Thương tích thật sâu phía sau đầu, nhưng không còn để lại dấu vết gì cả, tôi lấy tay sờ lên xem thử thì thấy đã lành lại từ thuở nào rồi. Ngay cả ông Bác Sĩ cũng thật là ngạc nhiên khi cho chồng tôi biết chỉ 4 tháng ở bệnh viện mà bệnh của tôi được chóng lành như vậy.

Nếu tôi không đi tham bái Ngài Địa Tạng thì cảm thấy không ổn. Nên sáng nào tôi cũng cố gắng đi tham bái thật sớm. Khi bước chân được đặt vào cổng Chùa rồi thì lòng mình cảm thấy an ổn hơn. Tôi vẫn thường hay say gió khi đi xe hơi, nhưng khi có tín tâm thì việc say gió trong xe không còn nữa. Chồng tôi đã 70 tuổi có thân thể yếu đuối, nhưng bây giờ thì khỏe mạnh hơn nhiều. Đứa con trai cũng đã cưới được người vợ ngoan hiền, sau khi cầu nguyện nơi Ngài Địa Tạng. Từ đó nhà tôi có một cuộc sống thật là hạnh phúc với con dâu. Mọi người đều khen rằng: Khó kiếm được một con dâu như thế.

Trong nhà trở nên bình yên và sáng sủa hơn, nên ai nấy đều vui mừng. Chồng tôi vốn thích uống rượu và hút thuốc, nhưng giờ đây đã bỏ hẳn rồi.

Đức Địa Tạng không có đầu. Con chân thành tạ ơn Ngài vô lượng.

Vì sự cứu khổ của loài người, kính xin Ngài từ bi gia hộ cho họ.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày mùng 1 tháng 6 năm
Bình Thành thứ 6 (1993)

CÂU CHUYỆN SỐ 8

NÃO LŨNG LỔ VÀ CHÂN ĐAU ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà S 67 tuổi, ở phố Tam Thử,
huyện Hiroshima)

Việc xảy ra vào ngày mùng 10 tháng 10 năm Bình Thành thứ 5 (1992) tay chân của chồng tôi cảm thấy như thừa thãi, tự nhiên thấy như không còn làm chủ được nữa. Bác Sĩ chẩn đoán cho biết rằng: Đó là chứng bệnh của não thủng. Khi bước đi, ông chồng tôi cũng gặp nhiều khó khăn, thế nhưng cho đến tháng 2 của năm này tự dưng ông ta có thể bước đi được. Nếu mùa đông lạnh lại đến sớm hơn thì càng không thể lê gót được, khi đi đại tiểu tiện cũng là một vấn đề.

Bắt đầu từ tháng 4 năm này tôi đã đi tham bái Đức Địa Tạng để cầu nguyện cho bệnh tình của chồng mình bớt đi. Khoảng 14, 15 năm về trước, lúc ấy ông già tôi 83 tuổi bị động mạch máu não, nên đã bị té. Chúng tôi đã cầu nguyện nơi Ngài Địa Tạng và lúc ấy

đã cúng vào đây những lá cờ phướn. Chỉ trong một thời gian ngắn đã được lành bệnh. Do vậy mà tôi đã biết sự linh nghiệm của Ngài Địa Tạng. Lần này đến phiên tôi đi cầu nguyện cho chồng mình, tôi cúng tiền vào Chùa và tìm bùa đeo cũng như nhận được cái khăn có hình Ngài Địa Tạng mang về nhà.

Khi trở về nhà tôi đem cái khăn lau này bịt lên đầu của chồng tôi và cái khác cột ngang bắp chân, chí tâm cầu nguyện. Rồi chúng tôi mong mỗi có được một ngày sẽ đến nơi Ngài để cầu nguyện chung.

Vào ngày 21 tháng 6 năm Bình Thành thứ 6 (1993) được như lời nguyện, tôi đã cùng chồng mình đi đến tham bái Ngài Địa Tạng. Bệnh trạng của chồng tôi hôm ấy được tốt hơn trước nhiều lắm. Một mình có thể đứng và có thể bước đi chậm chạp một mình được. Tôi đã tạ ơn Ngài Địa Tạng vô cùng. Chồng tôi chấp 2 tay lại được, để đánh lễ Ngài Địa Tạng.

Hình như chồng tôi đã thể nghiệm được sự linh ứng của Ngài Địa Tạng, nên từ chỗ ngồi đã đứng dậy và bước đi từng bước, hai tay chấp lại, cúi đầu bái lạy. Những bước đi càng ngày càng vững chãi hơn. Những cánh tay đã bám chặt để đi đến tham bái Ngài Địa Tạng, nhưng ông cũng một lòng cầu nguyện làm sao có thể đi bộ được tự bởi chính mình.

Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Viết lại ngày 21 tháng 6 năm
Bình Thành thứ 6 (1993)

CÂU CHUYỆN SỐ 9

ĐỨA CHÁU BỊ NẶNG TAI BÂY GIỜ ĐÃ CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà J 69 tuổi, ở phố Fukuyama,
huyện Hiroshima)

Chuyện số 1:

Trở lại thính giác bình thường

Chuyện số 2 :

Anh nó bị tai nạn giao thông đã được chữa khỏi.

Chuyện số 3 :

Nhan sắc được phục hồi.

(Câu chuyện của bà O 54 tuổi, ở khu Tá Bá,
phố Hiroshima)

Chuyện số 1:

Trở lại thính giác bình thường

Vào tháng 3 năm Bình Thành thứ 4 (1991) tôi có
đứa cháu trai 4 tuổi bị trúng gió, tự nhiên khả năng lữ

tai không còn nghe nữa, đã tốn một thời gian khá lâu đi đến bệnh viện tai mũi để chữa trị. Cũng đã có những phương pháp trị liệu đặc biệt, nhưng trên thực tế đã chẳng khá hơn chút nào. Bác Sĩ cũng nói rằng sẽ gọi đi đến các Bác Sĩ khác để trị liệu, nhưng vì chúng tôi cũng tin tưởng ông Bác Sĩ này nên vẫn tiếp tục theo chữa trị nơi ông.

Khoảng cuối tháng 4 của năm này tôi đã gặp bà chị ở phòng chờ tại bệnh viện của huyện Yamaguchi. Bà chị cho biết rằng: Cha của bà ta đã đi tham bái Ngài Địa Tạng ở Fuchū và đã nhận được ân gia hộ, nên bệnh tình đã trở nên tốt hơn, nên bà ta đã khuyên tôi nên đi đến Ngài Địa Tạng để tham bái một lần thử xem sao. Liên sau đó vào ngày mùng 3 tháng 5, tôi một mình đã đi tham bái Ngài. Tôi đã một lòng cầu nguyện cho bệnh tình đau lỗ tai của cháu mình chóng lành. Tại văn phòng, tôi đã nhận được cái khăn có hình Ngài Địa Tạng mang về lại nhà.

Từ ngày ấy trở đi tôi hay lấy cái khăn ấy áp vào tai của đứa cháu và chà lên mặt nó và lau vào toàn thân của nó, sau 4, 5 ngày như thế, bệnh tật lỗ tai của đứa cháu trở nên tốt hơn, làm cho ông Bác Sĩ cũng rất ngạc nhiên. Ngày hôm ấy trở đi ông không cho thêm thuốc để uống nữa và ông bảo cách một tuần sau nên trở lại đây để tái khám. Chính tôi khi nhìn thấy sự tiến triển như vậy, nên biết rằng: Đây là nhờ Ngài Địa Tạng đã gia hộ, nên sự vui mừng khó diễn tả hết được.

Việc tôi không bao giờ quên ấy là vào ngày mùng 7 tháng 7 năm Bình Thành thứ 5 (1992) đứa cháu

đột nhiên la lên là: “Đã nghe được rồi”. Tôi thật là ngạc nhiên và quá cảm động. Các Bác Sĩ cũng như những Y tá đều mừng vui chảy cả nước mắt. Đứa cháu đã được trở lại thính giác bình thường, từ đó về sau không còn bị bệnh nữa.

Mùa hè đứa cháu trai của tôi đi tắm, nước vào lỗ tai nhưng không hề hấn gì, mà gió máy cũng chẳng bị nhiễm. Do vậy tôi biết rằng: Đây chính là nhờ sự gia trì linh nghiệm của Ngài Địa Tạng vậy.

Đứa cháu nói: “Bà ơi! Tại sao không đi thăm Ngài Địa Tạng? Bao giờ mới đi vậy?”.

Như thúc giục và vui mừng để được đi tham bái nên tôi đã dẫn cháu đi được 4 lần như vậy. Còn tôi đã 6 lần đi tham lễ Ngài, tôi vẫn không hề nghĩ đến Fuchù là xa xôi cách trở và cũng chưa bao giờ nghĩ đến sự khó nhọc khi đi tham bái Ngài.

Chuyện số 2 : Anh nó bị tai nạn giao thông đã được chữa khỏi.

Vào tháng 2 năm Bình Thành thứ 6 (1993) anh trai của đứa cháu nội khi đạp xe đạp ngang qua cầu, thấy xe hơi nên nó dừng xe lại. Vì xe chạy quá nhanh nên tông vào xe đạp, đứa cháu bị rơi xuống cầu cách xa đến 7 thước, trán, mũi, răng đều bị

võ. Phần trên từ cổ trở lên phải giải phẫu tất cả, là một sự thử thách to lớn. Do vậy mà đã phải ở bệnh viện cả 9 tháng trời như vậy. Miệng cháu cũng không mở ra được, lỗ tai vẫn nghe nhưng không nói được nên phải dùng bút đàm để nói chuyện, đến ngày 30 tháng 11 thì về lại nhà. Vào ngày 30 tháng 12 năm Bình Thành thứ 6 (1992) tôi đã đi đến phố Hiroshima và lúc ấy đã nhận được một cái khăn có hình Ngài Địa Tạng. Vì biết rằng sẽ nhận được sự gia hộ bất khả tư nghĩ, nên tôi đã quấn khăn ấy vào cổ của cháu rồi bảo cháu để nguyên như vậy.

Vào ngày mùng 10 tháng giêng năm Bình Thành thứ 7 (1994) qua điện thoại tôi nghe được về hình thù của đứa cháu thì được mẹ cháu cho biết là đã hồi phục nhanh và ngay cả đêm ấy đã lành lặn nhiều hơn dự tưởng.

Chuyện số 3: Nhan sắc được phục hồi.

Tôi có bà chị hiện đang sống tại phố Sơn Dương, huyện Yamaguchi. Vì gương mặt của chị không đẹp, nên đã đi bệnh viện của Đại Học Y để chữa. Bác Sĩ bảo: Do răng làm cho lệch xấu mặt, nên khó thể sửa lại được. Bà chị cũng đã nghe những mẩu chuyện về Đức Địa Tạng và đồng thời cũng biết được hãng xe Bus phòng trưởng ở Yamaguchi có tuyển

mộ người đi tham bái, nên bà ta đã ghi tên tham gia liền.

Tại văn phòng nơi thờ Đức Địa Tạng, bà đã nhận được một cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng mang về nhà rồi đắp lên mặt. Ban đêm xếp thành tư rồi để trên bàn rồi ngủ. Chẳng bao lâu nét mặt không còn khó coi nữa. Đồng thời chuyện bất khả tư nghi khác là đầu gối bị ứ đọng nước không thể ngồi được, thế mà bây giờ đã ngồi (theo lối Nhựt) một cách tự nhiên. Bà chị tôi ban ngày rịt cái khăn có hình Ngài Địa Tạng vào chân và đầu gối và ban đêm thì quấn lỏng cái khăn ấy vào chân để ngủ. Sau một tháng thì thấy lại bình thường. Thật là một việc ngoài dự tưởng, nên bà chị vui mừng khôn xiết.

Trong gia đình đã có không biết bao nhiêu người được Đức Địa Tạng gia hộ, nên chúng con xin cảm tạ Ngài. Thật tình chúng con xin đa tạ Đức Địa Tạng không có đầu nhiều lần như vậy.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha.

Ngày mồng 10 tháng Giêng năm
Bình Thành thứ 7 (1994)

CÂU CHUYỆN SỐ 10

TINH THẦN KHÁC THƯỜNG ĐÃ TRỞ LẠI BÌNH THƯỜNG

(Câu chuyện của bà J 69 tuổi, ở phố Fukuyama,
huyện Hiroshima)

Việc xảy ra vào năm Chiêu Hòa thứ 60 (1984) tôi có đưa con trai 48 tuổi nó đi ăn tiệc tất niên, tuy không uống rượu thường và bình thường nó cũng không uống nhiều, nhưng hôm ấy nó đã say, nên Cảnh sát giao thông đã cho biết rằng nó bị tai nạn và tại hiện trường nó đã bay ra khỏi xe và nó không còn ý thức gì nữa khi mở miệng để nói.

Chiếc xe hơi của nhà dừng lại bên cạnh bờ sông, thế mà chiếc xe ấy lại bị bay khỏi xuống bờ sông một đoạn rồi dừng lại đó. Vì thắng gấp nên đầu nó đụng vào thành xe, rồi trán vỡ nên cái đầu của nó đã trở nên không bình thường. Đây chính là nguyên nhân của sự lái xe mà còn uống rượu nữa.

Vì quá chén và được biết rằng khi rượu giảm thì ý thức trở lại bình thường, nhưng tuyệt nhiên không phải như vậy. Gương mặt nó cũng biến dạng. Nó cũng

đã bỏ không hút thuốc, nhưng nếu không kiêng thì những động tác cũ sẽ trở lại và làm cho cái đầu sẽ bị biến chứng.

Đã tốn không biết bao nhiêu tiền cho việc chữa trị, nhưng vẫn không trở lại bình thường. Lúc ấy con trai tôi đã nghỉ làm và trở về nhà.

Sau đó chuyển đến Bác Sĩ thần kinh và tật hút thuốc nó vẫn không chừa, nên khó thể hết bệnh được, vì còn trẻ nên nó đi lại nhiều lần, nên bụng đói đã ăn cả mấy tô Udon. Rồi nó hỏi tôi sự kinh ngạc tại phòng bệnh rằng: “Má ơi! Tại sao lại phải ở chỗ này?”.

Rồi tôi cũng nói: “Tại sao ta lại phải ở đây chẳng?”.

Vì thấy tình thế của con trai mình chẳng khá hơn, nên nước mắt của tôi chảy ròng.

Vào ngay lúc ấy tôi có bà mẹ hiện ở vùng phố Trúc Cương thuộc huyện Okayama đã đi tham bái Đức Địa Tạng ở Fuchù nhiều lần và đã biết được sự linh nghiệm của Ngài Địa Tạng ấy, nên đã khuyên tôi nên đến tham bái đó một lần thử xem, nên tôi thì bán tín bán nghi. Vì lẽ Bác Sĩ mà còn không chữa được thì làm sao tôi không nghi vấn về việc này. Tuy nhiên tôi cũng cố gắng và vào năm Bình Thành thứ 4 (1991) đã đi đến Fuchù tham bái một lần. Ở tại văn phòng thờ Ngài Địa Tạng, tôi đã nhận được một cái khăn lau để mang về lại nhà.

Tôi cũng đã bị bệnh đau lưng khủng khiếp nên rất khôn khổ và đêm ấy sau khi về nhà, tôi lấy khăn ấy quấn vào lưng. Rồi đột nhiên lưng tôi giống như tiếp

xúc với dòng điện và dòng điện ấy chạy khắp lưng mình như một cơn sốc. Tôi nghĩ rằng: Đây chính là sự gia trì của Ngài Địa Tạng. Độ cảm nhận như điện chạm ấy thực ra không xảy đến lần thứ hai. Rồi tự nhiên không thốt lên được lời nào về sự bất khả tư nghì này.

Từ đó tôi đã tin vào sự linh nghiệm của Đức Địa Tạng. Tôi đã quyết tâm cầu nguyện Ngài gia hộ cho đứa con trai của tôi được mau lành bệnh. Tôi đã dẫn đứa cháu nội, thay thế cho con trai mình đi đến Đức Địa Tạng để cầu nguyện. Chúng tôi đã cầu nguyện thừa chết thiếu sống.

Cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng tôi nhận được đem về bịt lên đầu và cổ của đứa con trai, rồi âm thầm cầu nguyện. Khoảng sau 10 ngày, trong chỉ một thời gian ngắn như thế mà nó đã bắt đầu nói chuyện lại được. Sự tuyệt vọng ấy kéo dài trong sự lo âu cho đến bây giờ, nhưng bây giờ thì niềm hy vọng đã xuất hiện và Bác Sĩ thấy thế đã cho phép trở lại nhà và bảo:

“Nên để ý và hãy cố gắng chăm sóc và đừng lo lắng lắm“. Nên để cho chính y tự lập thì tốt hơn. Và Y tá đã tập cho y trở lại nhà. Sáng sau chính y đã tự đi đến bệnh viện và Y tá đã bảo:

“Tự mình đã đến được rồi, không còn lo gì nữa! Lúc ấy tôi cũng chẳng nói nên lời, hai hàng nước mắt chực trào dâng và cũng được khuyên là không nên gặp nhiều người khác và sau một tuần thì nên trở lại. Tuần sau đó đã gặp nhiều người. Khi con trai tôi gặp họ lại mở miệng nói:

“Nam Mô Địa Tạng Đại Bồ Tát” rồi từ trong tâm hai tay tự nhiên chấp lại.

Ngày trở lại nhà cả Bác Sĩ và những người đồng viện đều đến tiễn đưa và thấy rằng nó đã hồi phục trở lại thật là một kỳ tích chứ chẳng nói gì được hơn nữa.

Vì đã hồi phục nên nghề nghiệp cũ cũng đã được tiếp tục đi làm. Tôi đã cúng vào nơi Đức Địa Tạng những cây cờ phướn. Để đáp lễ lại việc này, tôi đã tường thuật lại việc trên và do sự nguyện cầu mà con trai của tôi đã mạnh khỏe, chưa bị tái phát lần thứ hai.

Từ đó về sau theo thông lệ mỗi tháng vào ngày 18 chúng tôi đều đi tham bái Ngài Địa Tạng không có đầu kia. Chính ngày ấy con trai của tôi đã chở xe hơi cho tôi đến đó. Chính nó cũng nguyện: Khi còn sống được đến bao lâu, nó sẽ không thiếu việc đi tham bái Đức Địa Tạng. Ở tại nhà, hình ảnh Ngài Địa Tạng luôn ẩn hiện đó đây, khi chúng tôi đọc tụng Bát Nhã Tâm Kinh mỗi ngày. Ngoài ra đưa cháu ngoại bây giờ cũng ham học hơn. Nhớ lại nỗi khổ tâm ngày xưa như tôi đã được cứu giúp và tôi mong rằng nhiều người sẽ được cứu giúp như vậy.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha.

Viết lại ngày 18 tháng Giêng
năm Bình Thành thứ 7 (1994)

CÂU CHUYỆN SỐ 11

GÂN BẮP VỀ ĐAU, LIỀN HẾT

(Câu chuyện của bà H 67 tuổi, ở Khu Trung, phố Hiroshima)

Từ 7 năm về trước tụy tạng của tôi bị xấu đi và bắt đầu ảnh hưởng đến những cơ quan khác. Đặc biệt thời gian càng lâu và cứ bị đau tiếp tục như thế thì sẽ bị ảnh hưởng đến xương cốt. Từ 5 năm về trước tôi bắt đầu bị đau gân. Khi đứng lên bị đau đón khó tả. Cố gắng chịu đựng vẫn bị đau. Chỉ có lúc bước đi thì có đỡ được một ít. Còn lúc ngủ nó đau thốn khó chịu như bị bệnh thần kinh. Sắc diện tối đen và tôi đã sống những ngày khổ sở như vậy.

Trước đây tôi có người quen đang làm nghề buôn bán ở phố Hiroshima tên là S đã rõ biết bệnh trạng của tôi, nên đã kể cho nghe về những chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát ở phố Fuchù và khuyên là nên đến đó một lần để tham bái. Vì nơi đó đã có nhiều người nhận được ân gia hộ, như trong quyển thứ 14 cho biết nhiều chuyện linh ứng này.

Viết tiếp:

Vào tháng 2 năm Bình Thành thứ 7 (1994) chúng tôi đã cùng đi đến tham bái Đức Địa Tạng. Đồng thời

chúng tôi đã nhất tâm cầu nguyện cho việc chữa bệnh trạng của mình. Sau khi đi tham bái trở về, lòng tôi cảm thấy an lạc nhẹ nhõm. Chỉ một lần đi tham bái thôi mà gân đau của bắp vế đã tiêu sạch. Hai chân đã đi lại bình thường. Đây chính là sự thật mà với lòng tin Ngài Địa Tạng đã giúp tôi đánh tan mọi nghi ngờ khác.

Đề tạ lễ cho việc gân bắp vế của tôi đã lành, tôi và chồng tôi đã đi đến đây để tham bái. Lúc ấy chúng tôi đã nhận nước linh thiêng nơi cầu nguyện để mang về, phòng khi chân bị đau thì vừa cầu nguyện vừa lấy nước ấy thoa vào chân để mong được lành.

Vì tụy tạng không làm việc, nên những vật chưa tiêu thụ đã bài tiết ra ngoài và chất lỏng cần bản phải nhất định được bảo trì là một việc cần yếu lớn lao, mà bệnh này làm cho tốn rất nhiều nước, nên đây là một đại khổ nạn vậy.

Kể từ khi bắt đầu đi tham bái Ngài Địa Tạng, đường tiêu, đại đã giảm bớt, nên ít nhiều được khỏe khoắn.

Một lần lọc máu cần đến 5 giờ đồng hồ. Lúc ấy tại bệnh viện, tôi đã quàng khăn có hình Đức Địa Tạng nơi cổ và thầm tụng chú: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”. Sự cầu nguyện này vẫn tha thiết tiếp tục như thế và chắc chắn rằng nhờ ơn gia hộ của Ngài, nên sự lành bệnh hoàn toàn đã sớm hơn sự mơ ước.

Viết lại vào ngày mùng 2 tháng 4
năm Bình Thành thứ 7 (1994)

CÂU CHUYỆN SỐ 12

BỊNH ĐÁI DÀM CỦA ĐỨA CHÁU ĐƯỢC NGỪNG VÀ BỊNH ĐAU VAI ĐÃ ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của bà H 73 tuổi, ở Khu Trung,
phố Fukuyamama)

Kể từ khi Đức Địa Tạng được đào lên và mọi người đều biết là vào năm Chiêu Hòa thứ 52 (1976). Từ đó về sau 3, 4 năm tôi đã nghe được nhiều chuyện linh thiêng về Ngài. Thở ậy tôi có đứa cháu nội 6 tuổi bị bệnh đái dầm mà chẳng có cách nào trị được. Cứ mỗi buổi sáng tôi đều suy nghĩ là làm cách nào để chữa trị được. Nếu tôi thức giấc cho nó đi tiểu thì không sao, nhưng quên đi thì nó đái dầm lên giường lúc nào không hay biết.

Tôi đã nghĩ đến chuyện đi cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng để xem thử ra sao, nên tôi đã cùng gia đình đứa con trai, vợ con nó đã cùng đi đến Fuchū để tham bái. Rồi chúng tôi đã một lòng cầu nguyện cho đứa cháu của mình. Đứa cháu cũng đã chấp 2 tay lại trông rất dễ thương chỉ cầu nguyện.

Khi được hỏi: Vì sao đi cầu nguyện Đức Địa Tạng, thì nó mắc cỡ trả lời rằng: Vì đái dầm nên phải đi cầu nguyện. Đứa bé đã nói lí nhí như vậy.

Kể từ mùa thu năm Bình Thành thứ 6 (1993) cánh tay phải của tôi bắt đầu bị đau nhức, không phải là cái nhức bình thường, mà nổi đau ấy làm cho cả người bị tê liệt. Khi nào tắm ở Ofuro cái tay cũng chẳng cựa quậy nổi. Một mình không thể tự kỳ cọ được, phải nhờ chồng tôi lo cho dùm.

Lúc ấy tôi nghĩ đến Ngài Địa Tạng và muốn đi liền nên ngày hôm sau một mình tôi đã đi đến đó. Lúc ấy cửa văn phòng vẫn còn đóng và tôi đã gặp một ông già hay đi tham bái vào buổi sáng, đã lấy tay chỉ dùm nhà của bà S là người giúp việc nơi thờ Ngài Địa Tạng. Khi nói về bệnh mình bà S đã trao cho một cái khăn có hình Ngài Địa Tạng và bảo rằng: Hãy quấn cái khăn ấy vào cánh tay bị đau và sau khi đã để lại địa chỉ tôi đã trở lại nhà. Tôi đã lấy cái khăn lau nhận nơi Ngài Địa Tạng ấy mỗi đêm quấn vào vai và khi ngủ thì bọc cái khăn ấy chung quanh cánh tay để ngủ.

Mỗi sáng sau khi thức dậy, tôi đứng hướng về hướng Đông để lễ bái và hướng về hướng giữa (Bắc Đông) để cầu nguyện 800 vạn vị Thần và khi hướng về hướng Bắc của hướng phố Fuchù thì tôi bái vọng Ngài Địa Tạng Bồ Tát không có đầu kia. Nơi tầng lầu 2 của nhà tôi cũng có thờ Ngài Đại Sư tôi cũng đã đi đến Tứ Quốc mấy lần để lễ bái Ngài.

Tôi chẳng để ý từ lúc nào mà cánh tay của tôi đã được chữa khỏi.

Đứa con gái của tôi để lại hai đứa con và ly hôn với chồng nó. Vì ý kiến của nó và chồng nó không hợp nhau. Con cái sống với mẹ là chuyện bình thường, nên tôi đã cầu nguyện với Đức Địa Tạng về việc này. Cũng nhờ Ngài mách bảo và khuyên lơn đồng thời cầu nguyện cho đứa cháu được đoàn tụ. Khoảng một năm sau thì con cái được đoàn tụ và sinh hoạt bình thường trở lại. Như mưa đã thấm xuống đất cứng, những câu chuyện ngày trước như là chuyện đùa và gia đình của nó đã được đoàn viên.

Việc xảy ra vào ngày 24 tháng 6 năm Bình Thành thứ 7 (1994) là những câu chuyện tầm phào nghe được ở nhà ông M. Tôi nghe được những chuyện khổ tâm của con gái ông M. Lúc ấy cái chân của tôi cũng đau buốt và muốn chữa trị cánh tay đau không thể không đi tham bái Ngài Địa Tạng được. Tôi quyết chí phải đi. Nên sáng hôm sau đã rủ ông M cùng đi, ông M đã cầu nguyện cho con gái của mình. Đồng thời bà S cũng đã giúp cho rất nhiều việc. Tôi cũng đã cúng vào đây số tiền đã để dành. Chồng của tôi làm nghề buôn bán đồ sắt và tình trạng buôn bán càng tệ hại hơn. Lúc ấy là thời kỳ đầu của thời Bình Thành, đã đi vào thời khó khôi phục, nhưng công việc của chồng tôi lại không giảm, nhiều khi bận rộn đến nửa đêm mới về nhà. Tôi nghĩ rằng đây là nhờ ơn đức của Ngài Địa Tạng cả. Khi ở phòng khách nói chuyện với bà S thì được biết rằng mỗi tuần vào ngày chủ nhật ông Y đang kinh doanh cửa hàng tại phố Hiroshima cũng thường đến đây tham bái và sau khi giới thiệu, cầu nguyện...

ông ta cũng đã nhận được ân gia hộ của Ngài Địa Tạng, đồng thời sự sinh hoạt hằng ngày càng phong phú hơn. Thật là những ngày tham bái có đầy đủ ý nghĩa.

Khi cầu nguyện Ngài Địa Tạng, những sự khổ tâm của người thân, đồng thời những sự đau đớn của nhiều người khác, nếu cũng cầu nguyện cho họ thì sự lợi ích cũng không nhỏ. Con xin chân thành tạ ơn Ngài.

Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Viết lại ngày 25 tháng 6 năm
Bình Thành thứ 7 (1994)

CÂU CHUYỆN SỐ 13

BỘ NÃO ĐƯỢC TỐT HƠN

(Câu chuyện của bà J 47 tuổi, ở phố Yamamoto, quận Tam Phong)

Ở phố Yamamoto huyện Hưng Xuyên có ông T 75 tuổi đang sinh sống tại đó, ông T là người khám bệnh cho chồng tôi cho đến bây giờ và cho biết chồng tôi bị đau não.

Lúc mới phát bệnh, có lẽ do bệnh tình hành hạ chẳng? Mà con người như lão đảo, vì thấy chẳng có gì nặng, nên đưa con trai của tôi hiện ở huyện Hiroshima không lưu tâm mấy. Nhưng nghe từ bạn bè khuyên bảo là hãy nên đến tham bái Đức Địa Tạng tại Fuchù. Vì Ngài có thể lắng nghe và gia hộ cho mọi bệnh tật. Thế là nó mau mau đi đến Fuchù để tham bái. Khi cúng dường tại văn phòng nó nhận được bùa đeo và khăn lau có hình Ngài Địa Tạng mang về lại nhà, rồi để vào giường của cha nó. Kể từ đêm đó trở đi ông không trần trọc nữa. Về mặt cũng trở nên thanh thản hơn. Những

giấc ngủ được an lành, mà trước đây việc này khó hề có.

Vào tháng 6 năm rồi có một tín đồ đã cho ông một cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng và ông đã sử dụng khăn ấy không gián đoạn. Vào một ngày của tháng 9 có người quen cho biết rằng: Vì áo quần mặc ngủ của người đã mất còn tốt, nếu được thì cứ sử dụng, nên đã dùng. Đã cố gắng mặc đồ ngủ như vậy, nhưng đột nhiên ông bảo rằng: Hãy cởi dùm ra, hãy cởi dùm ra, khổ tâm lắm. Về mặt của ông già xanh xao, nên bà già tôi cũng hoảng vía. Vì đồ mặc ngủ ấy chật quá, không tháo ra được.

Khi tham lễ Ngài Địa Tạng, tôi đã lấy tay sờ vào thân thể của Ngài. Sau khi làm như vậy thì sắc diện cho đến bây giờ bị xấu tệ ấy của bà đã được tốt hơn và tự nhiên thấy nhan sắc đã được trở lại như cũ.

Tiếp theo ông nói lời cảm tạ Ngài Địa Tạng rằng: “Xin đem đồ mặc cũ ấy bỏ ra ngoài nhà dùm”. Thưa Ngài. Bà hãy lấy đồ mặc cũ ấy mang đến cho người và bây giờ nên nói chuyện ấy, liền lấy đem về dùm. Vị ấy đã giải quyết dùm việc này.

Đồ mặc cũ ấy là nhân duyên gì vậy? Điều ấy là ngày đã xảy ra vào ngày 18 tháng 9 là ngày tế lễ hằng tháng của Ngài Địa Tạng không đâu, cách đây một tuần lễ về trước.

Chính ngày 18 tháng 9 năm Bình Thành thứ 6 (1994) là ngày mà gia đình của ông T đã đi trả lễ bằng

cách cúng dường tiền vào đó và tiền ấy đã dâng lên Đức Ngài Địa Tạng không có đâu kia.

Thật là sự linh nghiệm bất khả tư nghì, nên tôi xin ghi lại nơi này vậy.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha.

Ngày 18 tháng 9 năm Bình Thành
thứ 6 (1994)

CÂU CHUYỆN SỐ 14

BỆNH TIM PHÁT HIỆN SỚM ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của bà Y 68 tuổi, ở phố Yamamoto,
quận Tam Phong)

Tôi thỉnh thoảng nhận được ân gia hộ của Ngài Địa Tạng. Ngay cả những chuyện linh ứng trong quyển thứ 16 cũng có, như câu chuyện lỗi tai của chồng tôi bị làm mũ và đã được chữa trị, trong quyển ấy, câu chuyện này đã được đăng tải.

Gần đây tôi đã nhận được ân gia hộ rất lớn của Ngài. Vào ngày 25 tháng 8 năm Bình Thành thứ 6 (1993) vào lúc 11 giờ trưa, tim tôi đập mạnh không bình thường. Từ trước cũng có mấy lần như vậy, nhưng không phải như bây giờ, mà nhẹ hơn. Cả 5, 6 năm về trước khi chẩn đoán thì được biết rằng đây là bệnh nghẽn máu cơ tim.

Lần này khi tim bị nhồi, tôi không thể nào cố gắng chịu đựng nổi nữa, nó giống như bị co thắt lại nhỏ

nhất, vượt qua khỏi cảm giác đau đớn kia. Những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu lại chảy dài xuống đất và tôi cũng không thể nói cho ai nghe hết nỗi đau khổ này. Trong khi khổ tâm như vậy, tôi vẫn niệm câu thần chú:

“**Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha**”. Tôi niệm liên tục trong vô thức. Đứa cháu đi cùng khi khám bệnh làm chứng cho tôi việc này và bảo rằng: “**Bà nội đã lặp đi lặp lại nhiều lần câu thần chú của Ngài Địa Tạng**”.

Sau khoảng thời gian tụng chú, Ngài Địa Tạng đã hiện ra. Ngài mặc áo trắng, tay Ngài cầm tích trượng. Đó là hình ảnh mà tôi nhớ rõ nhất, còn những chuyện khác thì quên hết.

Rồi tôi thốt lên rằng:

“**Đến bên này sớm hơn! Hãy đi chỗ khác đi**”. Tôi nói trong vô thức và đến khi ý thức trở lại được rõ ràng thì việc đau tim của tôi không còn nữa, giống như nỗi đau ấy đã được mang đi đâu mất rồi. Thời gian ấy chừng 2 đến 3 phút. Đứa cháu xử trí bằng cách là lấy nước và trà lạnh để lên ngực tôi, mong cho bớt nóng.

Ngày hôm đó tôi không đi bệnh viện và ngày hôm sau đến Bác Sĩ để khám lại thì ông ta bảo rằng: **Chẳng cần phải lo lắng gì nữa.**

Tôi thường tụng kinh mỗi ngày sáng tối hai lần. Đầu tiên cúng Ngài Đại Sư, kế tiếp là Ngài Địa Tạng; Cuối cùng tôi lễ bái Ngài Bất Động Minh Vương.

Vào ngày 18 tháng 9 trước, là ngày lễ hằng tháng của Đức Địa Tạng, bà Y cùng với 5, 6 người nữa cùng đi tham bái. Chúng tôi đã tạ lễ thâm hậu.

Ngày đi tham bái hôm đó tim tôi cũng ở trong trạng thái bình thường, nên tôi rất biết ơn Ngài.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha.

Viết lại ngày 18 tháng 9 năm Bình Thành
thứ 6 (1993)

CÂU CHUYỆN SỐ 15

BỆNH TRĨ VÀ BỆNH ĐAU TỬ CUNG ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người đàn bà 59 tuổi,
ở phố Vĩ Đạo, huyện Hiroshima)

Khoảng 7 năm về trước chồng tôi bị bệnh trĩ, nên phải vào bệnh viện. Đau bệnh trĩ là một niềm đau nhức nhối, xấu tệ. Bác Sĩ bảo nếu giải phẫu thì sau 2 tuần có thể về lại nhà được. Thế mà sự giải phẫu đã phải làm đi làm lại nhiều lần. Vi khuẩn đã bị thâm nhập vào, nên sưng lên nơi vết mổ và phát nhiệt. Chẳng có dấu hiệu nào đỡ hơn, khi phải trải qua những ngày tháng như thế.

Có một đêm ở tại nhà, trong khi nằm ngủ, tôi thấy hình ảnh của chồng mình. Chồng tôi đang ở bệnh viện, nhưng sao lại có mặt tại nơi này. Khi tôi muốn tìm hiểu thì liền mở mắt ra. Tôi vội vàng sờ vào ngực và vội vã điện đến bệnh viện để xem tin tức của chồng mình ra sao thì được biết ông đã đi khỏi bệnh viện lúc 6 giờ sáng rồi.

Người cùng nằm trong phòng cho biết rằng: “Ông ta la lên khổ quá đi, khổ quá đi. Xin cứu dùm tôi với, xin gọi dùm tôi với”. Người nằm cùng phòng trong bệnh viện muốn điện cho gia đình biết, nhưng Y tá thì bảo rằng: Không có sao đâu, nên lại không làm việc ấy.

Bệnh trĩ này đã mổ đến lần thứ 3, nhưng dùng phương pháp hóa học đã chẳng chữa trị được. Bên cạnh đó tôi có người bạn đã mách bảo cho biết về những sự linh nghiệm của Ngài Địa Tạng nên tôi rất vui mừng.

Ở nơi thờ Ngài Địa Tạng không đâu kia, tôi đã nhận một cái bùa đeo và một cái khăn có hình Ngài Địa Tạng mang lại về nhà. Tôi liền xoa vào nơi bị trĩ của chồng tôi và tôi thấy ông đang đi vào giấc ngủ say.

Ông chồng của tôi ngủ mê mết cho đến sáng ngày hôm sau. Khi mở mắt ra thì nhiệt độ trong người cũng hạ xuống. Điều này chứng tỏ rằng bệnh trĩ đã đỡ hơn nhiều, nên sau 2 tuần được về nhà. Liên đó ông đi đến Fuchù để tham bái Ngài Địa Tạng. Điều thật bất khả tư nghì tiếp theo sau đó là: Chồng tôi không còn bệnh trĩ nữa.

Nơi bị dòn cứng lại, bây giờ đã mềm ra. Khi đi đại tiện, dầu cho phần có đặc cũng lọt ra ngoài dễ dàng. Nhờ ơn Ngài Địa Tạng gia hộ mà chúng tôi rất vui mừng. Tôi cũng đã chẳng cầu khẩn vị Phật nào, chỉ một lòng lễ bái Ngài Địa Tạng mà thôi.

Tôi có bà chị đang sống ở phố Kumamoto. Vào năm Bình Thành thứ 6 (1993) vì máu bị ra nhiều, nên phải nằm ở bệnh viện gần cả 3 tháng. Sau khi về nhà 1 năm thì vẫn còn tốt, nhưng vào tháng 4 năm Bình

Thành thứ 7 (1994) bị đau bụng nên phải nhập viện trở lại. Kết quả của sự kiểm tra là bà chị tôi bị bệnh tử cung.

Căn bệnh làm cho bà càng ngày càng tồi tệ. Đến tháng 6 nhiệt độ lên đến 40 độ C, nên đau đớn khổ sở vô cùng. Bác Sĩ thấy rằng việc hồi phục quá chậm, nên bảo cho gia đình biết là muốn dẫn bệnh nhân về nhà lúc nào cũng được.

Bà có điện thoại cho nhà quen cho biết rằng: Đau đớn quá. Riêng tôi có ông chồng trước đây cũng đã nhờ Ngài Địa Tạng cứu giúp rồi, nên tôi cũng muốn Ngài cứu cho chị tôi. Vào ngày 14 tháng 6 năm Bình Thành thứ 7 (1994) tôi đã cùng đi với những người bạn đến Đức Địa Tạng không có đầu để tham bái Ngài. Chúng tôi nhận được khăn lau có hình Ngài Địa Tạng và cái bùa mang về lại nhà.

Chúng tôi nhất tâm cầu nguyện rằng: “Bác Sĩ bảo tử cung của bà chị con bị hư, mà đồng thời nhiệt độ lên đến 40 độ C nữa, khổ sở vô cùng. Xin Ngài gia hộ cho cơn đau bớt đi, ít ra thì cơn sốt được hạ xuống”.

Khi nguyện như thế thân thể tôi rung động, từng sợi tóc như dựng đứng lên. Vì đây là một thể nghiệm thật là dị thường, nên trong một tháng tôi nghĩ rằng: Có lẽ bệnh tình của chị tôi trở nên xấu hơn chẳng? Sau khi rời chỗ lễ bái ra bên ngoài thì tôi đã hứng được một cơn mưa tầm tã.

Tôi nghĩ rằng chắc phải chia ly với bà chị không chừng, nên vào ngày 15 tháng 6 tất cả gia đình con cái cùng lên xe hơi lái đến Kumamoto để thăm gặp lần cuối. Tôi đã đưa cái khăn có hình Ngài Địa Tạng đã

nhận được cho bà và nói rằng: Với khăn này, sẽ nhận được sự gia hộ. Chị tôi cầm lấy khăn và nói một cách chân thành rằng: “Hãy cứu lấy con”. Rồi lấy khăn ấy vùi vào chỗ đau còn đồ đeo thì để ngang lỗ tai của bà và chúng tôi ra về.

Sau 2 ngày thì chúng tôi nghe được tiếng nói của bà chị qua điện thoại từ Kumamoto gọi đến.

“Xin cảm ơn những việc của mấy ngày trước. Nhờ ơn Ngài gia hộ và nhờ đeo bùa hộ mạng của Ngài mà tôi ngủ yên vào buổi tối. Trong đêm ấy vào lúc 2 giờ khuya cơn sốt đã xuống chỉ còn 37 độ. Vì đã hạ xuống, nên tôi vui mừng và lần đầu tiên điện cho Cô đây”.

Tôi thì sưng sốt và nước mắt chảy ra trong sự vui mừng khôn tả. Tôi nghĩ là chị tôi không còn cách nào nữa cả. Thế mà nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng, nên với năng lực từ bi ấy, chúng tôi chỉ có cảm tạ Ngài, chứ không còn cách nào khác hơn nữa. Vì chị tôi vui quá, nên đã điện thoại cho nhiều người biết về việc này. Bác Sĩ khi nghe được như vậy cũng cúi đầu.

Vào ngày 30 tháng 7 năm Bình Thành thứ 7 (1994) Bác Sĩ đã ký giấy cho bệnh nhân về lại nhà và từ đó không còn sốt nữa.

Chị tôi cũng vui mừng kể rằng:

“Vì được Đức Địa Tạng gia hộ, nên đã đi đến Đức Địa Tạng ở gần nhà để lễ bái tạ lễ và khi nào bệnh tình hết thì sẽ đi đến Fuchū để tham bái Ngài”.

Tôi đã nghĩ rằng bà chị của mình không còn cách nào để trở lại nhà nữa. Chỉ có trở về lại từ cảnh giới cực lạc sau khi chết mà thôi.

Vào ngày mùng 5 tháng 8 năm Bình Thành thứ 7 (1994) tôi đã thay thế chị ta đã cùng với những người bạn đi đến Fuchù để tạ lễ Ngài Địa Tạng không có đầu kia.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Viết lại ngày mùng 5 tháng 8 năm
Bình Thành thứ 7 (1994)

CÂU CHUYỆN SỐ 16

SAU KHI BỊ HERUNIYA CÁC DỊ TẬT ĐƯỢC CHỮA KHỎI

Năm này là năm Hợi và đúng 12 năm về trước là năm Tý. Vào ngày 12 tháng 2 năm ấy lạnh buốt, trời đổ tuyết. Tôi nghe được những câu chuyện từ nhiều người về Ngài Địa Tạng. Từ Himeji tôi đã đi xe Shinkansen và đến trạm Fukuyama thì đổi xe để đi đến trạm Fuchū, rồi lên xe Taxi, nói tài xế chạy xe đến nơi thờ Ngài Địa Tạng không có đầu. Dọc đường tôi thấy nhiều loại lúa mới mà chưa hề biết. Khi tìm hiểu như thế thì cả tôi và chồng tôi đã đến trước nơi Ngài Địa Tạng chẳng hay.

Chồng tôi thì cầu nguyện cho việc tiêu trừ tội chướng và nguyên nhân gây ra tội lỗi. Còn tôi lại nguyện cho việc giải phẫu về cái lưng của mình có tên bệnh là Heruniya, sau khi mổ bụng sinh ra dị tật.

Sau khi cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng, chúng tôi đã nhờ ơn gia hộ của Ngài mà tật bệnh không còn nữa.

12 năm về trước và kể từ năm ấy trở đi tôi đã đi tuần lễ tại Tứ Quốc và ở Cao Dã Sơn tôi đã được làm lễ xuất gia với giới danh là Diệu Thành. Đối với những người cùng đi lễ tôi đã nói cho họ nghe về những sự lợi ích của Ngài Địa Tạng. Nhưng thật là chẳng có duyên, nên cho đến ngày hôm nay họ vẫn không đi tham lễ được.

Tôi có người quen và tôi đã nói cho họ nghe về chuyện đi tham bái Ngài Địa Tạng. Họ muốn tôi chỉ đường và cũng lại muốn đi với tôi. Nhờ nhân duyên ấy mà tôi đã lần lượt đi tham bái Ngài.

Tính lại 12 năm về trước cho đến bây giờ thì nơi thờ Ngài đã được trang nghiêm hơn. Ngay cả tượng của Ngài tôi cũng cảm thấy như càng ngày càng lớn thêm ra. Việc đi lễ bái Ngài chậm trễ, tôi cũng đã cầu nguyện cho việc này.

Khi nghĩ lại tôi thấy mình đã nhận được sự gia hộ và sự lợi ích đến từ Ngài Địa Tạng không có đâu cũng như Linh Phùng Thạch Thoái Sơn ở Aiziken và Nguyệt Sơn ở Yamagata, nên được mạnh khỏe cho đến hôm nay. Việc này mà 12, 13 năm về trước thì tôi khó tưởng tượng nổi vì tôi đã nhận được những lực gia trì thật lớn lao.

Với Ngài Địa Tạng con chỉ có tâm này cảm tạ thâm ân của Ngài chứ không có gì khác cả.

Vào ngày 23 tháng 8 lại một lần nữa tôi đã được đi tham bái nơi thờ Ngài Địa Tạng và cùng đi với tôi có những người bạn, họ đã nhận được những ân gia hộ rất lớn, nên rất vui mừng, nên đã đi đến đây để lễ tạ.

Thật là một ơn đức không nhỏ, nên chúng con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng vô cùng.

Kính nguyện

Viết lại ngày 23 tháng 8 năm Bình Thành
thứ 7 (1994)

LỜI CUỐI SÁCH CỦA QUYỂN THỨ 17

Quyển thứ 17 này nói về những sự linh ứng của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát đã được xuất bản và cũng như những lần xuất bản trước, đều là nhờ những sự linh cảm bất khả tư nghì của Đức Địa Tạng gia hộ mà có được. Do vậy mà đã đến được dưới mắt các độc giả xa gần. Cho nên có thể nói rằng: Đây là những kỳ tích trong hiện tại vậy.

Ở Đại Học Y Khoa Bác Lý rất nổi tiếng về khoa nghiên cứu sử của y học có vị Giáo Thọ là Lập Xuyên Chiêu Nhị đã điều tra về Đức Địa Tạng không có đầu này. Ông ta đã tiếp xúc với 10 người có niềm tin và về sự thể nghiệm về bản thân của họ cũng như sự linh nghiệm của Bồ Tát đã được kể lại, mà trong Nguyệt San Thế Giới của Watanabe Thợ Điểm phát hành tháng 10 năm Bình Thành thứ 6 (1993) đã cho đăng tải bài “Câu chuyện dân gian về nỗi đau trong hiện tại của y học về Đức Địa Tạng không có đầu và xe cứu thương”. Những người đã đọc được báo này là những người từ Tokyo đến Kyushu đã lần lượt đến Fuchù để tham bái.

Lại nữa trong những người ấy đã có rất nhiều người nhận được ân gia hộ thật là bất khả tư nghì. Sau đó vị Giáo Thọ này đã cho xuất bản một quyển sách nhan đề là: “Sanh và Tử trong hiện tại”.

Vào ngày mùng 3 tháng 12 năm Bình Thành thứ 3 (1990) ở phía sau nơi thờ Ngài Địa Tạng khi đào sâu xuống 100 thước để làm phòng Boling thì thấy đất nơi ấy trắng toát và từ nơi ấy nước trong đã phun lên rất nhiều. Sau khi kiểm tra chất nước thì thấy đây là nước thiêng có thể dùng cho những người tham bái có thể uống được. Nước giếng này về mùa Hè thì mát lạnh và về mùa Đông lại ấm. Mùi vị ngọt ngào. Người từ xa nghe tin cũng đến xin nước uống. Khi uống được nước này nhiều người cũng đã nhận được ân gia hộ.

Ở nơi chỗ rửa tay, người ta đã làm một vòi nước miệng rộng bằng đồng và gắn đây ở các nơi xa như phố Quan, phố Osaka, huyện Okayama v.v... đều có nhiều người đến uống nước ở miệng rộng này và cho rằng nước này như rượu thần, nên đã mang rượu đến cúng dường Ngài Địa Tạng.

Nơi mà cái giếng được đào lên đó trước đây có một hành giả tên H ở phố Kỵ Trác khi đi tham bái đã chỉ cho. Nơi ấy giống như nơi được mạch bảo để đào lên. Nơi này cũng chính là nơi khi quan sát địa hình đã được chỉ định là đào lên để làm chỗ đánh Boling.

Vào ngày mùng 3 tháng 12 năm Bình Thành thứ 3 (1990) ở phía sau nơi thờ Ngài Địa Tạng khi đào sâu xuống 100 thước để làm chỗ chơi Boling thì thấy nước này giống như nước trong hồ giếng của Chùa Todaiji ở

Nara và nước ở hồ Hàu Thích của Chùa Kòfuku. Tất cả đều do ông H chỉ điểm.

Vào ngày 15 tháng 12 năm Bình Thành thứ 5 (1992) lấy nước nơi Đức Địa Tạng cho vào 2 chai rồi mang đi đến phố Nara và lấy một phần để dâng cúng trước tượng Đại Phật, ngoài ra nước còn lại thì đem đổ vào hồ nước trong. Đồng thời cũng đem chai nước khác đem cúng trước tượng Dược Sư Như Lai ở Chùa Kòfuku và nước còn lại đem đổ xuống hồ Hàu Thích. Thế là nước nơi Đức Địa Tạng và nước nơi tượng Đại Phật lại kết lại với nhau. Từ điều này những người thường hay nghĩ là khó thực hiện được. Tại Chùa Đông Đại đang trùng tu lại mái Chùa và có kêu gọi cúng ngói lợp. Trong những miếng ngói ấy có một miếng ngói lớn được viết bằng mực đen tên của Ngài Địa Tạng Bồ Tát không có đầu với chữ: “Thế giới hiện tại đã được hòa bình”.

Ông H là người đã được thấy từ dung của Đức Địa Tạng không có đầu và đặc biệt là nghe được tiếng nói của Ngài nữa, là một người có nhiều năng lực linh thiêng. Ngay cả khi ở phố Kỷ Trác ông cũng đã nghe thấy được những việc linh thiêng của Ngài Địa Tạng không có đầu kia. Nơi tượng Địa Tạng bằng đá này đã có hàng trăm ngàn, hàng triệu người đến cầu nguyện và lấy tay của mình cũng như khăn lau cọ xát vào đây. Vì vậy nên tôn tượng của Ngài giống như mỗi mệ, cũng được nhiều tín giả cho biết rằng khi xoa vào Ngài cảm thấy như mồ hôi đã chảy ra, nên rất linh cảm và khi họ

tiếp xúc được với thân đá của Ngài, người đi tham bái trở nên an tâm hơn.

Việc cảm sờ vào thân Ngài, cho đến nay vẫn không thực hiện được. Người giúp việc tại đó cho rằng cái giếng nước ấy là sự cảm ứng linh thiêng và ông H thì bảo rằng đã lấy nước nơi Hồ Ma Chu ở Hokkaido là nước số một của Nhật Bản đem đến để rửa tượng Địa Tạng bằng đá này. Như vậy sẽ giữ được thanh khí trở lại cho Ngài Địa Tạng. Đây là sự lợi ích không nhỏ. Vì lẽ ngay cả ngày sau cũng có nhiều người được cứu khổ vậy.

Nếu như muốn chứng minh điều này thì vào nửa trưa lấy nước của Hồ Ma Chu đem rửa thì tuyệt nhiên không còn một giọt sót lại, mà bà Tam Trạch Mỹ Đới Tử người đã cúng vào cũng có sự linh cảm ở Trúc Cang, thì vào nửa chiều bà ta ngẫu nhiên đến tham bái, bà ta thấy hình dáng của Ngài đã thay đổi hoàn toàn khác với hiện tại là màu vàng sáng chói, phóng ra ánh sáng thật cao và đẹp, nên sau khi lễ bái đã thuật lại như vậy. Sau đó một lần nữa ông H đã đem nước của Hồ Ma Chu để rửa và ngay cả trong hiện tại Đức Địa Tạng này đã cứu giúp không biết bao nhiêu người.

Lại nữa ông H nhân lúc làm lễ kỷ niệm ngày khai quật được Đức Địa Tạng không có đầu đã giải thích ý nghĩa như sau:

Những người hy sinh trong chiến tranh thế giới thứ 2 (1939-1945) và những kẻ hy sinh bởi bom nguyên tử... những chân linh ngày đêm vẫn còn đây đó mà muốn cho họ được an ổn thì phải cầu nguyện nơi

Đại Phật để thế giới được hòa bình và ai ai cũng phải hướng đến hành động ấy.

Vào ngày 18 tháng 11 năm Bình Thành thứ 5 (1992) là lần đầu tiên làm lễ kỷ niệm cầu nguyện cho những người chết thiêu tại Đại Cấn và những người đi tham bái cầu cho họ được tốt hơn khi bị giết chết. Ngay cả trước đây việc tụng chú cho những người bị chết thiêu ở Đại Cấn và trúng gió đều có, nhưng từ đó về sau vào ngày 18 tháng 11 là ngày làm lễ lớn của mùa Thu và ngày 18 tháng 5 là ngày tế lễ lớn hằng năm vào mùa xuân.

Vào ngày 18 tháng 11 năm Bình Thành thứ 6 (1993) là lần thứ 2 kỷ niệm cầu nguyện cho những người bị chết ở Đại Cấn và đồng thời năm ấy đã cử thêm phần pháp sự Hộ Ma. Sau khi đã tham khảo nhiều ý kiến, một đàn tràng tại lễ bái đường về Đại Hộ Ma đã được thiết kế. Trong tiếng kinh cầu Bát Nhã cùng tiếng trống ấy có Ngài trụ trì Chùa An Dưỡng và Chùa Dinh Minh đã làm lễ Hộ Ma. Những lời cầu nguyện của tín gia được viết vào tám bảng bằng gỗ Hộ Ma và chính từ tay của vị trụ trì đã ném vào trong lửa. Ngọn lửa càng ngày càng cháy cao lên, các việc xấu ác của hương linh được tiêu diệt. Thật là một nghi lễ trang nghiêm.

Vào tháng 7 năm Bình Thành thứ 7 (1994) những cơ sở phụ đã được xây xong, thấy lớn gấp bội. Cọc những lá cờ phông hộ mới màu tím bay phất phới với những lá cờ phướng đã được cuốn vào, tạo nên một cảnh trí mạnh mẽ trước những cơn gió thổi qua.

Quyển thứ 18

CÂU CHUYỆN SỐ 1

DUYÊN PHẬT THẬT LÀ BẤT KHẢ TƯ NGHÌ

(Câu chuyện của bà K 45 tuổi, ở phố Ngự Khả,
huyện Kỳ Trác)

Tôi hiện tại ở huyện Kỳ Trác. Lần này tôi có được thể nghiệm về Phật duyên thật là sự bất khả tư nghĩ. Đứa con gái thứ hai của tôi học Tiểu Học năm thứ 6 đang thi, nên nó khổ sở mà sinh bệnh. Lại nữa từ trước, khi đi du lịch có đứa cháu của người giúp việc cùng học năm thứ 6 Tiểu Học và cũng đồng

tên với con gái tôi. Cô con gái này có một cuộc đời thật tuyệt mỹ của một thiếu nữ với sự tường thuật như phía sau. Khi tôi dẫn đi tham bái Đức Địa Tạng ở Fuchù thì những việc bất khả tư nghi đã gặp được không thể nói nên lời.

Đây có thể nói là vận mệnh của những ngày trước chăng? Vì thần kinh bị yếu nên con gái của tôi phải vào bệnh viện và tôi lúc nào cũng vào phòng bệnh viện để thăm. Riêng tôi rất thích đọc sách báo và tôi đã đọc quyển Đại Pháp Luân số tháng 6 năm Bình Thành thứ 8 (1995). Trong quyển ấy đã giới thiệu cho mọi người trong toàn nước Nhật biết về những chuyện linh ứng của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát và cũng chẳng biết tại sao tôi lại lựa trang viết về Đức Địa Tạng để đọc.

Xem thử ngày trước đã xảy ra việc gì thì mắt tôi giáng vào mục ấy mà chẳng hiểu tại sao.

Với đứa con gái của tôi vấn đề quan yếu của Tiểu Học năm đó T là phải đi “tu học lữ hành” (nghĩa là đi du lịch có sự học hỏi, khảo cứu) mà việc ấy lại xảy ra vào ngày mai. Thế nhưng phải thế nào đây. Vì lẽ làm thế nào để có thể rời khỏi bệnh viện được, thật là vô lý. Thế nhưng tự nhiên có việc bất khả tư nghi lại xảy đến. Đêm ấy mắt tôi cứ luôn liên tưởng về những ký sự của Đức Địa Tạng không có dấu đăng trên Đại Pháp Luân. Tự nhiên có điện thoại từ Bác Sĩ chính của đứa con gái gọi đến.

“Bà Ái ơi! có cùng đi chung tu học lữ hành” không ?

Đi nhé !

Ngay cả tôi và con gái của tôi cũng sùng sốt.

“Đừng suy nghĩ nữa, hãy đến để cùng đi. Đây là cơ hội của Tiểu Học mà, bệnh của cháu nó khổ sở cho đến bây giờ, nhưng hãy vui đi. Ví dụ như cùng đi du lịch chẳng hạn, sau đó trở lại bệnh viện cũng có sao đâu. Lúc ấy là lúc ấy. Ông Thầy giáo cũng đã dạy cho học trò ở trường rõ ràng rồi, nên phải rõ biết điều ấy... hãy mạnh dạn lên để đi, đừng lo ngại gì cả“.

Nếu là chuyện bình thường thì tôi cũng chẳng dám nghĩ đến, huống gì là chuyện mà tôi có chờ đợi chắc cũng không được như vậy.

Thế là ngày hôm sau, con gái của tôi được đi du lịch, tham gia với bạn bè giống như một giấc mộng cũng không bằng.

Vào lúc 5 giờ sáng ngày hôm ấy chẳng biết sao lại có điện thoại gọi đến từ phố Fuchù. Việc chủ yếu của điện thoại là nói về chuyện du lịch năm ngoai của mọi người trên nước Nhật. Đó là người đàn bà giúp việc tại nơi thờ Ngài Địa Tạng.

Bà ta kể trong tiếng run rẩy rằng:

“Vào 8 giờ sáng ngày hôm qua đứa cháu gái bị gặp tai nạn giao thông và bị chết. Trong lúc thừa chết thiếu sống ấy nó bảo: “Phải đến ngay nơi Đức Địa Tạng không có đâu tại Fuchù dùm“ và đứa cháu gái ấy sẽ đến trước nơi đó để chờ con gái của bà.

“Về chuyện con gái của bà sau khi đi du ngoạn xong, lại trở về lại Kỳ Trác. Tuy rằng không biết địa chỉ và số điện thoại của cô, nhưng trước khi chết nó để

lại lời nguyện ấy. Chúng tôi vì nghĩ rằng nên đi đến đó để cúng dường cho đấng cháu rể thương kia.

Tôi chưa bao giờ gặp mặt cô bé và tôi cũng chưa bao giờ nói chuyện với cô ấy, nhưng trước giờ lâm chung lại để lại lời nhắn tin cho tôi là chuyện lạ. Trên thực tế cách đây 9 năm về trước tôi đã nhận được duyên lành từ chư Phật, thật là bất khả tư nghị. Ngày hôm nay mà tôi còn được sống như thế này là nhờ đến những người đã chết, mà những người còn sống vẫn còn nhờ cậy, xú dụng tôi và tôi cũng hỗ trợ họ.

Việc cô ta muốn truyền đạt lại cho tôi, nên đã vô tình cho tôi biết phải đến nơi Đức Địa Tạng không có đầu này.

Lúc tôi để ý việc này là nhờ quyển sách Đại Pháp Luân nên quyển sách ấy tôi đang có trên tay. Lần này con tôi cùng đi với đấng con gái lớn tên S học Trung Học năm thứ nhất và nó cũng đang đi trong xe cùng tôi đi đến phố Fuchù thuộc huyện Hiroshima.

Khi tôi đứng trên ngọn đồi thờ Đức Địa Tạng thì lúc ấy trời đã chạng vạng tối rồi.

Lúc ấy tôi nhắm mắt lại thì lại thấy hình ảnh của Ngài Địa Tạng, những giọt nước mắt không ngừng chảy xuống và cái tên Đức Địa Tạng không có đầu và ngay chỗ đầu ấy đã dẫn dắt tôi hôm nay đến đây.

Rồi cô cháu gái ấy của bà già có nét mặt màu vàng lấp lánh chiếu sáng lung linh đang mỉm cười. Tiếp đó truyền lại cho tôi rằng:

“Thật là một diệu pháp. Vì bà đã đến đây. Xin cảm ơn Bà. Con gái của bà kể từ ngày hôm nay cho đến

suốt cả đời sẽ không có việc xa rời Đức Địa Tạng này. Vì đã có nhân duyên và nhờ linh lực của Đức Địa Tạng, sự khổ não của con người từ đất này mà gượng đứng dậy. Còn con gái của bà không bao lâu nữa sẽ hết bệnh, thân thể sẽ tốt đẹp hơn”.

Lời nói ấy vẫn còn sót lại trong tâm tôi và hình như được bao bọc bởi Ngài Địa Tạng bởi ánh sáng vàng chói lọi, rồi hướng lên trời thấy bầu trời trong xanh và hình ảnh ấy mất dần theo hướng kia.

Một thể nghiệm bất khả tư nghi thật có ý nghĩa như thế. Vì sao Đức Địa Tạng đã tạo ra một nhân duyên sâu xa với mọi người. Ngài đã hiện ra nơi nhà của tôi và chỉ dẫn cho tôi đến phố Fuchù này. Kể từ đó về sau có rất nhiều người từ huyện Kỳ Trác đến đây để tham bái. Rồi từ miệng này cứ tiếp tục truyền sang miệng khác và nói rằng: Tại sao Đức Địa Tạng không có đầu ấy chúng ta lại muốn đến sớm gặp. Mấy lần rồi cái chân cứ bắt đi hoài.

Cũng có người khi nằm ngủ thấy Đức Địa Tạng hiện ra và bảo rằng: Ta sẽ hiện ra một lần nữa. Rồi như vui mừng khó tả cái chân tự động dẫn đến đây. Cũng có những người chẳng biết tại sao lại có mặt ở nơi này.

Thật ra câu chuyện bất khả tư nghi. Dẫn cho người ấy không có bệnh đi nữa, tâm hồn người ấy cũng trong sáng hơn. Giống như tôi đang tiếp xúc và cảm nhận những phép mầu. Tâm hồn trở nên yên ổn và hạnh phúc. Ai ai đều mang tên cảm tạ.

Ngày mai dẫn con người có thể lên đến mặt trăng đi nữa thì sự bất khả tư nghi của vũ trụ, sự bất khả tư

nghe của duyên Phật này sẽ làm cho tâm con người trong sạch và ngay thẳng. Con tôi không lẽ không nhận được Đức Phật vào tâm hồn mình sao? Làm cho mọi người kết được nhân duyên với Ngài Địa Tạng không có đâu này. Từ tâm con luôn cầu nguyện việc này, không bao giờ dừng nghĩ.

Kính Nguyện

Viết lại ngày 11 tháng 11 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

*

**

Viết thêm: Đưa con gái thứ hai tên Ái sau khi đi du ngoạn học hỏi trở về bình an và tôi đã cho nó đi tham bái Ngài Địa Tạng.

Con gái tên Ái đứng trước Đức Địa Tạng không đầu ấy nói:

“Ái ơi! Xin cảm ơn nhiều” (cô con gái cùng tên, cháu của bà ở Hiroshima).

Rồi nó đã gục đầu bao nhiêu lần như thế. Vừa nói lời cảm ơn mà nước mắt chảy ròng.

Việc đi tham bái Ngài Địa Tạng, cả thân và tâm tôi đều giao động. Những nguyên nhân tạo ra tội lỗi như bệnh khó thở và đau thần kinh đã được chữa khỏi. Bây giờ đã hoàn toàn hết hẳn. Ngay cả mùa hạ nóng

bức có đến hay mùa đông lạnh lẽo có qua, nó đã trải qua một cuộc sống đầy đủ sức lực như vậy.

Bài này được viết để kể lại về đứa cháu gái của bà già ở phố Fuchù cũng tên Ái đã chết bởi tai nạn giao thông và trước khi chết cũng là lúc con gái của tôi tên Ái rời khỏi bệnh viện để về nhà.

CÂU CHUYỆN SỐ 2

GẶP NHỮNG CHUYỆN LINH NGHIỆM ÍCH LỢI

- 1- Gặp gỡ được chư Phật
- 2- Thấy điềm linh ứng thi đậu vào Đại Học
- 3- Thấy trước việc gặp tai nạn xe hơi
- 4- Mở tiệm uốn tóc
- 5- Nói về nhân duyên và gặp nhân duyên
- 6- Biết trước việc động đất ở Osaka và Kobe

(Câu chuyện của bà H 40 tuổi ở phố Ihara,
huyện Okayama)

Vào năm Bình Thành thứ 3 (1990) tôi đã bị viêm tụy tạng, nên thật khổ sở vô cùng, có nhiều người bạn thân khuyên tôi nên đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu và nhờ ơn Ngài gia hộ, tôi có thể hết được bệnh. Những việc linh ứng như thế thuở ấy đã được ghi rõ lại trong quyển thứ 16 rồi.

Từ đó về sau mỗi tháng việc đi tham bái Đức Địa Tạng tôi không bao giờ thiếu sót cả. Tôi cũng đã được nhờ ơn gia hộ của Ngài mà bệnh tật đã được qua khỏi,

tôi đang sống thật mạnh khỏe và tôi cũng không phải đi bệnh viện nữa. Đồng thời cũng không cần phải uống thuốc. Khi leo núi hay xuống biển tôi hoàn toàn không còn đổ mồ hôi như con nít nữa. Việc đi đến Bác Sĩ để khám bệnh và việc dùng thuốc men và hầu như không còn đề cập đến nữa. Những câu chuyện bất khả tư nghị như thế được thể hiện qua những câu chuyện sau đây:

1- Gặp gỡ được chư Phật

Việc xảy ra vào năm Bình Thành thứ 7 (1994) trong vòng một tháng ấy tôi đã thấy Đức Quan Thế Âm và Đức Địa Tạng và các vị Phật ở Nara thị hiện mà những vị này tôi chưa hề gặp qua. Trong đêm tối đầu mắt tôi mở hay những lúc đang nằm thì hình ảnh của chư Phật tôi vẫn thấy chập chờn đó đây. Hoặc có lúc thấy suốt cả đêm như thế. Việc này tôi cũng đã nói cho người giúp việc chỗ Ngài Địa Tạng cho bà ta nghe và tôi thấy ở phía sau Đức Địa Tạng có rất nhiều vị Phật thị hiện như thế quả là một nhân duyên để cho tôi thấy cũng không chừng.

2- Thấy điềm linh ứng thi đậu vào Đại Học

Từ đó về sau tôi tự nhiên biết được vận mệnh của những người sống chung quanh mình,

bên cạnh nhà tôi có đứa con trai con ông bà làm sở xây dựng thi vào Đại Học và ông bà cũng muốn nhờ tôi xem thử nó đậu hay rớt. Người ấy chỉ cần ghi tên tuổi và ngày tháng năm sinh lên trên giấy là đủ. Tuy rằng Đại Học chưa ghi tên những người trúng tuyển vào Đại Học nơi bảng yết thị ở vườn trường học và tôi cũng đã không biết số ký danh, nhưng tôi có thể thấy được qua sự linh ứng rằng tên em đã được ghi lên đó. Việc đậu ấy tôi đã thấy rõ trước và sau này khi báo danh, rõ ràng đúng y như vậy. Cũng còn có tên một người khác nữa được ghi lên đó, nhưng người đó tôi không thấy và hẳn ta đã bị rớt.

3- Thấy trước việc gặp tai nạn xe hơi

Vào cuối tháng 7 năm Bình Thành thứ 7 (1994) tôi đã gặp một người bạn tại tiệm trà Thé La Dinh thuộc huyện Hiroshoma. Vì con của người bạn đã đậu bằng lái xe, nên muốn nhờ tôi xem thử tương lai của nó ra sao, khi tôi xem tên và ngày sinh và tháng đẻ, tôi liền biết và thấy hình ảnh của cậu ta bị tai nạn xe hơi. Chiếc xe bị tan tành, nhưng cậu ta thì chẳng sao cả. Tôi bảo là hãy nên đi đến Thần Xá hay ngôi Chùa nào đó để tham bái thì vẫn tốt hơn.

Khoảng sau Vu Lan vào tháng 8 người bạn ấy đã điện thoại cho tôi biết rằng: Lời báo trước của tôi quả thật như vậy: “Tôi rất sợ những gì bà đã cho biết trước”.

Đứa con trai ấy đã bị tai nạn, chiếc xe bị tan tành, nhưng nó thì chỉ bị thương nhẹ mà thôi. Bà ta đã nói lời cảm ơn tôi.

4- Mở tiệm uốn tóc

Ông chồng tôi muốn làm chủ một tiệm uốn tóc. Vì ông ta muốn làm việc tại đó.

Khi ông chồng tôi muốn làm chủ như vậy thì ông ta cũng muốn mơ ước một tiệm như thế. Gần đây thì ông mơ như sự ước đoán là sẽ có một tiệm uốn tóc. Đúng vào tháng 11 năm Bình Thành thứ 7 (1994) có một tiệm uốn tóc đóng cửa tại phố Dẫn Dã thuộc Fukuyama và muốn nhượng lại tiệm này.

5- Nói về nhân duyên và gặp nhân duyên

Đến ngày mừng 5 tháng giêng năm Bình Thành thứ 8 (1995) là ngày lễ của trẻ con, nên rất nhiều người đến tham lễ Đức Địa Tạng không ngớt, nên khó gặp được bà S giúp việc tại đó, mà thường ngày bà hay làm việc tại văn phòng này. Khi ở văn phòng tôi đã nghe và thấy những người đi tham bái cúng dường vào cũng như nhận lại những lá bùa đeo và những khăn lau có hình Ngài Địa Tạng. Trong số người ấy có một cô con gái đến từ Sáng Phu. Cô ta yêu cầu

mua cho được 16 tấm gỗ Hộ Ma cho 16 người bạn, rồi viết những lời cầu nguyện vào đó. Tiếp đó vô dăng vào đây. Từ ngày hôm đó còn 2 tuần lễ nữa là một Đại lễ lớn làm lễ ấy lần thứ 19 về Đức Địa Tạng không có đầu này, vì có lễ cúng dường Hộ Ma, nên đã thu nhận việc cúng dường này. Khi bà S nghe lời nguyện của cô gái để ghi vào thì nói rằng: Đây là một lương duyên vậy. “Khi nói như vậy thì đúng lúc ấy có bà H đến, nhận cho rồi”. Khi tôi nhìn cô con gái ấy, thấy thật là dễ thương, nên mùa thu năm này có lẽ hợp với lương duyên ấy. Điều này tôi thấy rõ một cửa hàng Sushi hiện ra và điều ấy cũng đã đúng như tôi đã thấy vậy. Đúng vào cuối năm này đã tiếp nhận điều ấy.

6- Biết trước việc động đất ở Osaka và Kobe

Sau khi trận động đất kinh hoàng tại Kobe và Osaka xảy ra thì được viết lại những câu chuyện thể nghiệm thật bất khả tư nghi như sau:

Đúng 2 tuần lễ về trước khi bị trận động đất đã xảy ra vào mỗi đêm tôi đều nằm thấy trong giấc mộng là đất rung chuyển và lửa bốc cháy. Thường xảy ra vào buổi sáng trước khi thức giấc dậy. Lửa đã cháy trong một phạm vi rộng của thành phố, rồi nhà cửa lại đảo lộn, người bị chôn sống, đường sá không còn thông thương nữa, nó giống như những lỗ hồng lớn. Đoạn tôi cũng thấy rõ lửa đã bắt đầu cháy trên những cánh đồng.

Tôi thật chẳng rõ tí mảy về Kobe . Vì chỗ ấy thật là rộng và tôi đã liên tưởng đến vùng Kansai. Tôi đã nói việc này cho nhiều người nghe, nhưng ít ai tin tưởng. Ông chồng tôi cũng bảo rằng: Đó là chuyện đùa, vì đêm nào tôi cũng thấy như vậy, nên tôi đã tìm cách báo tin cho người khác trong sự lo âu. Vào bữa cơm tối ngày 16 tháng Giêng năm Bình Thành thứ 7 (1994) tôi cảm thấy bụng của mình đầy áp và thức ăn không nuốt qua khỏi cổ được. Vào sáng ngày 17 tháng Giêng, đúng vào lúc 5 giờ 45 phút tôi cảm thấy động đất như bắt đầu chuyển động từ phố Ihara ở huyện Okayama. Tôi liền bật truyền hình lên để xem thì thấy hình ảnh động đất đã xảy ra tại Kobe. Tôi xác nhận cho đến bây giờ những gì tôi thấy đều đúng y như vậy. Cho đến trưa thì hình ảnh của phố Kobe, đâu đâu cũng bị tàn phá nặng nề. Đại hỏa tai này trong giấc mộng tôi thấy giống như thế chẳng khác chút nào. Giống như cảnh tượng xảy ra trước mắt. Ngay cả những cảnh cháy lớn ở đồng bằng cũng đã xảy ra giống như trong mộng vậy. Tôi đã nằm mộng thấy nhiều lần trong đời và đa phần đều đúng như những giấc mộng ấy. Lần này chính Đức Địa Tạng đã báo trước cho tôi rõ biết được điều ấy.

Thật là một sự linh thiêng tuyệt vời. Đồng thời tôi cũng đã được một sức mạnh vô hình và nhờ sức mạnh ấy, tôi đã cứu giúp cho nhiều người.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày mùng 5 tháng 5 năm
Bình Thành thứ 8 (1995)

(*) Ghi chú: Gần đến mùa thu năm Bình Thành thứ 8 (1995) giống như tôi đã nói với cô gái đến từ Sáng Phu là cô ta đã kết hôn. Tuy nhiên cô ta cũng phân vân là nên chọn việc làm trước hay là kết hôn trước, nên đã khó xử và cuối cùng cô ta đã quyết định như nhân duyên đã gặp trước.

CÂU CHUYỆN SỐ 3

SANH CON YÊN ỒN VÀ TÌM LẠI ĐƯỢC ĐỨA CON ĐÃ MẤT

- 1- Con gái sanh con dễ dàng
- 2- Tìm lại đứa con mất tích đã 15 năm
- 3- Đứa con bị ung thư tủy cột sống đã bớt
- 4- Đi xe đạp bị tai nạn đã được khỏi trong thời gian ngắn
- 5- Đau sạn trong thận chỉ một đêm đã khỏi

(Câu chuyện của ông M 74 tuổi, ở phố Tổng Xã, huyện Okayama)

Tôi bắt đầu có lòng tin Đức Địa Tạng kể từ 14, 15 năm về trước. Suốt cả cuộc đời tôi chỉ lo cho việc buôn bán. Đó là nghề chế tạo thuốc Tây tạo một hãng ở phố Okayama. Đa phần thuốc ấy có

hiệu “con diều” được phân phối ở Chukokku, Sikokku và những địa phương lân cận cho những gia đình.

Vào ngày 25,26 ở huyện Cao Trí và ngày 15,16 tại huyện Yamaguchi, hay ngày 10 tại huyện Okayama thuộc Đại Tá Dinh là những ngày mà tôi hay đi đến đó. Cũng nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng mà thuốc đã bốc cho họ chữa khỏi nhiều bệnh, chẳng có trở ngại gì. Nên tôi thường mang thuốc đến đây bán. Trong khoảng thời gian của đầu tháng vợ chồng tôi không bao giờ quên việc đi tham bái Đức Địa Tạng không có đâu tại Fuchù.

Tôi đã nhận được rất nhiều ân gia hộ từ Ngài Địa Tạng và tôi cũng đã đem những gì nhận được giúp đỡ tiếp cho những người khác. Mỗi lần đáp lễ, khi vào trong vườn thờ Ngài Địa Tạng là bà vợ tôi nước mắt lưng tròng. Ngay cả tôi khi đi lễ bái tạ lễ Ngài, cũng không ngừng giọt lệ được. Đồng thời những cảm xúc cũng đã thể hiện. Rồi buồn ngủ. Những cảm xúc ấy cũng vẫn tiếp tục đuổi theo trên đường đi trở về nhà. Tôi hay dừng lại hầu hết ở những làng quê hoặc phố thị. Hoặc giả khi nhìn thấy một căn nhà, tôi cũng hay dừng lại trước ngõ. Vì có nhiều người nhờ đến và những người có tâm lo lắng, họ muốn cầu nguyện Ngài Địa Tạng. Ước chừng chỉ một tiếng đồng hồ là về đến nhà, thế nhưng những cảm xúc lại xuất hiện, nên khi về lại đến nhà, cũng là lúc mệt ngất. Cũng có người dự định ngày hôm sau phải vào bệnh viện để giải phẫu, nhưng qua kết quả của sự kiểm tra thì cần phải mổ nữa, nên lại

được đi về nhà. Rồi tật bệnh không còn xảy ra nữa. Những điều linh cảm ấy được hiểu là do sự linh ứng của Ngài Địa Tạng vậy.

Khi tôi buôn bán, lúc nào cũng lấy cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng cho vào trong hộp đựng thuốc rồi lấy ra. Sự linh hiển của Ngài Địa Tạng trong vòng 10 năm trời ấy, chính tôi đã được thể nghiệm bởi bản thân mình.

1- Con gái sanh con dễ dàng

C chuyện xảy ra vào 14, 15 năm về trước. Khi con gái tôi đi làm dâu, có thai và đến ngày dự định sinh con, lại chẳng sanh được, mọi người trong gia đình đều lo lắng, khô tâm, nhưng chẳng biết làm cách nào khác hơn. Bác Sĩ cũng phải chờ một phép mầu. Tôi đã đến trước Đức Ngài Địa Tạng để cầu nguyện cho đứa con gái của mình sinh được dễ dàng. Tôi nhận được cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng. Tôi bảo con gái tôi hãy để cái khăn này lên trên bụng hoặc giả khi ngủ nên để vào một cái cặp và để cạnh nơi ngủ nghỉ.

Sau khi tôi đi tham bái Ngài độ 3 ngày thì tự nhiên nó sanh được đứa con cái đầu thật to. Sinh sản an toàn nên gia đình ai cũng mừng vui. Vợ chồng tôi cũng chung niềm vui ấy. Từ đó về sau việc buôn bán của tôi luôn luôn có người giúp đỡ.

2- Tìm lại đứa con mất tích đã 15 năm

Tôi quen biết một người ở huyện Cao Trí, người này có đứa con đầu lòng đã bỏ nhà ra đi không có tăm tích gì cả, thời gian trôi qua đã 15, 16 năm rồi.

Khi tôi nghe được như vậy liền nghĩ rằng: Chẳng lẽ không có phép nào để tìm kiếm chăng, nên ngày đó tôi liền đi đến ngay Ngài Địa Tạng tham bái. Ngày hôm đó khi đi trở lại nhà, tôi cũng đã trải qua các làng xã phố thị và đã nhận được rất nhiều phép màu. Chẳng bao lâu chúng tôi lại đến nhà của người bạn tại huyện Cao Trí thì ở nhà đã nhận được lá thư của đứa con mất tích và trong thư nó viết rằng: “Xin gửi tiền ngay trong thư cho con, rồi gửi đến Gia Tuất ở phố Fukuyama, huyện Hiroshima”. Bên ngoài không ghi địa chỉ. Tuy nhiên cha mẹ cũng hiểu được rằng đứa con của mình vẫn còn sống. Vì không hiểu được nơi nào nên cũng sanh ra lo lắng.

Riêng tôi thì rõ biết địa phương này và biết đó là nơi nằm cách xa chừng 4 cây số về hướng Đông của phố Fuchù, nơi có Đức Địa Tạng không đầu. Được nghe biết và nhận dạng là cậu này ở gần khách sạn ở nhà gare Fukuyama và phía trước đó là Gia Tuất Đình. Khi tìm đến đó phải qua một trạm xăng và một cửa hàng bán gạo và đột nhiên gặp nó ở một chòi nhỏ dưới chân núi. Trong chòi ấy có một mình nó ngồi đó và không nói được tiếng nào. Vì tìm trong nhà của dân thì

tuyệt nhiên không gặp nó, đây chính là nhờ Đức Địa Tạng đã hướng dẫn dùm cho.

“Con làm gì mà ở đây để cho cha mẹ lo lắng vậy?”.

“Cũng đã chẳng cho cha mẹ biết tin gì cả...?” nhưng đứa con vẫn làm thình. Rồi sau đó tôi đã liên lạc được với cha mẹ của cậu bé ấy.

Cha mẹ con cái đã gặp được mặt nhau, họ ôm nhau khóc nức nở. 15 năm trời xa cách, lo lắng bây giờ như cơn gió thoảng qua.

3- Đứa em bị ung thư tủy cột sống đã bớt

Em tôi đang sống tại Yokokama..

Kể từ năm ngoái em trai tôi đã bị ung thư cột tủy sống, chân và lưng đứng không vững nổi. Vợ của nó đã điện thoại cho tôi vào tháng giêng năm Bình Thành thứ 8 (1995) rằng thân thể chồng nó đau đớn chịu không nổi nữa.

Tôi mau mau đến nơi Đức Địa Tạng để tham bái Ngài và nhận cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng và nước giếng tại đó. Rồi chỉ trong ngày bay đến Yokohama và trở lại nhà.

Em tôi đã đem khăn ấy quấn vào thắt lưng và nằm ngủ và đồng thời cũng đã uống nước xin nơi thờ Ngài. Căn bệnh thay đổi nhanh mắt có thể nhìn thấy được. Em nó bảo rằng: Thuốc của Bác Sĩ cho không

bằng thuốc của anh nó xin được nơi Ngài Địa Tạng gồm có cái khăn lau và nước cùng rau sống. Việc ăn uống lâu nay chỉ lấy lệ chừng 2 đến 3 muỗng súp. Thế mà bây giờ nó đã dùng được một chén cơm.

Bác sĩ bảo rằng bệnh ung thư mà ăn được như thế thì thật là bất khả tư nghì. Cứ cách 2 tháng tôi gọi bằng đường bưu điện một lần nước của Ngài Địa Tạng cùng với rau sống. Kể từ tháng 3 năm Bình Thành thứ 8 (1995) đứa con trai của tôi đã bình phục hoàn toàn.

4- Đi xe đạp bị tai nạn đã được khỏi trong thời gian ngắn

Vào mùa xuân Bình Thành năm Mùi có đứa học sinh Trung Học đệ nhị cấp đi xe đạp bị tai nạn và dự định phải bỏ học trong một năm.

Em này là con của một gia đình tôi quen biết, nên tôi liền đến tham bái Ngài Địa Tạng, nhận khăn lau và nước nơi Ngài Địa Tạng và mang về trao cho nhà. Sau 4,5 ngày thì phép màu đã xảy đến, thật là bất khả tư nghì. Em ấy đã bắt đầu đi được. Tiếp đó em cũng đã đi đến nơi Ngài Địa Tạng để lễ bái.

Trong mùa hè năm ấy em đã hoàn toàn khỏi bệnh.

5- Đau sạn trong thận chỉ một đêm đã khỏi

Vào tháng 9 năm Bình Thành thứ 6 (1993) lúc tôi đi buôn bán ở huyện Cao Trí, khi đến phố Nam Quốc vào ban đêm thì tự nhiên cái bụng bắt đầu đau khá nặng. Dường như là bị sạn trong thận. Mồ hôi đầu tuôn ra, tôi lúc ấy đi đứng cũng không nổi nữa. Tôi liền mở xách ra lấy cái khăn có hình Ngài Địa Tạng, rồi tôi xoa vào bụng mình cả 2 tiếng đồng hồ liên tục như vậy. Trong lúc ấy tôi đã chú tâm tụng chú: Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha. Trong lúc tụng tôi đã ngủ đi lúc nào chẳng biết nữa. Nửa đêm thức giấc thì nỗi đau ấy biến đi đâu mất tự thuở nào. Thật là việc bất khả tư nghì chứ chẳng có gì khác hơn nữa. Nước mắt tôi đã trào ra trong sự cảm ơn. Con thật tri ân Ngài Địa Tạng. Từ đó về sau bệnh đau không còn hành hạ nữa. Đồng thời cũng chẳng phải đi Bác Sĩ.

Ngoài ra cũng còn rất nhiều ơn gia hộ nữa trong vòng 20 năm như thế mà gia đình tôi đã chẳng xảy ra một biến cố gì. Kể từ khi tôi có niềm tin nơi Ngài Địa Tạng thì gia đình tôi đã trải qua những năm tháng yên ổn lạ thường mà trước đó cuộc sống gia đình thật là tệ hại, lúc nào cũng có những chuyện không may xảy ra.

Tôi đã xây được nhà mới, những đồ mới trong nhà hầu hết là xuất xứ từ phố Fuchù nơi có thờ Ngài Địa Tạng không có đâu. Vợ tôi mỗi sáng cũng hay thấy hình bóng của Ngài Địa Tạng với đầu tròn, con mắt có ánh sáng chiếu và mỉm cười thật là tươi tắn nơi vẻ mặt.

Đêm nào không ngủ được thì tôi niệm chơn ngôn của Ngài Địa Tạng và lúc ấy lại thấy được hình ảnh của Ngài. Ngài rất là từ bi, sâu xa vĩ đại như Đức Địa Tạng thì chẳng có ai bằng.

Con xin tạ ơn Ngài.
Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày mùng 2 tháng 7 năm
Bình Thành thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 4

BÀ CHỊ BỊ BỊNH SUYỄN ĐÃ BỚT VÀ TIẾNG NÓI CỦA ĐỨA CON GÁI

(Câu chuyện của bà K 69 tuổi, ở Dịch Gia Đình,
phố Fukuyama)

Vào ngày 19 vừa qua tôi đã đi tham bái và đánh lễ Đức Ngài Địa Tạng không có đầu và mỗi tháng ít nhất một lần gia đình của chúng tôi đều cùng đi chung như vậy. Trong ngày đi lễ như thế đầu ít nhiều chúng tôi cũng cúng dường vào đó, nên đã đi đến văn phòng và người làm ở văn phòng này ông chồng tôi đã quen biết. Có nhiều chuyện đã được kể lại và đồng thời gia tộc của tôi cũng đã nhận được nhiều ân gia hộ của Ngài Địa Tạng. Lại nữa bà chị của tôi gần đây bị bệnh suyễn mà cũng đã được Đức Địa Tạng gia hộ nên đã được lành bệnh. Khi nói chuyện với người làm tại văn phòng, bà ta muốn rằng chúng tôi nên viết dùm lại những sự thể nghiệm này. Vì đã nhờ viết dùm, nên tôi đã hạ bút viết về việc này.

Bà chị này của tôi bây giờ hiện đang sinh sống ở phố Thổ Bò, huyện Ahari. Tôi đã nghe bà bị bệnh suyễn từ lâu rồi. Hằng đêm tiếp tục không ngủ được. Dầu cho có đi bệnh viện nhưng thật là khó chữa trị, khi nghe như thế tôi hết sức ngạc nhiên. Việc mà mỗi đêm phải nằm trong trạng thái khó chịu tiếp tục như vậy, tôi không rõ biết. Điều này đã xảy ra từ 5 năm về trước. Khi tôi nói chuyện của Đức Địa Tạng cho bà chị nghe, thì tôi đã thay thế cho bà để đi tham bái. Khi nghe được như thế chị tôi nói, nghe như khóc.

Liên đó tôi đã đi đến đánh lễ tham bái Ngài Địa Tạng và đồng thời tôi đã nhất tâm cầu nguyện việc này cho chị tôi. Tôi cầu nguyện mà trong lòng tôi chẳng được yên chút nào và sau khi cúng dường tôi đã nhận được một cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng cũng như lá bùa và liên đó tôi đã cho gói đến nhà bà chị. Chị tôi dĩ nhiên là rất vui khi nhận được những vật này. Bà lấy bùa đeo ở thân và nói với chồng viết dùm mấy chữ: “An Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha” thật lớn lên. Những chuyện này được dán lên trên cây cột và mỗi ngày bà đều cố gắng đọc tụng cũng như lễ bái. Khi đi ra ngoài ở trong tâm và lúc nào cũng có câu: “An Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”, có khi vừa đi vừa cầu nguyện như vậy. Tâm bà trở nên thanh thản bỗng bệnh, có cảm giác như tạ ơn và bà ta cũng đã điện thoại báo tin cho tôi như thế.

Sau chừng 3 tháng tôi nghe điện thoại từ chị tôi gọi nói rằng: “Bây giờ ban đêm đã ngủ yên được. Thật là một việc bất khả tư nghị hết sức. Ngoài ra bệnh

suyễn cũng không còn nữa. Nhờ em mà được như vậy. Đồng thời ân gia hộ của Ngài Địa Tạng không có nhỏ. Niềm tạ ơn Ngài đầy ắp cả ngực chị“. Khi nghe nói như vậy từ tâm tôi tự nghĩ rằng: “Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng”. Tôi đã vui mừng gần như muốn khóc. Tiếp đó vào năm Bình Thành thứ 5 và thứ 6 (1992) và (1993) 2 năm liên tục như vậy cả vợ chồng anh chị tôi từ huyện Aragi đã luôn đến tham bái Ngài Địa Tạng.

Tôi cũng đã đi đến đó để tạ lễ, vào ngày 18 tháng 11 mỗi năm là ngày lễ lớn, nên ngày ấy tôi cùng với vợ chồng anh chị tôi đã cùng với gia đình đi đến tham bái Ngài Địa Tạng. Niềm cảm tạ thật vô biên, khó diễn tả hết được. Chị tôi thật vui mừng khó tả đã chấp 2 tay lại để nguyện cầu.

Năm rồi nhà cửa bận rộn nên đã không đi lễ bái được, nên đã rất lấy làm tiếc và năm nay nhất định là phải đi cầu nguyện. Khi nghe điện thoại, lúc nào tôi cũng chỉ nghe nói về một việc ấy. Vào năm Bình Thành thứ 5 (1992) nhờ ơn Ngài Địa Tạng mà trải qua 20 năm xa cách chị em chúng tôi mới có cơ hội gặp lại nhau. Đây cũng chính là nhờ ơn Ngài nên mới được như vậy, nên trong tâm tôi chỉ là một niềm cảm tạ thâm ân. Bà chị của tôi đã nói cho những người ở gần nhà và bằng hữu nghe về chuyện của Đức Địa Tạng không có đầu này và khi nghe được những sự gia hộ như vậy ai ai cũng ngạc nhiên và cũng có người nhờ chị tôi đi cầu nguyện dùm cho đứa cháu và chồng của bà ta và mang dùm khăn lau cũng như bùa đeo về lại dùm.

Dẫu cho một người hay nhiều người mà bị khổ sở cần đến tôi, thì tôi luôn sẵn sàng đi đến tham bái Ngài Địa Tạng liền. Dùng tấm lòng đê cúng dường và nhận được bùa đeo cũng như khăn lau rồi gói đến cho bà chị. Chị tôi đã trao lại cho bạn của bà và gia đình họ rất vui mừng. Con xin chân thành tạ ơn Ngài Địa Tạng vậy. Với cảm tưởng này đây ấp nơi tâm con.

Thực tế thì tôi cũng có chuyện của con gái của mình nữa. Có một ngày tự nhiên con gái từ Kyoto gọi điện thoại về. Với tiếng nói buồn thảm. Tôi lắng nghe nó nói: “Má ơi! con không cất lên thành lời được”. Bây giờ mà đến liền Kyoto cũng không được, bởi vì đã 9 giờ tối rồi và tôi nói: “Không sao đâu má sẽ tìm cách chữa trị cho con, hãy chờ xem”. Ngày hôm sau tôi lấy chuyến xe Bus đầu tiên để đi đến tham bái Ngài Địa Tạng. Tôi chỉ một lòng cầu nguyện xin Ngài Địa Tạng gia hộ cho con tôi và sau đó trở về nhà. Trong đêm đó đưa con gái điện thoại cho tôi trong sự vui mừng và bảo rằng: “Bây giờ con nói có tiếng lại rồi. Con xin cảm ơn má nhiều”. Tôi tiếp: “Đó là nhờ ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng”. Hình như khi nghe được con gái của tôi 2 tay nó chấp lại. Thật là bất khả tư nghĩ khi tôi nghe được tiếng nói mạnh khỏe bình thường của con gái tôi như vậy. Thật là một việc đáng tạ ơn. Tôi đã khóc không biết bao nhiêu lần khi muốn nói lời tạ ơn như vậy. Kể từ đó đến nay con gái của tôi vẫn sinh sống bình yên.

Tiếp đến là câu chuyện của tôi. Từ 15 năm về trước tôi đã bị mổ tim. Lúc ấy tôi được 54 tuổi. Năm tháng gần hết, nhưng tôi bắt buộc phải giải phẫu. Trước khi vào phòng mổ, trong tâm tôi mấy lần đã cầu nguyện: “Xin Đức Địa Tạng cứu con”. Lúc đưa vào phòng mổ tôi vẫn niệm vang trong miệng câu ấy và sau 9 tiếng đồng hồ giải phẫu, đã chẳng có chuyện gì xảy ra. Trong lúc mổ tôi đã chẳng biết gì. Những năm trước có người nói rằng có thể sẽ không tốt đẹp mấy. Việc này sau đó tôi mới biết và đưa con thứ hai hướng về hướng tây, một lòng chấp tay cầu nguyện Đức Địa Tạng rằng: “Xin cứu đùm mẹ con”. Nó đã cầu nguyện chân thành như vậy và trong khi tôi còn mê man thì ông Bác Sĩ bảo con gái tôi rằng: “Hãy lớn tiếng kêu mẹ thứ xem”. Tiếp đó đưa con gái thứ kêu lớn tiếng “mẹ ơi“. Còn tôi thì chẳng biết gì cả, hình như chỉ có cái đầu cựa quậy. Đến trưa hôm sau ý thức mới hoàn toàn trở lại thì con gái của tôi bảo rằng: Đó chính là nhờ ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng vậy. Tôi đã mấy lần cảm ơn như thế bằng cách chấp hai tay lại. Cả gia đình của tôi đã mang ơn Ngài Địa Tạng. Đầu tiên đã mấy lần nhập viện và thoái viện, nhưng bây giờ thì hoàn toàn mạnh khỏe. Dầu cho việc nhà không làm hết được, cũng cố gắng. Hầu như chẳng còn bệnh hoạn gì, nên bây giờ tôi đang vui với mỗi ngày được mạnh khỏe như vậy. Cả lòng tôi đầy ắp sự tạ ơn. Từ đó đến nay đã 15 năm trôi qua và tôi đã dự định cùng đưa con gái nên đi du lịch đâu đó và ở lại một đêm. Dầu cho nó đi du lịch đi nữa thì chúng tôi lúc nào vào mỗi buổi sáng, tôi đều chấp tay

hướng về phía tây để tạ ơn Ngài Địa Tạng. Khi nào thân thể bất an, tôi cũng hướng về phía tây để lễ bái và tụng chú: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”. Tụng trong nhiều giờ như vậy thì bệnh tình hầu như khỏi hẳn bao giờ cũng chẳng biết nữa. Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều. Kể từ nay trở đi gia đình chúng con xin Ngài luôn gia hộ và từ tâm của chúng con mong được như vậy.

Bà mẹ của tôi cũng đã nhờ ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng mà đã vãng sanh vào lúc 93 tuổi. Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều.

Người ở văn phòng khi nghe được chuyện này thật là vui mừng và vẫn luôn cầu nguyện.

Ngày 26 tháng năm Bình Thành thứ 8
(1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 5

NHÂN DUYÊN BẤT KHẢ TU NGHÌ

(Câu chuyện của bà M đến từ nước Brazil,
phố Paultalza)

Thử ớ ấy có một lá thư viết thật là lễ phép khi đọc về những chuyện linh ứng của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát và đã cảm ơn quyển sách mà ông Lập Xuyên Chiêu Thị đã gửi. Tâm tôi thật cảm động khi đi tham bái. Nhưng khi đã nhận được lá thư như thế này thì phải cảm ơn nhiều lần sợ cũng chưa đủ nữa.

Thật tế thì vào năm 1994 tôi đã đọc được văn chương của ông Lập Xuyên Chiêu Thị trên tờ Thế Giới: “số tháng 10, ông là một người đã đi tham bái Đức Địa Tạng. Tờ “thế giới” đối với tôi như một vị Thầy và hầu như tôi đọc không thiếu số nào. Kể từ năm 1984 tờ này đã tiếp tục giới thiệu những sinh hoạt tại Phi Châu, Anh Quốc, Brazil v.v... và lúc nào tôi cũng nhận được tờ “thế giới” gửi đến tận nhà. Tôi là nhà nghiên cứu chuyên môn về vệ sinh công cộng và bệnh lý học như là tinh thần và tâm hồn của một người Nhựt Bản. Người Nhựt Bản đã lấy cơ sở của văn hóa để quan hệ đối

ngoại và đầu cho đến bao giờ cũng như thế và hầu như ít khi nào đặc biệt viết về tín ngưỡng.

Thế nhưng số tháng 10 không biết tại sao văn chương của ông Tachigawa (Lập Xuyên) còn sót lại nơi tâm tôi, mà tôi không thể nào quên được. Đó là câu chuyện của Ngài Địa Tạng. Tôi kể đây là câu chuyện thật bất khả tư nghì. Do vậy tôi đã đọc đi đọc lại nhiều lần mà trong 15 năm trường đọc “thế giới” tôi chưa bao giờ đọc đi đọc lại nhiều lần như thế. Tuy rằng không hợp với nội dung của tờ “thế giới” mấy, nhưng thật là câu chuyện bất khả tư nghì. Trong đó có câu chuyện nằm mơ thấy Ngài Địa Tạng. Từ đó tôi nghĩ rằng làm sao có thể đi đến đó được. Vừa suy nghĩ như vậy nhưng tôi chẳng biết làm sao thì lần này trong tháng 4 tôi được phái đi từ Brazil với tư cách là một nhà chuyên môn đi trong đoàn thể hiệp lực quốc tế của Nhựt Bản, ít nhất cũng là một tháng. Khi trở lại Nhựt thì người bạn thân đã đi nhận nhiệm sở mới ở Okayama, tiếp đó tôi đổi xe lửa để đi đến thăm viếng phố Fuchù. Từ phía bên kia quả địa cầu, chẳng mấy chốc mà tâm tôi đã có thể về lại được đây để gặp Ngài Địa Tạng. Thật là một niềm vui khó tả. Tôi đã cọ xát vào mình Ngài không biết bao nhiêu lần để cầu nguyện.

Tôi đã một lòng cầu nguyện cho con cái và cả gia quyến thân tâm được an lạc, đồng thời dầu bất cứ giá nào tự thân của chính mình cũng được sống bình an. Từ đó với hoài bão ấy sẽ làm được một chút gì cho thế giới hôm nay. Đó là những lời cầu nguyện chân thành của tôi. Cuộc sống của tôi là một cuộc sống ở một quốc

gia khác, gặp gỡ nhiều người khác nhau và với cơ hội làm việc ấy, tôi sẽ mang đến sự lợi ích và sự gắn gũi với mọi người. Tôi chỉ muốn sống được như vậy và đây chẳng phải là chuyện ngẫu nhiên lời nguyện cầu của tôi, theo tôi nghĩ đã được Ngài Địa Tạng gia hộ và làm cho tôi sống một cuộc đời có đầy đủ ý nghĩa nhiều hơn.

Thật ra cứ mỗi lần tự nghĩ lại để xem thì việc này lại xảy đến. Có phải tâm mình đã sáng ra chẳng mà chính mình cũng không giải thích được. Nhưng mà bây giờ trời đã vào xuân với những ngày đẹp đẽ, tôi phải la lớn lên để cảm tạ Ngài Địa Tạng đã gia hộ cho tôi. Điều đó là cơ hội, mà chính là anh tôi đã nhận được món quà đã gửi qua đường bưu điện, không có gì hoan hỷ bằng khi nhận được nó.

Lại nữa, mong rằng sẽ có một ngày nào đó sẽ gặp được anh.

Hãy bảo trọng sức khỏe! Hãy sống những tháng ngày thật tràn đầy ý nghĩa.

Chấp Bút

Ngày 30 tháng 4 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 6

THỊ LỰC ĐƯỢC HỒI PHỤC

(Câu chuyện của ông F 67 tuổi, ở quận Thần Trạch, huyện Hiroshima)

Hai mắt của tôi có thể xem thấy rõ ràng, nhưng vào khoảng 15 năm về trước trong khi lái xe trên xa lộ thì tự nhiên ở mắt có một chấm trắng chạy vòng quanh con ngươi. Vì tự tin ở chỗ thấy của mình và nghĩ rằng mắt mình không có gì để phải lo, nên cứ để mặc như vậy. Từ đó khi xem truyền hình, thấy hình ảnh trên màn hình nhòe nhoẹt.

Vừa lo lắng nên đi bác sĩ nhãn khoa tại phố Vĩ Đạo. Sau đó 3 tháng phải đi bệnh viện khám liên tục. Thế nhưng cũng không có gì rõ ràng cả, kế tiếp tôi có quen một người tên Y và nhận được từ ông ta một cái khăn có hình Đức Địa Tạng tại Fuchù. Được ông ta bảo rằng: “Trong trường hợp không thấy rõ ràng thì hãy lấy khăn ấy xoa vào mắt và cầu nguyện sẽ được đỡ hơn”. Và tôi đã làm như vậy. Theo tôi nhớ là khoảng sau 2 tháng, vào một đêm nọ tôi nằm mộng thấy một giấc mơ, có một con khỉ leo lên đứng trên vai mặt của tôi. Tôi

thầm kêu nhỏ là: Làm sao có con khỉ tại đây và trong giấc mộng ấy lại có Đức Địa Tạng hiện ra nữa. Tại sao tôi chưa đến tham bái Ngài mà Ngài đã hiện ra nơi đây, đây là lần đầu tiên vậy. Rồi giữa đường tôi đã quên hướng đi. Ngay lúc ấy tôi gặp được người thân, phía bên đối diện có 2 người hiện ra và phía sau có chiếc xe hơi chạy đến trước, rồi đến văn phòng để cúng dường tiền, đồng thời nhận cái khăn lau trước Ngài Địa Tạng và việc đi ấy tôi thật ngạc nhiên hết sức. Trong giấc mộng ấy chính là Đức Địa Tạng kia. Kể từ đó về sau tôi luôn luôn đi tham bái và cầu nguyện nhiều lần ở nơi này và cũng kể từ thời gian đó về sau, con mắt của tôi đã trở lại bình thường.

Con chơn thành tạ ơn Ngài

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày mùng 6 tháng 5 năm
Bình Thành thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 7

BẮP CHÂN BỊ BỌNG NƯỚC KHÔNG CÒN NỮA

(Câu chuyện của bà F 72 tuổi,
ở phố Gia Cổ Xuyên, huyện Bình Khố)

Tôi đã bắt đầu đi tham bái Đức Địa Tạng không có đầu kể từ 10 năm về trước. Khi tôi ở tại trung tâm của huyện Hiroshima thì tôi đã đọc được những việc của Đức Địa Tạng qua những tờ giấy nhỏ tại đó. Chỉ chừng ấy thôi mà tâm tôi cũng đã xúc động và liền sau đó tôi đã đi tham bái Ngài 5, 6 lần. Trong hiện tại tháng nào tôi cũng đi đến đó lễ bái cầu nguyện không thiếu sót.

Khoảng đầu năm Bình Thành thứ 6 (1993) bắp chân mặt của tôi bắt đầu bọng nước lại. Vì nước ứ đọng, nên rất đau đớn và không thể ngồi xuống được. Đã lấy nước ra 6 lần rồi thời gian trước tôi có nhận được cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng, tôi lấy khăn ấy nịt vào bắp vế và một lòng cầu nguyện cho mau lành.

Tôi cúng lễ Ngài Địa Tạng nơi bàn Phật, trước khi cúng vái ông bà và mỗi ngày đều nhất tâm nguyện rằng:

“Bạch Ngài Địa Tạng! Xin Ngài hãy nhận cho sự cầu nguyện của con! Ngài sửa lại chỗ đau của con cho được tốt hơn”.

Kể tiếp tôi tụng chơn ngôn: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”. Kể từ mùa xuân năm Bình Thành thứ 7 (1994) thì bắp chân của tôi không còn đau nữa. Thật là bất khả tư nghì. Vì nước không còn đọng lại ở bắp vế. Ngay cả bác sĩ cũng phải lắc đầu. Từ đó trở đi mỗi tháng tôi đều tham bái Ngài. Từ phố Gia Cổ Xuyên đến phố Fuchù nếu đi bằng xe hơi phải mất cả 3 tiếng đồng hồ là ít nhất và khi đến được nơi Ngài Địa Tạng tôi thật hớn hờ vui mừng.

Thình thoảng tôi cũng thấy bao tử của mình không yên. Tôi cứ thế mà cầu nguyện, rồi trở lại trong trạng thái bình thường khi nào chẳng hay biết. Chỗ nào đau đốn, sau khi cầu nguyện, tôi luôn luôn được an ổn. Tôi đã đi tham bái rất nhiều nơi, cần phải có tiền bạc, nhưng với Đức Địa Tạng chỉ cần hương hoa và đèn cầy là đủ. Con thật tạ ơn Ngài.

Hôm nay là ngày kỷ niệm lần thứ 19 đào Ngài lên được, tôi cũng đã đi lễ bái, cả hơn 10.000 người đã đến đây lễ bái nguyện cầu .

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày 18 tháng 5 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 8

DI CHUYỂN LÊN ĐƯỜNG RUỘT VÀ BỊNH NHỌT ĐÃ TIÊU TAN

(Câu chuyện của ông I 70 tuổi, ở phố Hiroshima)

Vào ngày 15 tháng 4 năm Bình Thành thứ 7 (1994) tôi đi tham bái dự lễ cưới ở Tokyo, sau 6 giờ chiều thì mọi việc đã xong xuôi, tự nhiên tôi bị ho và ho lớn hơn lần thứ hai. Ngày hôm sau trên đường về lại nhà trong máy bay tôi cũng ho hai lần như thế. Cuối cùng cả ngày hôm ấy chẳng ăn uống gì được cả. Sau khi về đến nhà tôi tức tốc nhờ Bác Sĩ xem bệnh thì được biết do hơi bị nghẽn trong khí quản.

Một lần khác tôi đến nơi bệnh viện của thành phố để chẩn đoán và dùng máy để xem bao tử, biết rằng cần phải mổ, nên vào ngày 25 tháng 4 tôi đã nhập viện. Con đường dẫn đồ ăn (thực đạo) và một phần của bao tử bị mụn nhọt và đã di chuyển đến đường ruột. Đầu tiên phải lo cắt bỏ phần ung thư ở thực đạo và dạ dày đã được cắt bỏ một phần rồi, lại do giải phẫu nơi ung thư đường ruột và khi chiếu hình quang tuyến để đề

phòng bệnh nhọt và cách trị liệu là bằng cách dùng kim châm.

Vào ngày 25 tháng 5 năm Bình Thành thứ 7 (1994) tôi đã được giải phẫu. Vì phải lách qua khỏi lá phổi, nên phải tốn đến 4 tiếng đồng hồ, trong sự dự định giải phẫu tổng cộng là 6 tiếng. Vì nguy hiểm đến tính mệnh nên việc đầu tiên là cắt bỏ một phần thực đạo và bao tử trước. Trước sau tất cả tốn đến 10 tiếng đồng hồ. Vào giữa đêm thì việc giải phẫu cắt bỏ hoàn tất.

Từ đó trở đi lúc này lúc khác và tôi phải vào ra bệnh viện thường xuyên hơn. Hạnh phúc thay! ở bên cạnh nhà tôi có một ông cũng đã giải phẫu ung thư nhọt và cũng nhờ đi tham bái Đức Địa Tạng mà đã nhận được nhiều ân gia hộ và hiện tại rất mạnh khỏe, nên bà vợ ông ta rất mừng. Nên tôi liền bảo vợ chồng của đưa con trai đầu hãy mau đến nơi Đức Địa Tạng để cầu nguyện dùm cho tôi.

Vào ngày mùng 2 tháng 7 chúng nó đã đến cầu nguyện dùm và kể từ ngày hôm đó thật là bất khả tư nghị. Vì tôi cũng rất lo lắng cho con sốt. Nhưng đã hạ xuống còn 36 độ C. Tôi chẳng biết nói sao cho hết lời và chỉ mang thân tâm này cảm tạ Ngài mà thôi. Chỉ cần nhiệt độ bình thường thì tôi đã vui rồi. Vì đã trở nên tốt hơn dự định, nên tôi được phép về nhà. Trước khi về nhà ngày 26 tháng 7 đã được kiểm tra lại và kết quả của sự kiểm tra là nhọt đã di chuyển xuống đường ruột và bệnh ung thư thì hoàn toàn tiêu sạch. Ông bộ trưởng kiểm tra xong cho vợ tôi biết: “Thật là ngạc nhiên hết sức! Ung

thư đã tiêu sạch: Việc như thế lại có thể xảy ra chăng?" ông ta thốt ra trong sự bất khả tư nghì như vậy.

Nhờ ơn Ngài mà tôi ở trong bệnh viện chỉ có 3 tháng và đến ngày 27 tháng 5 năm Bình Thành thứ 7 (1994) lại được trở về nhà. Sau khi giải phẫu, con đường dẫn thức ăn hẹp lại và đồ ăn cứng không qua lọt, nên muốn cho thực đạo lớn hơn, vào tháng 10 lại trở vào bệnh viện một lần nữa, khi nào trị liệu xong mở rộng cuống họng thì lại về nhà.

Sau khi giải phẫu mọi việc đều tốt đẹp và bao tử đã làm việc tốt, tạo ra sự dinh dưỡng, nên ăn cơm cảm thấy ngon và thể lực dần dần đã được hồi phục. Trọng lượng từ 38 kg nay đã lên được 44 kg. Ngoài ra việc bệnh di chuyển nhọt và ung thư đã hết sạch là một điều ngoài sức tưởng tượng. Chỉ có Đức Địa Tạng gia hộ, chứ thật ra không có gì khác cả.

Bác Sĩ bảo rằng: Mạng sống của tôi có thể kéo dài đến khoảng tháng 2 năm Bình Thành thứ 8 (1995) thế mà cho đến bây giờ (tháng 6) tôi vẫn còn sống để rồi vào 15 tháng 8 năm Bình Thành thứ 7 (1994) tôi đã được trưởng nam đưa đi cùng với hết thầy gia đình đến để tham lễ Ngài.

Con thật tạ ơn Ngài

Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày 19 tháng 6 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 9

BỊNH ĐAU LƯNG ĐÃ CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông M 67 tuổi, ở phố Ngự Triều,
huyện Hiroshima)

Vào năm Chiêu Hòa thứ 62 (1987) tôi đã về hưu sau khi làm ở xưởng chế biến sắc F. Tiếp đó tôi đến Fuchū để dự khóa huấn luyện về nghề nghiệp. Có một ngày tôi đã ngồi xem truyền hình ở tầng hai, trong khi ở tầng dưới mọi người đang dùng cơm, nên gọi tôi xuống. Khi chuẩn bị đứng lên thì cái lưng đau thắt, không thể nào đứng dậy được. Dầu cho day phía nào, tìm đủ mọi cách nhưng vì đau thôn, không thể đứng dậy được tôi lê người ra phía sân thượng.

Trước đây 3 năm tôi đã đi tham bái Ngài Địa Tạng tại Fuchū và tôi cũng đã nghe cũng như được biết về những sự linh nghiệm tuyệt vời từ Ngài Địa Tạng này. Vì tin tưởng nhiệt tâm vào Ngài nên tôi quyết tâm:

“ Xin Ngài gia hộ cho con hết bệnh ”

Lời nói thống thiết như trời chết ấy thật là bất khả tư nghi, tôi cảm thấy cái lưng của mình nhẹ hẳn,

không còn đau nữa. Nhờ thế mà tự đi xuống cầu thang để ăn cơm.

Vào lúc 11 giờ trưa ngày hôm sau tôi đã đi đến trường để tham gia giờ huấn luyện và giữa đó tự nhiên đau nhói, nên tôi trở về nhà và tôi điện thoại với người thân của tôi đang lo lắng, vì cái lưng đau đớn không đứng dậy nổi, nên họ đã chạy bay đến nhà tôi.

Vừa đúng lúc ấy có nhiều người xem triển lãm hoa tại suối nước nóng, nên tôi đã đi cùng họ, tôi đã lên xe người quen đi xem hoa.

Sau khi đi xem triển lãm hoa về lại nhà buồn ngủ. Sau khi cái lưng bị đau đứng lên không nổi nữa. Tôi lại ra hành lang một lần nữa và hướng về hướng đông của phố Fuchù để cầu nguyện.

“Ngài đã giúp cho cái lưng khỏi đau, nhưng con đã không đi trả lễ. Con xin lãnh tội này, do vậy mà đã đau lần thứ hai. Ngài hãy từ bi giúp cho con một lần nữa vậy”.

Sau khi khẩn nguyện một cách chân thành chẳng bao lâu, tự nhiên tôi thấy thân của mình nhẹ nhõm. Từ đó về sau tôi thường đi tham bái Ngài Địa Tạng không có đầu này.

Lần nào tôi cũng bỏ 100 Yen vào thùng để cúng dường. Tôi cũng đã có mấy lần cúng vào đây mấy vạn Yen như vậy.

Tôi thường hay thấy hình bóng Ngài Địa Tạng ở chính giữa giống như hình ảnh của người con trai miền núi đứng đó. Ở phía bên trái có người con gái tóc dài màu trắng đứng chấp 2 tay lại. Chính giữa tôi thường

thấy cái mặt tròn xinh đẹp của người đàn bà. Còn phía bên tay mặt ấy lại cắm cây đèn cây.

Ngài Địa Tạng không có đầu kia đối với tôi là chôn cổ hương. Nếu tôi đặt chân lên nền Chùa nơi thờ Ngài thì tim tôi trở nên yên ổn lạ thường.

Con xin tạ ơn Ngài

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày 21 tháng 7 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 10

BỆNH ĐAU LƯNG ĐƯỢC CHỮA KHỎI

- 1- Bệnh đau lưng và chân của lão bà đã được chữa lành**
- 2- Gặp chuyện nhân duyên**
- 3- Xe đạp bị trộm được trả lại**

(Câu chuyện của bà tên K 69 tuổi, ở phố Ihara, huyện Okayama)

Vào năm Chiêu Hòa thứ 54 (1979) tôi sống trong vùng hẻo lánh ở phòng Tỉnh Dinh. Nằm về phía Bắc, cách 4 cây số với phố Ihara. Thuở ấy từ bấp về trở xuống, cái chân của tôi bị đau kịch liệt, đứng lên không nổi nữa. Vào lúc ấy ở huyện Fuchū bên cạnh có nghe được Đức Địa Tạng thật là nổi tiếng và được biết rằng cầu cái gì Ngài cũng gia hộ, nên tôi đã lấy xe Bus đi từ Tỉnh Tráp của Ihara và mỗi tháng vào ngày 18 thì lễ hàng tháng ấy. Cứ mỗi lần ấy có 4, 5 chiếc xe Bus đi cùng. Ở gần nhà tôi cũng có một bà cụ đã được nhờ ơn của Ngài Địa Tạng và đã làm thỉnh đi đến đây để tham bái trả lễ.

Xe Bus đậu từ bãi đậu xe của phố Fuchù và đi đến nơi thờ Ngài Địa Tạng, phải đi lên một con đường dốc.

Tuy xuống xe, nhưng chân đau thốn, mọi người diu dùm đi, mồ hôi mồ kê nhuê nhọa và cuối cùng cũng đi đến đích. Thuở ban đầu khi mới đào Ngài lên thì còn thờ Ngài bên cạnh đường làng, nhưng trong hiện tại thì thờ Ngài thật là trang nghiêm, khác xa với trước, nơi đây có một chỗ thờ tự thật là âm áp. Rồi tôi chí thành cầu nguyện trước khi trở lại xe Bus rằng:

“ Xin Ngài hãy cứu con! Xin Ngài hãy cứu con!
Xin Ngài hãy giúp con chân bớt đau!”

Khoảng 10 ngày sau nỗi đau của cái chân biến mất đi và tôi đã bước đi trở lại những bước đi bình thường. Thật là một niềm cảm ơn không hết. Từ đó trở đi mỗi tháng vào ngày 18 tôi đều dùng xe Bus đi cùng đoàn thể từ Tỉnh Tráp để tham gia, đồng thời đi tham bái Ngài, nếu tháng nào lười biếng không đi thì thân thể của tôi như phát sinh những chuyện không bình thường.

Từ khi thay đổi chỗ ở về sinh sống tại Ihara, trong thời gian dài tôi đã không đi lễ bái, nên thân thể đau nhức vô cùng. Nếu con trai tôi đi thay thế cũng bị chỉ trích, nhưng đồng thời con trai tôi cũng đã nhận được nhiều ân gia hộ. Con trai tôi bây giờ buôn bán to lớn và làm chức cũng không nhỏ ở trong sở.

Năm, sáu năm về trước trong khi đưa con trai của tôi đang làm việc, nó bị té từ trên cao xuống, thông

thường thì bị chết hay bị gãy tay chân. Vì nó bị té từ trên cao xuống, nhưng ở đây nó chỉ bị thương một ít nơi mắt. Mọi người đều nhìn nhận rằng: Nó được cứu giúp. Thật là một việc bất khả tư nghì. Tôi đã bảo con tôi nên đi tham bái Đức Địa Tạng và sau đó nó đã làm việc đó.

Ở trước Đức Địa Tạng có một nhà ăn gọi là Địa Tạng am và ở đó có bà F đang làm việc, bà ta cũng là người cũng được Đức Địa Tạng gia hộ. Bà ta kể cho những người đi tham bái nghe thật nhiều chuyện trong khi trao cơm nước cho họ. Đây cũng là một việc cứu người vậy.

Ở nhà tôi cũng chẳng kể lại chuyện gì, nhưng đã có nhiều người tìm đến và nhờ cứu giúp. Nên tôi đã bảo những người ấy viết tên tuổi cũng như địa chỉ lên trên giấy và tôi đã mang giấy ấy đến trước Đức Địa Tạng để tham bái.

Những người được cứu giúp đó có 2, 3 việc sẽ được tường thuật lại sau đây:

1- Bệnh đau lưng và chân của lão bà đã được chữa khỏi

Bên cạnh nhà tôi có một bà lão hay la đau chân và lưng. Đứa con gái đã nhận đứa con để làm dưỡng tử. Nhưng dưỡng tử cũng bị vào bệnh

viện. Còn đứa con gái của bà đang bị đau đầu rất khôn khổ. Vì tôi được giúp dùm việc chữa trị, nên tôi bảo hãy ghi hết tên tuổi của gia đình vào giấy và khi tôi đến Đức Địa Tạng, sẽ cầu nguyện dùm cho. Đến đó tôi đã chí thành cầu nguyện. Ở nhà bà già đã ngủ yên và độ một tuần sau thì dưỡng tử từ bệnh viện được trở về. Đứa con gái của bà ta, đầu cũng đã bớt đau. Gia đình họ như gặp một phép lạ. Vì bà cụ chân và lưng đã khỏi đau, nên bà vô cùng vui mừng và thật là nhiệt tâm để đi tham bái Ngài Địa Tạng.

2- Gặp chuyện nhân duyên

Mười năm trước đây ở phố Phương Tinh, làm việc tại hãng chế tạo bánh, không thể tự quyết định đi làm dâu được, nên đã đến tôi nhờ giúp đỡ ý kiến dùm, như thường lệ tôi cũng bảo phải viết tên tuổi vào giấy và tôi sẽ mang đến Đức Địa Tạng để cầu nguyện.

Người ấy cho tôi xem cái hình được chụp trước cửa Chùa của người bạn trai và tôi thấy phía sau người ấy bị linh khí ám hại và tôi hiểu rằng: Người ấy sẽ gặp nạn, nên khi cầu nguyện tôi đã chú tâm đến việc này. Nhờ cầu nguyện như vậy mà hôn oan ấy đã đi khỏi. Do vậy cô em gái ấy đã quyết định kết hôn với người kia và vui mừng hơn hờ vô cùng. Bây giờ thì cô ta và người em trai ấy đã cùng đi tham bái Ngài Địa Tạng.

3- Xe đạp bị trộm được trả lại

Câu chuyện xảy ra vào năm Bình Thành thứ 5 (1992) chiếc xe đạp màu đỏ của con gái tôi đã bị lấy cắp mất ở nơi để xe và tôi đã chờ đợi cả 2, 3 ngày và nếu không có lại được, ngày thứ 3 đi tham bái Ngài Địa Tạng thì tự nhiên tôi thấy được chiếc xe đạp đang để tại bãi đậu xe. Trong đó tôi đã tìm được chiếc xe màu đỏ.

Tôi báo con gái tôi là “hãy đi đến đó xem thử sao! xe đạp đã được trả lại rồi”.

Sáng hôm sau đưa con gái đi đến bãi đậu xe đạp thì thấy chiếc xe của nó được dựng vào vị trí cũ. Lương tâm của người ăn trộm đã phản tỉnh nên đã trả lại chẳng? Khi có lòng tin thì những việc bất khả tư nghì thường hay xảy đến. Lẽ ra người ta phải bị giải phẫu, nhưng không cần giải phẫu và tôi đã cứu được 12, 13 người như thế. Khi nào tôi gặp họ, họ đều nói lời cảm ơn. Cũng đã có không biết bao nhiêu người qua lời khuyên của tôi, mà họ đã nghĩ đến nơi Đức Địa Tạng để tham bái. Đa phần họ là những người đến từ phố Ihara.

Ở nhà tôi cũng có thờ và cúng tế Ngài Địa Tạng. Khi ở nhà cầu nguyện thì tôi thường thấy nơi thờ Ngài Địa Tạng ở Fuchù bông bành trước mắt và tôi cũng hay thấy đèn cây cháy sáng, thông thường thấy 5, 7 cây đang cháy như vậy. Bây giờ ở đó đã có 5, 7 người đi tham lễ. Việc này tôi đã rõ biết tại sao.

Nhiều người đã được nhờ ân cứu giúp của Ngài Địa Tạng, nên chúng con xin tạ ơn Ngài.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày 18 tháng 8 năm Bình Thành thứ 8
(1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 11

BỊNH ĐAU LƯNG ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà tên K 69 tuổi, ở phố Ihara,
huyện Okayama)

Câu chuyện xảy ra vào năm Chiêu Hòa thứ 50 (1975) trong khi tôi đang làm việc tại một công xưởng cũ và vì vận xấu nên đột nhiên tôi đã bị té và đã bị thương ở cái cổ, xương tại đó bị gãy, đau đớn vô cùng. Sau khi lành đã bị dị tật cả 10 năm trời. Vì cái cổ bị đau nên đã chẳng làm nên được việc gì cả. Một thời gian dài phải nghỉ bệnh.

Sau 10 năm như thế tôi được bà già vợ ở phố Xuất Tuyết, huyện Đảo Căn gọi cho cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng và một cái bùa đeo. Tôi lấy khăn ấy quấn vào cổ.

Vào thuở ấy từ những địa phương xa xôi đã nghe danh Đức Địa Tạng ở Fuchù, nên có rất nhiều người đã đi đến đó để tham bái và đồng thời cũng đã tiếp tục nhận được nhiều ân gia hộ. Ngay cả tôi cũng một lòng cầu nguyện và quấn cái khăn ấy vào cổ mình rồi tụng thần chú : “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”.

Chưa đầy một năm, cái cổ của tôi dễ chịu hơn. Trong hiện tại đầu chưa trở lại hoàn toàn như xưa, nhưng không gây trở ngại cho công việc. Tôi nghĩ rằng: Đây là một việc đáng ghi ân.

Khoảng 7 năm về trước, lần này vợ tôi bị trặc tay phải, đau đớn nhức nhối. Bác Sĩ đã chẩn đoán và tìm cách cho dừng cơn đau ấy. Khoảng 2 giờ đêm là cơn đau lại bắt đầu, không thể ngủ yên giấc. Ngày nào cũng có cảm giác ngủ thiếu, nên tôi liền lấy cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng bắt đầu đem quấn vào cổ tay mặt. Khoảng 1 năm sau thì cổ tay không còn trặc nữa. Chỉ một cái khăn lau của Ngài mà thay đổi cho 2 người sử dụng trong 10 năm trường như vậy, nên nó đã xác xơ.

Khi đi tạ lễ tôi muốn nhận một cái khăn mới nên hôm nay cả 2 vợ chồng đều đi tham bái Ngài Địa Tạng. Thật là hạnh phúc vì tôi đã kể chuyện của mình cho người giúp việc ở đó nghe, nên được an tâm và trở về lại nhà trong sự yên ổn.

Con cái của tôi cũng được nhờ ơn gia hộ, nên cũng không có bệnh tật gì. Chúng nó đã tốt nghiệp Đại Học và đang đi làm việc bình thường.

Kính xin Ngài Địa Tạng, nhận nơi đây lòng biết ơn của chúng con.

Viết lại vào ngày 31 tháng 8 năm
Bình Thành thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 12

ĐAU CÔ ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà tên T 86 tuổi, ở quận Gia Cảo, huyện Fukuoka)

Tôi là người sinh ra trong một gia đình nhà nông, nên nhiều năm đã làm nghề này và chung quanh ruộng đất có rất nhiều núi lửa và nước than đang hoạt động. Vì trường kỳ lao động bằng tay chân và qua năm tháng dài dẫu với mưa nắng, nên cái vai và xương cổ của tôi đau khổ vô cùng. Và tôi đã chịu đựng nỗi đau ấy.

Tôi có đưa con gái thứ 2 đi làm dâu ở phố Fukuyama. Vào tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977) ở gần phố Fuchù đột nhiên đào được Đức Địa Tạng và những sự linh ứng của Ngài càng ngày càng được truyền bá rộng rãi ra.

Con gái của tôi ở phố Fukuyama vì muốn tôi chữa căn bệnh của mình, nên đã gọi cho tôi nên đến tham bái Đức Địa Tạng ở Fuchù. Lúc ấy mới đào được Ngài lên và che Ngài dưới một cái chòi nhỏ. Chung

quanh đó toàn là ruộng núi và người ta thờ Ngài ở nơi rất bình thường ấy.

Sau này có Địa Tạng Đường là do những người ở các nơi đến tham bái cúng dường để tạo nên chốn thờ tự này.

Ở tại huyện Đảo Căn cũng có một nơi châm cứu rất nổi tiếng và tôi đã muốn đến đây để trị liệu. Nhưng có một bà già ở gần khuyên rằng:

“Châm cứu 2 đến 3 lần thì thấy bớt đó, nhưng trở lại như xưa thì không thể. Chi bằng nhờ Đức Địa Tạng thì có hiệu quả hơn“.

Bà ta nói cho tôi nghe với sự tự tin như vậy cho nên tôi đã hủy bỏ việc đi chữa trị ở huyện Đảo Căn và thay vào đó đã đi tham bái Ngài Địa Tạng .

“Xin Ngài chữa bệnh đau trặc cổ dùm con” tôi đã cầu nguyện một cách tha thiết và sau đó trở về lại Kyùshù.

Tôi đã nhận được ở văn phòng Ngài Địa Tạng cái bùa đeo và tôi đã treo cái này sau hình Ngài Địa Tạng nơi giường. Đồng thời tôi cũng hay niệm thần chú của Ngài mỗi khi lễ bái.

Cái cần cổ thật khó chịu, khi đêm về khó mà yên giấc và chẳng thoải mái chút nào, nhưng tự nhiên nó đã dễ chịu lúc nào chẳng hay biết, mà việc này chẳng phải nhờ Bác Sĩ chữa được cho. Sau đó cũng còn đau chút đỉnh, nhưng mỗi lần như thế tôi đều cầu nguyện Ngài Địa Tạng thì trở nên dễ chịu hơn.

Trong vòng 19 năm sau khi Đức Địa Tạng xuất hiện đó và từ Kyùshù đến đây rất xa, không thể đi lễ bái hằng năm được. Thế nhưng tôi cũng đã đi tham lễ Ngài được 4 đến 5 lần rồi. Lần thứ 2 tôi đã cúng vào đó 10.000 Yen (= 100 US) và lần thứ 3 tôi đã cúng vào đó một lá phướn có hình Ngài Địa Tạng. Khi giẫm chân lên vườn Chùa nơi thờ Ngài Địa Tạng, chẳng biết sao tâm tôi lại yên ổn lạ thường.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều. Cho đến mãi bao giờ con vẫn cầu nguyện Ngài gia hộ cho qua khỏi những bệnh tai.

Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày mùng 9 tháng 9 năm
Bình Thành thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 13

CÔNG VIỆC CỦA TÒA BÁO

(Câu chuyện của người đàn ông tên S 57 tuổi,
ở phố Sanh Câu, huyện Nara)

Tôi là một người làm lương tháng bình thường ở một tòa soạn của một tờ báo ở Osaka. Từ khi còn trẻ tôi đã có niềm tin nơi Tôn Giáo và có tâm ưa thích về niềm tin ấy trải dài đã hơn 30 năm rồi. Tôi cũng đã đi lễ bái 33 nơi thờ Thần, Phật và ước chừng cũng có 300 ngôi đền, chùa tôi đã đi đến.

Những nhà thờ Thiên Chúa tôi cũng đã đến gõ cửa độ 10 nơi. Trong năm này tờ Đại Pháp Luân số tháng 6 - là một tạp chí tôn giáo - đã cho đăng câu chuyện của Ngài Địa Tạng không có đầu và tôi đã đọc thật kỹ. Tôi chưa biết tính sao nhưng cũng biết lê chân đến đó. Ngày hôm ấy là ngày lễ hằng tháng, là một sự ngẫu nhiên và có rất nhiều thiện nam tín nữ đến lễ bái, vườn Chùa chật ních, hầu như không nhúc nhích nổi. Những việc được Ngài gia hộ đã được viết rõ trong tạp chí rồi.

Công việc trong mùa hè của tôi là chụp hình những đội đá banh của các trường Trung Học, rất là bận rộn, chỉ có mấy người làm việc ấy trong nhóm của tôi và năm nay thay thế nhân sự, nên chỉ còn một mình tôi. Những người khác thì kinh nghiệm còn ít nên công việc chẳng biết có thông suốt không, tôi đang lo lắng khổ sở vô cùng. Ở đó tôi liền nghĩ đến việc đi tham bái Ngài Địa Tạng mặc dầu không có tài xé. Khoảng 2 tháng trôi qua trong khi làm việc thì nhờ ơn Ngài Địa Tạng đã không có chuyện gì xảy ra mà công việc lại được hoàn thành. Việc gì rồi cũng thông suốt. Thật là bất khả tư nghị và mọi điều kiện đưa ra đã được đáp ứng thỏa đáng, nên việc làm càng tăng tiến nữa.

Thật là may mắn và sự lợi ích có tính cách cụ thể ấy mà tôi đã nhận được, đây là kinh nghiệm lần đầu tiên trong kiếp nhân sinh. Lại nữa tiền mượn của bạn bè, tôi cũng đã trả lại được.

Trong thời gian ngắn nhất sau đó tôi đã đi lễ bái Ngài. Đức Địa Tạng, Ngài đã nghe được tất cả những lời cầu nguyện của mọi người, đây là việc tôi xác tín như thế.

Xin Ngài cũng gia hộ cho mọi người được điều nguyện ước như thế.

“Bach Ngài Địa Tạng! con xin tạ ơn Ngài”.

Kính nguyện

Ngày mừng 5 tháng 8 năm

Bình Thành thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 14

THỊ LỰC CỦA ĐỨA CHÁU ĐƯỢC HỒI PHỤC

(Câu chuyện của bà K 75 tuổi, ở phố Fukuyama)

Tôi có đứa cháu con của ông anh, độ 10 tuổi đang ở phố Sapporo. Từ 4 tuổi mắt nó đã bị kém. Nếu không đeo kiếng thì mắt sẽ bị xấu hơn, nên suốt năm cháu nó phải đeo kiếng như thế. Nó đã đeo kiếng thật sớm trong khi tuổi thơ của nó cần nô đùa. Càng chơi giỡn thì con mắt nó càng tệ hại hơn. Thật là tội nghiệp cho cháu tôi.

Bởi vì chính tôi đã nhận được ân gia hộ từ Ngài Địa Tạng và tôi nghĩ rằng với lực của Ngài Địa Tạng chắc sẽ cứu được cháu, nên vào ngày 27 tháng 8 năm Bình Thành thứ 7 (1994) tôi đã đi tham bái Ngài. Đồng thời tôi đã cầu nguyện cho đứa cháu. Tôi đã nhận được cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng và cái bùa đeo, sau đó tôi đã gửi bưu điện đi Hokkaido. Tôi dặn rằng: Hãy lấy khăn ấy đắp vào mắt và khi ngủ nhớ vẫn giữ nguyên như vậy.

Việc này bằng đi một thời gian nên tôi quên đi mất và độ 1 năm sau, vào ngày 21 tháng 8 năm Bình Thành thứ 8 (1995) tôi có việc phải đi Hokkaido và đến ngày 3 tháng 9 thì trở về lại phố Fukuyama. Lúc đó tôi không thấy đứa cháu đeo kính nữa và nó rất là mạnh khỏe dễ thương và mẹ nó cũng bảo rằng: Con của nó vẫn đi học bình thường và tốt lắm. Đây là nhờ Đức Địa Tạng gia hộ. Thật là một việc hết sức bất khả tư nghi mà tôi không thể dùng lời để diễn tả được.

Còn tôi vì liên hệ với công ăn việc làm của đứa con trai, nên kể từ Chiêu Hòa thứ 49 (1974) tôi đã dời về sinh sống ở phố Fukuyama. Thế nhưng tôi vẫn là người sinh quán ở Hokkaido. Vào năm Chiêu Hòa thứ 36 (1961) tôi đã vào nằm trong bệnh viện Đại Học Hokkaido. Tên bệnh không được rõ. Gọi là bệnh Ajison (tên của một Bác Sĩ người Đức). Trong 270 loại tế bào có một tế bào (Steroid Hormon) không đủ, nên sau 4 tháng kiểm tra thân thể của tôi trở nên đen đúa. Sau khi nhập viện dùng tia phóng xạ và thuốc để chữa Hormon này nên thân thể đã bớt được 2, 3 phần và sau khi chữa phải dùng thuốc viên. Tôi đã cố gắng uống những viên thuốc như thế.

Mỗi ngày tôi đều phải làm việc, nên thân thể đau đớn và kể từ 15 năm về trước qua sự giới thiệu của bạn bè, tôi đã đi đến tham bái Đức Địa Tạng và thật là bất khả tư nghi. Bệnh của tôi đã được chữa khỏi. Tôi đã nhận được ơn Ngài gia hộ và từ đó về sau ai có vấn đề gì khổ sở, tôi cũng đều cầu nguyện dùm cho họ. Cả 7, 80 người đã được Ngài cứu giúp.

15 năm trước đây tôi đã vào bệnh viện của hãng làm tại Fukuyama. Cả 6 người nằm cùng chung trong một phòng và tôi bắt đầu nói về ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng. Rồi cũng có những miệng lưỡi bảo rằng tôi đang điên dại nên mới nói việc ấy. Trong đó có một người chờ khi tôi không có mặt trong phòng đã tức tốc đến nơi Ngài Địa Tạng.

Sau khi đến văn phòng cúng dường, bà ta nhận được nước uống và ly trà mang về. Người này bị bệnh tiểu đường rất nặng. Trong khi đó đường không còn nữa và máu không còn tăng, nên đã được về nhà. Từ đó những người ở cùng phòng thái độ của họ lại thay đổi. Rồi chính họ cũng đã tin tưởng và thay nhau đi đến tham bái Ngài Địa Tạng. Sau đó cả 5 người còn lại đều đi đến tham bái Ngài Địa Tạng. Người bị tiểu đường sau khi nhờ ơn gia hộ được lành bệnh rồi, nên tôi chỉ xin có 5 cái khăn có 5 hình Ngài Địa Tạng cho 5 người còn lại. Trong 5 người đó có 1 người đang đau cột tủy sống. Cái lưng đau nhức vô cùng. Nhưng khi đã tin tưởng lễ bái Ngài Địa Tạng thì đã bớt đau nhiều, nên bà ta mừng vui khôn xiết.

Vào năm Chiêu Hòa thứ 58 (1983) bà chị tôi từ Hokkaido đến Fukuyama để thăm tôi và lúc ấy cái vai của bà bị trật, nên muốn đi châm cứu. Vì tôi cũng không biết là ai có thể châm cứu được, nên đã làm thỉnh và một lòng rủ bà đi đến nơi thờ Ngài Địa Tạng. Thế là 2 người đã dắt nhau đi đến Fuchū. Cả 2 chúng tôi đã chí thành cầu nguyện, rồi lấy tay xoa vào mình đá của Ngài, đoạn để lên vai. Khi trở về nhà, trong khi

vẫn còn ngồi trong xe Taxi mà cái vai đã đỡ đau rồi. Đây chính là nhờ sự gia hộ tức thời, nên chị tôi mới được nhẹ nhõm như vậy. Bà ta rất vui mừng. Từ đó về sau cái vai không còn đau nữa. Khi nào bị cảm gió độc ở Hokkaido, bà ta hay đọc chú: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha” dùng để trị những cơn cảm cúm của người Hokkaido. Vì cái khăn dùng lâu ngày đã bị dơ, nên tôi đã đến nơi Đức Địa Tạng để xin cái khăn khác và đã gửi bằng đường bưu điện đến chị.

Đức Địa Tạng Ngài đã cứu cho không biết bao nhiêu người, nên từ tâm con xin chân thành tạ ơn Ngài.

Ngày mùng 10 tháng 8 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 15

CÁNH TAY KHÔNG BỊ CẮT MÀ ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Câu chuyện của bà Y 74 tuổi, ở phố Fuchù, huyện Hiroshima)

Tôi có người quen thân hiện đang ở tại phố Sáng Cổ, huyện Điền Thâu. Người vợ của người thân này vốn sinh trưởng trong một gia đình nông dân giàu có lâu đời ở vùng cao nguyên Diệc Sơn. Bà ta chuyên trồng củ cải. Những củ cải này khi trồng cũng như thâu hoạch, tất cả đều làm bằng máy móc. Trước đó 3 năm vì vận xấu, trong khi thu hoạch thì cánh tay của bà bị cắt nhùng nhằn liền đưa đến bệnh viện và ở đây khuyên nên cắt luôn cánh tay này.

Lúc bấy giờ ở vùng này cũng đã nghe những việc linh nghiệm của Ngài Địa Tạng không ít. Ở tại vùng ấy cũng có người trồng cây lê và khi cắt xắn cây lê thì cái tay bị đau đớn không xiết, nên không thể tiếp tục công việc cắt xắn nữa. Ngay lúc ấy có người ở bên cạnh nhà có đi tham bái Ngài Địa Tạng và đã nhận được từ nơi Ngài nhiều khăn lau và đã mang về nhà. Mọi người

chung quanh đều lo lắng. Người mang những khăn ấy đến cột vào cái vai không cử động được của người đàn bà ấy và khi cái khăn quàng đến đâu thì nỗi đau ở vai liền tiêu hết. Câu chuyện này lập tức đã được truyền ra rộng rãi khắp nơi, nên người bị cắt cái tay bên trên cũng biết rất rõ. Nên bà đã nhờ tôi đang sinh sống tại phố Fuchù mỗi ngày đến đây lễ bái và nhờ ơn ấy, tôi đã gởi cái khăn của Ngài Địa Tạng đến nhà của bà ta. Tôi liền mau mau đi đến tham bái Ngài Địa Tạng và nhận được cái khăn có hình Ngài cùng với bánh làm bằng nếp, tiếp đến tôi gởi đến cho người thân ở phố Sáng Cổ. Sau khi lấy khăn ấy rịt vào chỗ tay bị cứa sấp đứt của người thân, độ 2 đến 3 ngày sau thì không cần phải cắt cụt nữa. Điều này đã được nhà thương cho biết như vậy.

Cánh tay đã cử động được. Trong hiện tại, vẫn làm việc đồng áng không có gì chướng ngại cả. Những người chung quanh đều cho đây là việc bất khả tư nghĩ.

Tôi có đứa cháu đã 25 tuổi, hiện nó đang buôn bán sắt thép nổi nghề gia truyền của cha ông. Cách đây 3 năm về trước khi chạy xe hơi của hãng thì cái máy bị hư, cái thắng không còn ăn nữa, không lấy được phương hướng vừa lái cầm chừng để chạy qua bên lề. Vì ở trong rừng nên cây nhiều và đột nhiên nhiều cây cối đổ xuống làm cho chiếc xe bị lật nhào. Đứa cháu gắng bò ra hết sức và đặc biệt chẳng bị một thương tích nào.

Ngoài ra khi lái xe ở đường làng đã 2 lần bị tai nạn lớn, nhưng hầu như chẳng có chuyện gì xảy ra. Tôi đã đưa những bùa đeo nơi Ngài Địa Tạng cho cháu

mình và lúc nào nó cũng đeo trong người. Chúng tôi tin tưởng rằng: Dầu cho có gặp tai nạn đi nữa, vẫn luôn được sự gia hộ che chở của Đức Địa Tạng.

Con thật tạ ơn Ngài Địa Tạng vô cùng.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày 18 tháng 9 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 16

SỰ NGHIỆP ĐƯỢC PHÁT TRIỂN

(Câu chuyện của người đàn ông tên T 65 tuổi,
ở phố Higashi Hiroshima)

13 năm về trước tôi có đưa con trai đi làm việc ở hãng xưởng, tự nhiên nó bỏ nhà ra đi. Nên cả nhà ai cũng lo lắng và đánh giá rất cao về Đức Địa Tạng ở Fuchù, nên tôi đã cùng với bà mẹ đã đi tham bái Ngài ở Fuchù. Chúng tôi đã ở lại khách sạn ở Fuchù cả 3 đêm. Mỗi ngày 2 lần sáng tối, tôi đều đến nơi thờ Ngài Địa Tạng để lễ bái. Tôi đã cầu nguyện tìm ra được tung tích của con mình và mong rằng nó được bình an.

Qua Đức Địa Tạng, chỉ trong 10 ngày sau thì chúng tôi đã liên lạc với con trai của mình một cách dễ dàng. Thật tình tôi phải tạ ơn Ngài. Nên tôi liền lấy tên bà nội của cháu cúng một lá phướn vào đây. Sau đó đưa con trai lên Tokyo làm nghề lái xe vận tải. Nó đã làm đơn gia nhập vào tổ vận tải độ nhẹ. Đồng thời nó làm việc dưới sự điều hành của bạn nó. Từ đó nó thuê nhà và sống ở Tokyo.

Con trai tôi 2 năm thì mở hãng sống độc lập và một thân một mình làm trong tiệm vận chuyển của mình. Sau 4 năm làm việc thì chấm dứt hãng tư của mình và đã nhập vào hãng F thuộc công đoàn. Sau khi đã làm việc chung với công đoàn thì công việc cứ thế mà tiến triển mãi. Thời gian đầu của Bình Thành là những năm tháng kinh tế của Nhật Bản bị xuống dốc, công việc sút giảm. Thế mà hãng của nó không phải như vậy, công việc càng ngày càng tới tấp hơn xưa. Người chủ của hãng kiến trúc này một tay một mình lái xe vận chuyển nhưng đột nhiên chết đi. Do vậy công việc vận chuyển của hãng đã giao lại cho con trai của tôi. Từ đó công việc vận chuyển càng ngày càng tăng dần.

Làm ở hãng này hơn 6 năm thì con trai của tôi cũng đã 35 tuổi rồi và trong năm nay tiền tích lũy đến tháng 4 đã lên đến 1000 vạn Yen. Do đó đã mộ tập thêm 8 người làm nữa. Trong đó cũng có người tốt nghiệp trường Đại Học quốc lập, đang làm việc bên cạnh nó.

Đưa con trai của tôi từ Tokyo đã trở về đây 2 lần và đã đi tham bái Ngài Địa Tạng còn tôi sau lần đầu tiên đã đi tham bái Ngài thì bị giải phẫu bao tử, nhưng mọi việc đều tốt đẹp. Cả 10 năm nay mọi việc đều hanh thông. Mỗi tháng việc đi tham lễ Ngài Địa Tạng tôi quyết không cho thiếu, ở nhà chúng tôi cũng có thờ Ngài Địa Tạng và mỗi ngày chúng tôi đều có lễ bái Ngài.

Con xin chân thành tạ ơn Ngài Địa Tạng.
Nguyện Ngài gia hộ cho con mãi mãi .

Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Ngày 24 tháng 10 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 17

LỖ TAI BỊ VIÊM NƯỚC ĐÃ ĐƯỢC LÀNH

(Câu chuyện của bà W 60 tuổi, ở phố Ngô,
huyện Hiroshima)

25 năm về trước tôi đã bị viêm trong lỗ tai, thật là phiền não, khó tính. Khi gió độc đến thì bị nóng sốt, lỗ tai bị đọng nước lại và nước này đã được lấy ra bởi máy quang tuyến. Vì bên trong lỗ tai được cấu tạo rất chi ly, nên Bác Sĩ đã dụng tâm thật nhiều để cho kim xuyên qua màng nghe, lúc ấy mới lấy hết nước được. Điều này đã làm cho tôi đau nhức không ít. Mỗi tháng 2 lần đi lấy nước như vậy. Tiếp theo là không khí theo vào lỗ mũi và muốn nước không còn đọng lại, mỗi tuần phải 3 lần đi chữa trị. Cho nên tôi đã phải đi Bác Sĩ tai mũi cả 10 năm trường như thế.

Lúc ấy tôi đang làm nghề trồng cây kiềng. Trong số khách hàng ấy có người đã dùng xe Bus của hãng du lịch ở phố Ngô đi đến Fuchù tham bái Đức Địa Tạng. Ông ta thấy sự khổ tâm của tôi nên mới xin dùm một

cái bùa đeo nơi Đứơc Địa Tạng để mang về cho tôi. Khi thấy được vật ấy tôi rất mừng, vì nó đẹp và tôi may lại và bỏ cái bùa này vào trong một cái túi nữa.

Việc bắt khả tư nghi đã xảy đến. Đó là sau 2, 3 ngày rồi một tuần lễ nước không còn đọng lại trong lỗ tai nữa. Có thể nhờ hiệu quả của việc đeo bùa chăng hay sao mà bây giờ quả thật lỗ tai của tôi nó nhẹ nhõm là điều chẳng sai chút nào. Từ đó tôi không cần đi đến Bác Sĩ tai mũi nữa. Lúc ấy bà chị tôi cũng cho rằng nhờ vào cái bùa ấy nên mới được như vậy. Rồi tuyệt nhiên tôi không phải đi Bác Sĩ nữa. Điều cảm kích là tôi bắt đầu ăn uống được. Vì lo lắng nên thần kinh căng thẳng, có trạng thái xấu, thế nhưng trong lỗ tai nghe như tiếng gì rộn rã và nước không còn đọng lại trong ấy nữa. Nổi đau cũng không còn. Nếu suy nghĩ lại việc trước đây là điều sung sướng hơn hết.

Một năm sau, lần đầu tiên tôi đi Fuchù để tạ lễ Đứơc Địa Tạng không có đầu tại đó. Theo tôi nghĩ đó là năm thứ 7 sau khi đã đào được Ngài. Lần đầu tiên khi thấy Ngài, tâm tôi thật cảm kích. Tôi lấy tay xoa vào nơi không có đầu của Ngài mà nước mắt chảy đầm đìa. Vì tôi đã được cứu giúp thật sự, nên chỉ có biết khóc mà thôi. Ngay cả bây giờ tôi cũng không hiểu được điều ấy.

Người mà hiểu được nỗi khổ của tôi là chồng tôi, ông thấy bệnh trạng của tôi thay đổi nhanh chóng như vậy cũng hoảng hốt. Ông nói “Có lẽ Ngài Địa Tạng đã gia hộ cứu vớt bà đó”.

Từ sau khi ở Fuchù về mỗi tối, tôi không còn nghe tiếng ồ ồ trong tai nữa. Tôi hướng về hướng đông của Ngài. Cho đến 13 năm sau việc viêm màng nhĩ ấy hết và tôi nhờ ơn ấy mà cũng đã chẳng đi Bác Sĩ tai mũi nữa. Tôi sống những ngày trong sự tạ ơn như thế. Trong hiện tại tôi cũng chẳng bị trúng gió. Tôi thường hay lấy cái khăn có hình Ngài Địa Tạng quấn quanh cổ để ngủ. Em gái của tôi nó cũng làm như vậy, người hay bị trúng gió mà nay không còn nữa. Tôi chỉ có cái bùa đeo mà được cứu như vậy. Nên mỗi năm ít nhất một lần tôi đi tham bái Ngài.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều.

Viết lại ngày 27 tháng 7 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 18

BỊNH ĐIẾC ĐÃ KHÁ HƠN

(Câu chuyện của bà K 69 tuổi, ở Cửu Tỉnh,
huyện Hiroshima)

Đức Địa Tạng tại Fuchù xuất hiện vào năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977). Từ đó nổi danh cho đến nay và lan dần mãi đến mọi nơi. Vợ chồng tôi bắt đầu đi tham bái Ngài là vào năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978). Vào ngày 18 tháng 5 năm Chiêu Hòa thứ 55 (1980) có làm lễ kỷ niệm rất lớn và lúc đó tôi có nhận được nước sôi và tôi vẫn giữ kỹ cho đến bây giờ. Tiếp đó mỗi năm tôi thường đi tham bái từ 4 đến 5 lần.

Vào năm Chiêu Hòa thứ 58 (1983) có việc, nên chồng tôi lái xe về hướng Hiroshima. Vì gặp xui nên bị đâm phía sau xe, nên cái cổ của ông ta bị ảnh hưởng mạnh. Lúc ấy chẳng có chuyện gì cả, thế nhưng khi ban đêm về thì con mắt choáng váng không thấy rõ được. Đồng thời cũng đau đớn nhưc nhói, nên phải đi vào bệnh viện để khám. Từ đó trở đi cả năm trường ông phải đi khám tại bệnh viện nhưng tuyệt nhiên không thấy khá hơn. Bởi vì tôi cũng đã nghe biết về sự linh

nghiệm của Ngài Địa Tạng nên tôi đã bắt đầu cầu nguyện một cách chân thành và siêng năng hơn. Tôi cũng đã nhận được bột nhang đốt trước Ngài và đem để trên bàn và đồng thời lấy khăn có hình Ngài đem quấn vào cổ rồi ngủ.

Đến năm Chiêu Hòa thứ 59 (1984) tôi dần như không còn có cảm giác đau nữa. Việc đau ấy đã hết hồi nào tôi cũng chẳng biết. Cho đến trong hiện tại vẫn còn đau đớn chút ít, nhưng bệnh điếc thì hoàn toàn không còn nữa. Khi chụp hình quang tuyến thì thấy đốt xương thứ 5 và đốt xương thứ 6 ở cổ bị thiếu. Thế nhưng vẫn không bị đau, nên Bác Sĩ vẫn giữ nguyên như vậy.

Đầu tiên khi chẩn đoán cho rằng tôi sẽ bị bệnh đau đầu, đã lãnh thuốc về nhà, nhưng tôi không hề uống. Trải qua 10 năm sau tôi cũng không còn bị đau và bị điếc nữa. Tôi đi làm những công việc chế tạo những sản phẩm phụ của xe hơi. Vì làm nghề nặng nhọc khi lên khi xuống, nên thân thể nhứt mỗi. Tuy nhiên bệnh điếc vẫn không tái phát.

Vào năm Bình Thành thứ 6 (1993) công việc làm ăn bị xuống dốc. Lúc ấy tôi cũng đi cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng và hết lòng cầu nguyện cho công việc của mình rồi trở về nhà. Sau khi rời khỏi phố Fuchù tôi đổi xe ở Phụ Thạch Đỉnh, lúc đó cái gì đó xuất hiện trong đầu tôi và lỗ tai nghe rõ ràng hơn và tôi nghĩ rằng tại sao lại có chuyện này, rồi theo đường núi mà về lại nhà ở Cửu Tinh Đỉnh.

Chuyện ngày hôm sau xảy đến, tự nhiên công việc đầu mang đến quá nhiều, tôi không thể tưởng

tượng nổi. Có lẽ ngày hôm qua Đức Địa Tạng đã cho biết trong đầu và nơi lỗ tai về tình huống này chẳng?

Vì làm việc quá sức nên cái tay của tôi bị đau, khi tôi đi đến tham bái Ngài Địa Tạng giống như là xương đã gãy ra được. Thế nhưng thật là kỳ diệu và khi tôi về đến tận nhà thì nỗi đau ấy đã giảm đi rất nhiều.

Con xin thành thật tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu.

Chi có niềm tri ân sâu xa mới được.

Viết lại ngày 29 tháng 10 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 19

BÁN THÂN BẤT TOẠI TRỞ NÊN TỐT HƠN

(Câu chuyện của ông Y 74 tuổi, phố Trần Tây,
huyện Tá Hạ)

Vào ngày mùng 7 tháng 6 năm Bình Thành thứ 6 (1993) việc này xảy ra vào lúc 9 giờ sáng. Vì tôi bị xuất huyết trong não, nên phải nhập viện tại bệnh viện H của phố Đường Tân. Kết quả của sự chẩn đoán là bị bán thân bất toại. Tôi bắt đầu sống với sự chiến đấu cùng với bệnh tật. Vì nằm lâu ngày nên ngôn ngữ đã bị chướng ngại. Ngày đêm miên man trong 15 ngày liên tục như thế, đưa con gái trước đây một tuần đã giới thiệu vào đây mà bây giờ đòi về nhà, nên nó rất lo lắng. Sau đó đưa con gái của tôi bàn với y tá của bệnh viện và được cô y tá chỉ cho Đức Địa Tạng không có đầu tại Fuchù. Vợ chồng nó đã đi đến đó để tham bái. Chúng nó nhận được bùa đeo và cái khăn nơi Ngài Địa Tạng và chúng nó đã cầu nguyện cho tôi tại đó, rồi liền sau đó chúng nó gửi cái khăn lau ấy đến bệnh viện ở phố Đường Tân. Từ đó sáng tôi mỗi ngày

đều tụng chơn ngôn của Ngài và cầu nguyện cho tôi được vẹn toàn. Cứ như vậy ngày này qua ngày khác, tôi bắt đầu ăn được. Cái chân có thể nhúc nhích và có thể leo xuống giường được, đồng thời tự đứng lên cũng được nữa tôi vui mừng khôn xiết. Mỗi ngày cái chân cứng cáp thêm một ít và tôi có thể lợi bộ qua lại ở trong bệnh viện được. Đầu tiên còn phải dẫn đi, nhưng sau đó tôi tự bước đi với xe đẩy. Rồi chỉ một tuần lễ sau, tôi bỏ xe đẩy luôn. Lúc ấy tôi vui mừng quá, nên nước mắt đã tuôn trào.

Khi ăn cũng khó khăn trên giường bệnh, đầu tiên tôi phải sử dụng tay trái để ăn, nhưng lần lần sau đó tôi đã cầm đũa ở tay mặt và ăn cơm một cách ngon lành. Thế nhưng cũng còn một bệnh khác khổ não nữa. Đó là bệnh khiếm thị, nên mỗi đêm tôi cầm cái khăn có hình Ngài Địa Tạng lên và tụng chú: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha“ 3 lần rồi đi ngủ. Nhờ ơn Ngài gia hộ sau 5 tháng thì tôi rời bệnh viện về nhà. Mỗi ngày như thường lệ tôi đều đi xe Bus và mọi người rất ngạc nhiên, sao được hồi phục mau chóng như vậy. Và bây giờ lại dùng xe Bus để đi đến bệnh viện mỗi ngày để khám bệnh.

Đứa cháu ngoại của tôi nó cũng lo lắng, mà nhờ ơn gia hộ của Ngài. Nó được đậu vào Đại Học Okayama. Nên nó rất vui mừng. Kế đến vào tháng 5 năm rồi, khi tôi đi đến tham bái Ngài thì tôi đã cầu nguyện cho đứa cháu ngoại 12 tuổi bị bệnh về mắt và giải phẫu được bình an. Đây cũng chính là nhờ ơn gia hộ của Ngài, nên sự học hành của nó càng ngày càng

tiến bộ. Mỗi ngày 2 lần sáng tối đều tụng chân ngôn của Ngài và từ địa phương Tá Hạ tôi đã một lòng cầu nguyện. Rồi tìm cơ hội để lần tới được đến đó để cầu nguyện.

Đức Địa Tạng không có đầu. Con xin tạ ơn Ngài

Ngày mùng 3 tháng 11 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 20

BỆNH VIÊM RUỘT GIÀ ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của ông H 72 tuổi, phố Takamatsu,
huyện Hương Xuyên)

Vào ngày mừng một Tết Nguyên Đán năm Chiêu Hòa thứ 30 (1995) tôi đã bị viêm ruột già, đã nhờ ông Bác Sĩ ở gần nhà xem bệnh giùm và được dặn rằng vào cuối tháng Giêng sẽ giải phẫu. Nổi đau ấy được dừng là nhờ chiếu tia phóng xạ rồi về nhà. Vào ngày mừng 3 tháng giêng trong lúc đang suy nghĩ là bao giờ sẽ giải phẫu được thì ông bác sĩ bị đứt gân máu và đã qua đời. Trong lúc ruột tôi vẫn đau và lần này tôi đã cậy nhờ đến Bác Sĩ viện trưởng của bệnh viện Tổng Hợp Y lo dùm. Vì uống thuốc cũng không hết, nên tôi muốn cắt bỏ đi cho xong, nhưng ông bác sĩ này cũng qua đời không lâu sau đó.

Tiếp đến tôi đã nhờ một ông Bác sĩ trẻ mới ra trường ở gần nhà và năm rồi ông ta cũng bị ung thư nên đã chết sớm. Như vậy tôi đang nghi ngờ chẳng biết làm

sao đây. Có một ngày có người đem việc này nói ra và hân hạnh thay lần đầu tiên tôi nghe biết về Ngài Địa Tạng Bồ Tát ấy. Có thể được nhờ người thân đi cầu nguyện để thân thể được yên ổn. Vì tôi cũng không muốn đưa dao vào để cắt, nên mong rằng người quen ấy đã bàn với gia đình khi cầu nguyện. Đó là việc xảy ra vào 10 năm về trước. Đã có 4, 5 người cùng đi đến Fuchù để tham bái. Lúc ấy cái ruột của tôi nó đau đớn và sôi sục, nên tôi phải cố gắng chịu đựng để cầu nguyện trước nơi thờ Ngài Địa Tạng.

Sau khi về nhà độ 2, 3 ngày thì bệnh viêm và đau ruột già đã tiêu tan đi lúc nào chẳng hay biết. Thật là một chuyện bất khả tư nghì. Nên tôi chỉ hết lòng biết ơn Ngài và từ đó đến nay không còn tái phát nữa. Đồng thời cũng không cần giải phẫu mãi cho đến bây giờ.

Cả 3 ông bác sĩ đều mất, còn tôi thì không giải phẫu mà sống cho đến ngày này. Quyết rằng đây không phải do tự lực của chính mình mà do ơn đức gia hộ của Ngài Địa Tạng qua sự cầu nguyện mà có được. Nên mỗi ngày tôi đều cảm tạ Ngài. Đồng thời mỗi năm 3 lần tôi cùng với nhiều người đến tham bái và đánh lễ Ngài Địa Tạng. Từ đây về sau trong điều kiện có thể, tôi đến tham bái Ngài.

Con chân thành tạ ơn Ngài Địa Tạng không có đầu.

Viết lại ngày 12 tháng 11 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 21

ÁC TÁNH CỦA CỔ HỌNG VÀ SƯNG TUYẾN DẪN BỌT ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của bà N 65 tuổi, phố Sáng Phu,
huyện Okayama)

Mỗi tháng tôi đều đi tham bái Ngài Địa Tạng vào ngày lễ vía (ngày 18 mỗi tháng). Điều này tôi đã thực hiện cả năm rồi, vì sức khỏe của đứa con trai mà tôi luôn cầu nguyện như vậy. Con trai của tôi đang làm trong hãng điện. Vì không chú ý nên việc buôn bán có kẻ âm dựa vào. Vào tháng 6 năm Bình Thành thứ 7 (1994) tôi bị đau cổ họng và bị đau biến chứng nên bị sưng lên. Sau đó phải đi đến bệnh viện để chữa. Ở đây bị nghi là bị ung thư. Được cho biết rằng đời sống của tôi chỉ còn 2, 3 ngày nữa. Tôi suy nghĩ rằng tại sao mình lại mang căn bệnh nặng như vậy. Sau khi nhập viện được khuyên là nên giải phẫu liên. Nhưng tôi cũng không muốn ở bệnh viện và cũng chẳng muốn giải phẫu, nên đã rời bệnh viện này và 2 ngày sau đứa con gái đã tìm bệnh viện để đưa tôi đến

đó. Ở bệnh viện đó sau khi chẩn đoán bảo rằng tôi không cần phải ở lại bệnh viện cũng không có sao. Rồi chỉ cho tôi một bệnh viện khác tốt hơn tên K và viết cho giấy giới thiệu để qua bệnh viện ấy. Ở đó tôi nhận được sự điều trị bởi khoa tai mũi và họ cho tôi vào nội khoa. Vì nghi có lẽ bị ung thư, nên phải chiếu điện. Để chống lại ung thư nên phải chiếu điện và sau một ngày rưỡi thì bị dẫn xuống sưng tuyến dẫn bọt. Đây cũng do biến chứng của dạ dày và tụy tạng cũng như đường ruột. Để đề phòng bệnh ung thư nên phải uống thuốc và phải chiếu tia phóng xạ. Sau nửa năm thì tôi rời bệnh viện về nhà. Việc xảy ra vào ngày 15 tháng 12 năm Bình Thành thứ 7 (1994), trong khi tôi nhập viện thì con gái của tôi mang rượu đến Ngai Địa Tạng, rồi nó một ngày cầu nguyện cho tôi.

Vào ngày mùng 4 tháng Giêng năm Bình Thành thứ 8 (1995) nó đi tham lễ và nhân ngày Tết, nên nó đã tạ lễ Ngai Địa Tạng. Trong vườn Chùa gặp rất nhiều người đi tham lễ.

Nhà tôi buôn bán đồ ăn uống cho nhà hàng. Những khách tôi uống rượu bằng cả tấm lòng và rượu này mỗi năm đem cúng Ngai Địa Tạng mấy ngày Tết và Tết năm này chúng tôi cũng cúng rượu ấy để tạ lễ Ngai. Vì lẽ sự gia hộ của Đức Địa Tạng mà bệnh tình của tôi tốt hẳn lên, tôi tin như vậy.

Ông chồng tôi ra đi vào năm Chiêu Hòa thứ 57 (1982) khi còn sống tôi và ông tôi vẫn thường hay đi tham bái Ngai và việc này kéo dài cả 15, 16 năm như thế.

Cổ họng bị sưng tuyến dẫn bọt, đã hoàn toàn hết sạch. Bác Sĩ bảo rằng có lẽ thể chất của tôi đã hợp với thuốc đề phòng ung thư thì bị đau tụy tạng và đề trị liệu việc này cũng như cổ họng phải tổn gần cả 1 năm. Thế nhưng sau đó không có tác dụng phụ gì cả. Cũng có thể nói đây là do sự mát tay của Bác Sĩ, nhưng trên thực tế thì nhờ lực gia hộ và lòng từ bi của Ngài Địa Tạng mà tôi đã nhận được.

Việc của chính mình hiểu được và từ đó tôi có thể giúp đỡ việc lật vật cho tiệm ở nhà và vui sống những ngày còn lại trong cuộc đời.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều. Từ rày về sau xin Ngài vẫn luôn gia hộ cho con.

Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Viết lại ngày 13 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

CÂU CHUYỆN SỐ 22

SỰ THỂ NGHIỆM THẬT BẤT KHẢ TƯ NGHÌ VỀ CỜ ĐỘNG ĐẤT TẠI OSAKA và KOBE

- 1- Bệnh đau lưng được chữa khỏi**
- 2- Đau chân trái được chữa khỏi**
- 3- Con gái được nhập học Trung Học**
- 4- Cha tôi đã vãng sanh một cách an lạc**
- 5- Osaka và Kobe Đại Địa chấn**

(Câu chuyện của người đàn bà tên O 57 tuổi,
ở Khu Thùy Thủy, phố Kobe)

1- Bệnh đau lưng được chữa khỏi

Bạn tôi đã xem truyền hình đài TBS (đài này chiếu mỗi ngày về địa phương Kansai) vào tối ngày 27 tháng 12 năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977) về Đức Địa Tạng không có đầu và đã rủ tôi nên cùng đi đến đó. Thở ầy cái chân của tôi bị đau khủng khiếp.

Nhất là khi ngủ trở lưng càng bị đau hơn, vì lưng bị đau, nên tôi không thể xuống xe lửa và tôi đã nói việc này cho bạn của tôi nghe và tôi được trả lời rằng: Tôi đã nhờ “Ngài Địa Tạng và sẽ có người đến dẫn đi”.

Thế cả 4 người chúng tôi cùng nhau dẫn đến phố Fuchù rồi lên xe Taxi đến chỗ Ngài Địa Tạng. Riêng tôi đã cầu nguyện rằng: “Con bị đau cái lưng thật khủng khiếp. Kính nguyện Ngài giúp dùm cho con bớt đi”. Khi trở về đến nhà gare Fukuyama thì chúng tôi ở lại một đêm ở đây. Vì có mấy người mới biết Fukuyama lần đầu. Suốt ngày hôm ấy tôi vẫn còn bị đau lưng, nhưng đêm đó tôi đã ngủ yên giấc và nói lại cho các bà khác nghe rằng: “Tôi vì không ngủ được nên tôi xin phép đi ngủ trước”. Và tôi thiếp đi lúc nào không hay. Tôi đã ngủ đến sáng hôm sau và nói cho các bà ấy nghe rằng: “Cho đến hôm qua thì cái lưng ấy vẫn còn đau. Cái đau ấy làm cho tôi ngủ không được, nhiều khi phải khóc ngất. Thế mà sau khi cầu nguyện Ngài Địa Tạng đã lấy cái đau ấy đi mất rồi, thật là vi diệu. Đúng là Đức Địa Tạng linh thiêng.

Tôi vui mừng và dâng lời cảm tạ từ thân tâm của con, con xin tạ ơn Ngài. Việc ấy cho đến ngày hôm nay không sao cả? và nếu tôi có việc gì đều cầu nguyện nơi Ngài Địa Tạng, tất cả đều được Ngài gia hộ cho.

2- Đau chân trái được chữa khỏi

Khoảng 10 năm về trước cái chân trái của tôi bị đau khủng khiếp, lúc nào cũng phải cần đến 40 phút mới lê chân đến bệnh viện được. Trong khi bình thường chỉ cần có 10 phút mà thôi. Đi đến bệnh viện để lo việc trị liệu. Đưa con gái của tôi nhìn thấy vậy, nên mới dẫn tôi đến Đức Địa Tạng để tham bái. Trong khi tôi đau chân, con gái của tôi vẫn mang tôi đến Fuchù và đến trước Đức Địa Tạng, tôi đã cố gắng cầu nguyện như sau: “Xin Ngài Địa Tạng tước lấy nỗi đau ở nơi chân của con đi“. Sau đó đi bộ xuống các nấc thang và ở chỗ tiệm bánh Ikeda nhờ gọi xe Taxi dùm để đi đến nhà gare Fuchù. Muốn đi Fukuyama thì phải qua bên kia bên chờ đối diện, nên tôi một mình đã tự leo qua bên kia. Tôi đến dưới thấy con gái bảo: “Má ơi! Má không cần dẫn đi nữa, đồng thời cái chân cũng không có sao phải không”. Từ đó cái chân của tôi không còn đau nữa và tự mình cảm nhận như vậy. Làm sao mà có chuyện nhanh như thế này. Thật ra tôi chỉ có tấm lòng để tạ ân Đức Địa Tạng không có đầu mà thôi.

3- Con gái được nhập học Trung Học

Khoảng 13 năm về trước đưa con gái của tôi muốn học Trung Học đệ nhị cấp nhưng không học thi được nhiều. Nhưng vì tôi muốn cháu thi đậu vào trường Trung Học Công Lập nên đã đi đến tham bái Ngài Địa Tạng thế là tôi nhất tâm cầu nguyện

rằng: “Nếu con gái của con thi đậu vào trường Trung Học Công Lập thì con xin cúng dường vào đây 2 vạn Yen (= 200US). Rồi ngày 20 tháng 3 thì treo bảng, vào khoảng giữa trưa thì tôi được biết cháu nó được đậu. Sau khi cháu đi học về tôi phải đi cùng với cháu và nhờ người quen trong ngày 20 ấy đã đến Fuchù thay thế chúng tôi tham lễ. Vì Ngài Địa Tạng đã báo tin cho việc đậu ấy trước. Người quen cũng đã nói lời tạ ơn dùm. Sau đó mấy ngày như tôi đã hứa với Ngài Địa Tạng. Tôi đã cúng dường vào đây 2 vạn Yen. Chúng tôi cũng thật là vui mừng và cảm động. Điều ấy là nhờ Ngài đã nghe lời cầu nguyện cho con gái của tôi nên tôi mừng vô kể.

4- Cha tôi đã vãng sanh một cách an lạc

Vào khoảng ngày 24 tháng 3 năm Bình Thành thứ 5 (1994) thân phụ tôi đã vào nằm ở bệnh viện trung ương của phố K. Cái chân của ông đã bị cắt còn 15 cm. Bác Sĩ cũng bảo rằng: “Thọ mạng của cha tôi không được dài lâu, có lẽ vào ngày mùng 1 tháng 5 độ chừng 10 ngày nữa thôi” do vậy mà tôi đã đi đến tham bái và nguyện rằng: “Nếu không chữa trị được thì xin đừng bị hành xác. Kính xin Ngài Địa Tạng đến đón cha con đi ngay bây giờ”. Thế mà đến ngày 21 tháng 5 cha tôi không thấy yếu, sau khi nói chuyện với con cháu rồi leo lên giường. Ngày 21 cũng

như mọi ngày không có gì thay đổi là em tôi hay đem đồ giặt của cha tôi trở về nhà và nói rằng: “Cha nói cho gọi lời thăm cô T dùm”. Từ bệnh viện đi và về nhà tôi độ 15 phút. Khi em tôi trở lại bệnh viện thì cha tôi đã qua đời rồi. Y tá đã chăm sóc dùm cho cha tôi trong khi em tôi vắng mặt ở bệnh viện và y tá vào cho ăn trưa thì trước đó 5 phút ông đã qua đời rồi. Thế xác không có gì biến đổi mà cũng giống như lúc còn sống, thật xinh đẹp. Có lẽ Ngài Địa Tạng đến đón đi, do tôi nghĩ như vậy. Đó là lúc 12 giờ 12 phút ngày 21 tháng 5 năm Bình Thành thứ 5 (1992) cha tôi không khổ sở gì cả và khi cha tôi ra đi cũng không cho đứa con nào thấy mà cha tôi đã an lạc vắng sanh rồi. Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều.

5- Động đất tại Osaka và Kobe

Đó là lúc 5 giờ 46 phút ngày 17 tháng Giêng năm Bình Thành thứ 7 (1994) đây là một cuộc động đất lớn. Nhà của tôi nằm chệch về phía đông của Tam Cung thuộc khu trung ương phố Kobe. Phòng ốc của đứa con gái chắt đầy đồ đạc. Nếu có gì đó rớt lên trên đầu cũng không hề gì cả. Vật bên phải bay qua trái, rồi vật bên trái bay qua phải. Những tủ nước và tủ đồ lạnh và tất cả những vật đựng nước nó chảy đầy nhà. Thế nhưng những đồ đạc trong phòng của con gái tôi không bị rớt xuống vật nào cả. Trước khi động đất vào

ngày 15 tháng giêng nó đã đi đến cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng và đã ghi tên tuổi của gia đình bà O là người thân thích và bạn bè để cầu nguyện, nhờ Đức Địa Tạng gia hộ cho được bình an vô sự. Thật là bất khả tư nghì. Những người mà nó không cầu nguyện khi động đất bị hại nhiều. Còn những người nó cầu nguyện thì được nổi, những người nó đã ghi tên cầu nguyện thì ngồi yên chịu đựng được. Đây chính là nhờ lực gia hộ của Ngài Địa Tạng, trong sự sợ hãi vô bờ. Nhà của tôi lại chẳng bị gì cả, có lẽ vì nằm trong góc, nên tôi rất vui mừng.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều cho đến bây giờ tôi đã cầu nguyện nơi Ngài Địa Tạng rất nhiều việc và tôi cũng đã nhận được vô số sự gia hộ. Không những chỉ việc của mình mà của con gái, người thân, em gái, trai, người quen biết... những người như vậy cũng đã được cứu nữa.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện

CÂU CHUYỆN SỐ 23

LÝ TƯỞNG LÀM NHÀ Ở SAU KHI BỊ ĐỘNG ĐẤT LỚN

(Câu chuyện của bà S 63 tuổi, ở phố Hộ Ốc,
huyện Bình Khố)

Tôi làm quen với bà O qua con gái của bà là bạn của con gái tôi, nên chúng tôi cùng đi chung một lần để tham bái Ngai Địa Tạng.

Vào ngày 17 tháng Giêng năm Bình Thành thứ 7 (1994) Osaka và Kobe bị đại địa chấn (động đất lớn) nhà cửa đổ nát, không có nơi để ở. Trong khi đó ở phố Hộ Ốc nhà nước còn 10 căn hộ trống muốn cho người vào và đến tháng 8 mới quyết định. Tôi và bà O cùng đi tham bái Ngai Địa Tạng và cầu nguyện để được chọn vào đây. Tuy việc tuyển chọn theo thứ lớp, những khi bốc thăm thì tôi được số một. Do vậy mà cho đến ngày nay tôi vẫn là người ở gần nhất nơi kinh doanh nhà của thành phố. Trong trường hợp nếu tôi không được vào đây, đi ở chỗ khác thì cũng là vận mệnh mà thôi. Nhưng trên thực tế thì gia đình của chúng tôi không phải làm việc đó.

Tôi tin rằng tất cả đều nhờ vào sự gia hộ của Ngài Địa Tạng cả. Con xin tạ ơn Ngài.

Vào ngày 18 tháng 11 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

LỜI CUỐI SÁCH QUYỀN THỨ 18

Khi cho xuất bản quyền thứ 18 nói về những chuyện linh ứng của Ngài Địa Tạng, Ban Biên Tập rất vui mừng. Cả nhiều lần cũng đều như vậy, chung quanh Ngài Địa Tạng đều là những chuyện thật cảm động và bất khả tư nghì đã được thành tựu. Chỉ toàn là chuyện ngạc nhiên. Mỗi việc đều được nói lên sự tán thán Ngài Địa Tạng mà thôi.

Từ những vị Giáo Sư Đại Học đã viết bài, cho đến những ký sự về Đức Địa Tạng đã được đăng tải trên báo chí và nguyệt san trên toàn quốc. Những bản thảo là những giá trị thật bất khả tư nghì về những chuyện linh nghiệm. Ngay cả cho đến Tokyo hay những nơi khác sau khi đọc được những việc thọ nhận ân gia hộ của Ngài thì các địa phương khác số người đến tham bái không giảm. Tuy rằng dùng mất thường, không thể thấy Ngài Địa Tạng được, nhưng chúng ta có thể cảm nhận được linh lực của Ngài thật là vĩ đại.

Đối với thế giới của con người, cũng có nhiều nhà nghiên cứu học giả đã để ý đến và những luận văn học thuật đã giải trình những chuyện linh nghiệm này. Còn đối với thế giới của chư Thiên thì những linh lực

như thế là những sự lợi ích vô cùng mạnh mẽ. Nhờ đó mà nhiều người trên địa cầu đã được cứu giúp. Đức Địa Tạng là hình ảnh của sự thành tựu một nền hòa bình đang hình thành và chuyển động. Đối với những người có năng lực siêu phàm thì có thể thấy được hình ảnh ấy nhuần khắp đó đây của Ngài Địa Tạng càng ngày càng cao vời vợi.

Trong hiện tại đang kiến thiết lầu chuông. Dự định vào mùa xuân năm Bình Thành thứ 6 (1996) sẽ khởi công. Tiếng chuông nơi lầu chuông Địa Tạng sẽ là những việc bất khả tư nghì trong chuyển động, ngoài việc dự tưởng.

Lại nữa vào tháng 12 năm Bình Thành thứ 3 (1990) năm Bình Thành thứ 8 (1995) những chuyện của Đức Địa Tạng đã được đưa lên Internet và mở ra trang nhà để mọi người khắp nơi trên thế giới có thể vào xem về lịch sử, nguyên do và ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng. Sau đây là trang nhà.

[http / www. Fuchu. or . jp / jizo](http://www.Fuchu.or.jp/jizo)

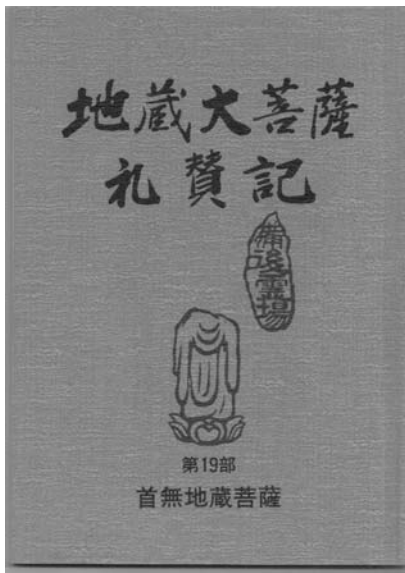
Đến đây xin dừng bút và cũng không quên cảm tạ thâm hậu những vị đã viết bài và gửi vào đây để chúng tôi hoàn thành được quyển sách thứ 18 này.

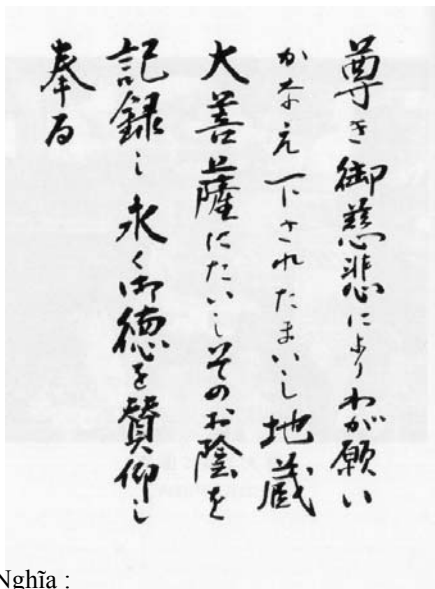
Ban Biên Tập

Quyển thứ 19

Thủ Vô Địa Tạng Bồ Tát
Địa Tạng Đại Bồ Tát
Lễ Tán Ký

Nghĩa :

Chúng con xin nguyện lòng từ bi của Ngài

Gia hộ và lắng nghe

Đức Địa Tạng Đại Bồ Tát

Với Ngài, những ơn gia hộ ấy.

Chúng con xin phụng trì tin tưởng, tán thán
cái đức vĩnh viễn cũng như kỷ lục của Ngài.

祭祀 21周年大祭
(平成10年 5月18日)

Dịch nghĩa :

Đại lễ kỷ niệm lần thứ 21
Ngày 18 tháng 5 năm Bình Thành thứ 10 (1997)

鐘 楼

(鎌倉時代様式)

Lầu chuông

(Làm theo kiểu thời Kamakura)

梵 鐘

Phạm Chung
(Thủ Vô Địa Tạng Bồ Tát)

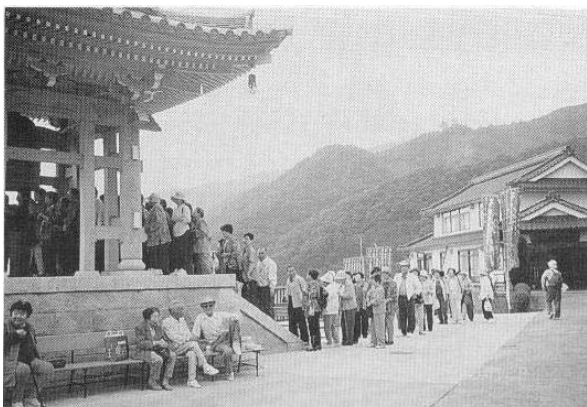

扁額「慈觀」

Biên Ngạch (Từ Quán)

- Bình Thành 8 = 1995
- Bình Thành 10 = 1997
- Bình Thành 17 = 2004
- Bình Thành 18 = 2005
- Bình Thành 19 = 2006

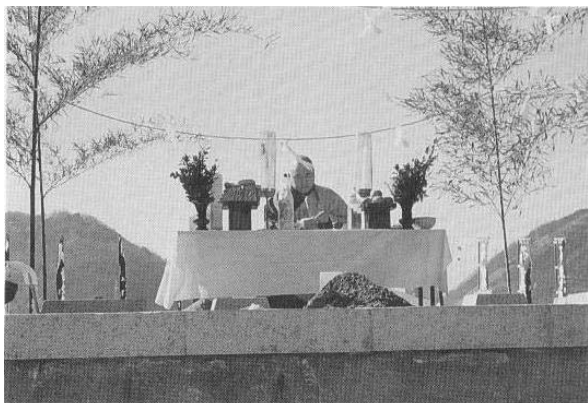
- Chiêu Hòa 52 = 1997

松山市松下観光の御一行 (10. 5. 18)

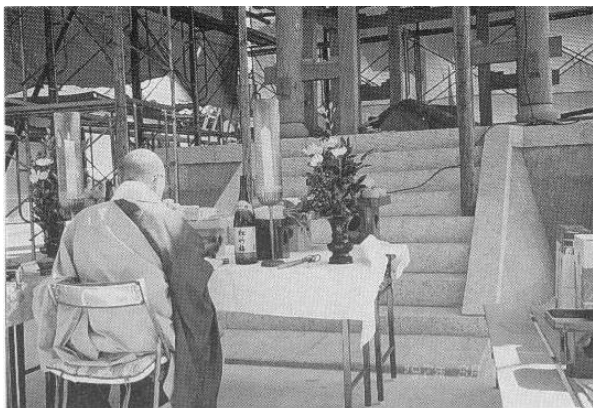
Ngày 18 tháng 5 năm Bình Thành thứ 10 (1997)

Đoàn người hành hương
đến từ Matsushita
thuộc phố Matsuyama

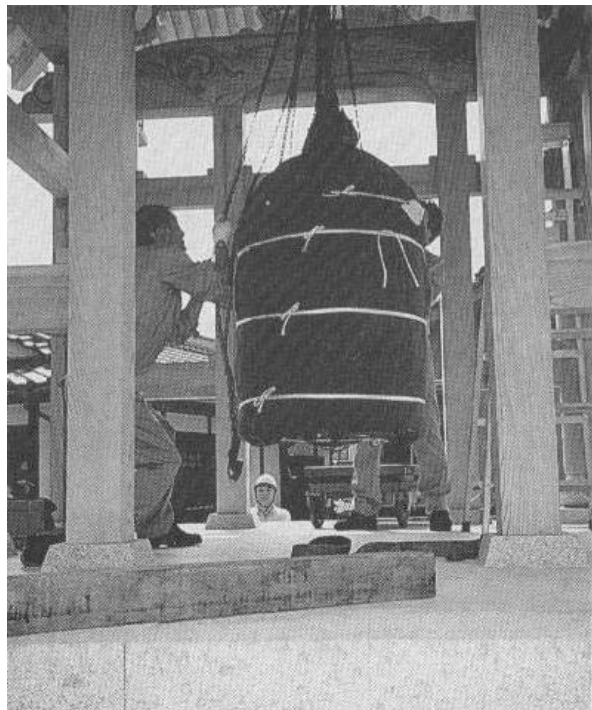
鐘楼地鎮祭

Lễ Địa Trấn (yểm đất)
khi cất lầu chuông

鐘楼上棟式

Nghi thức
lễ thượng đòn dông

梵鐘取付

Phạn chuông
đã được treo lên

NHỮNG MẪU CHUYỆN LINH ỨNG
CỦA ĐỨC ĐỊA TẠNG VƯƠNG BỒ TÁT

Quyển thứ 19

- Tên sách: Địa Tạng Đại Bồ Tát lễ Tán
Ký, quyển thứ 19
- Biên tập: Tôn giáo pháp nhơn:
“ Thủ Vô Địa Tạng Đại Bồ
Tát“.
- Phát hành: Ngày 18 tháng 5 năm Bình
Thành thứ 10 (1997)
- Định giá: 500 yen = 5 US
- Hình ảnh: Lễ kỷ niệm 21 năm kiến tạo
lâu chuông
- Ghi chú: Tuyệt bản

鐘楼基礎造成中（平成8年8月）

Nền Móng
Được đúc tháng 8 năm Bình Thành
thứ 8 (1995)

20周年記念大祭の賑わい（平成9年5月18日）

Đại lễ kỷ niệm 20 năm
(Ngày 18 tháng 5 năm Bình Thành
thứ 9 (1996))

CÂU CHUYỆN SỐ 1

VIỆC LẠ XẢY RA VÀ LỰC TIN TƯỜNG

Chuyện số một: **NHỜ ƠN GIA HỘ MÀ UNG THU
ĐƯỜNG RUỘT VÀ RUỘT GIẢ ĐƯỢC KHỎI**

(Câu chuyện của bà A 39 tuổi, ở phố Khuyến Sơn,
Huyện Aichi)

Ngày hôm qua tôi gặp chuyện may, đã được uống trà nên tôi xin thành thật cảm ơn. Tôi và 2 người nữa cùng đi tham lễ vào mùa thu (ngày 18 tháng 11 năm Bình Thành thứ 9 (1996) mà việc này tôi không dự định trước. Tất cả đều nhờ vào ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng cả.

Ngày hôm qua tôi đã nghe những sự thể nghiệm từ bà O và những người khách được nghe cũng rất hoan hỷ, nên hôm nay tôi sẽ lần lượt viết về chuyện này.

Tôi và mẹ tôi cùng làm chung một tiệm uốn tóc. Chúng tôi và bà O đã có nhân duyên từ xưa. Vì bà ta là khách của chúng tôi và khi mẹ tôi bị bệnh bà cũng biết

(ngày 19 tháng 3 năm Bình Thành thứ 3 (1990). Ngày ấy chính là ngày vận mệnh của tôi, khi tôi còn đang đi học tại trường uốn tóc. Tôi đã nhận được rất nhiều điều giúp đỡ. Tôi cũng được chư Phật gia hộ nên có thể đảm đương một số việc. Khi tôi chính mình không thể tin tưởng nơi mình và những cảm nghĩ bất an xảy đến thì bà O đã cho tôi cái khăn kia có hình Ngài Địa Tạng và bảo rằng:

“Cái tiệm uốn tóc của cô không những chỉ có làm việc uốn tóc, mà những người đến với cô họ mang cả thân lẫn tâm bệnh đến có nhiều hình thức khác nhau nên...”

Đầu tiên tôi đã sử dụng cái khăn ấy tại nhà, nhưng tôi bắt đầu nghĩ đến những người khách của tôi khi họ đến chẳng phải chỉ để cắt tóc, mà muốn làm cho họ được bớt khổ, nên họ cũng đã chờ đợi ở tiệm của tôi một cái gì đó. Tôi có một người quen ở gần tiệm hớt tóc, tôi thấy bà ta gần 4 tháng nay mỗi ngày khi đi ra khỏi nhà chỉ có việc đi khám tại bệnh viện, nên tôi nghĩ rằng sẽ giúp cho bà ta được một ít niềm vui và trong khi rảnh rỗi trong tiệm hớt tóc thì tôi thấy bà và bà ta bảo:

“Hôm nay tự nhiên thấy khỏe người nên muốn đến đây để cắt tóc, nên tôi lợi bộ đến đây”.

Tôi thật là ngạc nhiên cho việc này. Có lẽ nhờ Đức Địa Tạng gọi, nên bà ta mới đến đây chẳng? Trong khi tôi có cảm giác về thân thì ngày hôm sau ở nhà bên cạnh có tiệm cà-phê mang cà-phê đến để trước cửa của tôi để cho tôi uống.

Tôi có đưa con trai khi bị nóng sốt lên đến 39 độ 7 thì tôi lấy cái khăn có hình Đức Địa Tạng bao hết thân thể của nó lại. Chỉ cần 30 phút sau thân thể của nó trở lại bình thường. Chồng tôi suốt 3 ngày đều cúi đầu tạ lễ về việc này.

Những việc linh thiêng tiếp tục xảy ra trong những ngày kế tiếp sau đó. Nhan sắc của tôi tự nhiên thay đổi, biếng ăn và thân thể bắt đầu bịnh hoạn. Những người khách vào tiệm của tôi cũng chỉ để thấy rằng ngày mai tôi phải vào bịnh viện.

Nhưng tôi thì nói với con dâu rằng: Tôi vẫn muốn đi đến cửa tiệm uốn tóc và cũng muốn hớt tóc nữa. Tôi nghĩ rằng nếu tôi không bịnh thì thân thể không cảm nhận điều gì. Nhưng khi trở về nhà tôi liền nhớ lại lời bà O rằng: “Chắc là tin lời tôi rồi chứ gì?”.

Bây giờ nghĩ lại, lúc ấy tôi thật là khổ sở. Rồi độ nửa tháng sau con dâu nó bảo: “Bà O ơi! những việc lạ đã xảy ra rồi!”. Nó nói trong vui mừng với những người đang đi vào tiệm. Tôi đã được cho biết là bị ung thư ruột già, nên những đồ ăn bị chạy ngược lên trên. Sau khi kiểm tra cho thấy đồ ăn phía dưới không vào bên trên được. Trong khi chụp quang tuyến cả nhà cũng đều trông thấy như vậy. Họ nhận được sự giải thích từ Bác Sĩ như thế. Còn 2 ngày nữa thì giải phẫu, nhưng trước khi giải phẫu phải kiểm tra lại lần cuối thì thấy ung thư đã hết hẳn và nước cũng như đồ ăn trong ruột cũng đã thông thương. Bác Sĩ cũng không tin nổi nữa. Ông ta phán trong sự ngạc nhiên rằng: “Đây phải chăng là một phép lạ?”. Sau đó tôi vẫn quấn cái khăn của

Ngài Địa Tạng nơi mình và lần này được điện thoại báo tin rằng: “Hôm nay tôi được xuất viện, sẽ đi đến mấy tiệm gần đây!”. Đó là lời của con dâu tôi, nó thông báo như vậy.

Tôi mừng quá cúp điện thoại ngay, lập tức tôi nhìn sang tấm lịch thì thấy hôm đó là ngày 24, là một ngày thường chứ không phải là ngày gì đặc biệt của Đức Địa Tạng. Từ đó về sau tôi đã giúp đỡ cho nhiều người bệnh và tôi cũng đã làm cho họ thấy được những dấu hiệu tích cực qua sự quan hệ giữa con người với con người. Tôi cũng làm cho họ tin tưởng vào lực gia hộ của Ngài Địa Tạng với tâm ngay thẳng.

Tôi là người trung gian và tôi như chiếc cầu nối lại giữa người bị bệnh, đau cho một chút khổ đau được vui đi là con người có thể sống được những ngày thật là hạnh phúc và tôi đã cầu nguyện cho họ được như thế. Trên quả địa cầu to lớn này, ta cũng chỉ tồn tại trong từng hơi thở để sống và với tâm thanh tịnh, ta sẽ có nhân duyên với Phật, gặp Phật và với linh lực của Ngài Địa Tạng tất cả mọi người có thể giúp đỡ cho nhau để sống được hạnh phúc và đây không phải chỉ là giấc mộng.

Đầu tiên là bà O và bây giờ thì rất nhiều người, trong tâm tôi đầy lòng cảm tạ. Tôi đón khách đến tiệm với tất cả niềm vui. Đây chính là việc làm của tôi và là việc mang hạnh phúc đến cho mọi người. Đây cũng chính là mộng ước của tôi vậy.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha.

Kính nguyện

Ghi chú: Trong bài viết có đề cập đến bà O ấy chính là Ni Cô tại Chùa Diệu Pháp ở phố Ngự Cao, quận Khả Nhi, huyện Kỳ Trác là người đã viết lại chuyện linh nghiệm của cô con gái bị bệnh nặng về ho suyễn đã được mau chữa lành trong quyển thứ 18 là câu chuyện bất khả tư nghì về sự thể nghiệm.

Viết lại ngày 29 tháng 11 năm Bình Thành
thứ 9 (1996)

CÂU CHUYỆN SỐ 2

CHỈ MỘT CÁI KHĂN CÓ HÌNH NGÀI ĐỊA TẠNG MÀ BÌNH UNG THƯ TỬ CUNG ĐÃ TIÊU SẠCH

(Câu chuyện của cô K, ở phố Khả Nhi,
huyện Kỳ Trác)

Có một người đàn bà nhờ nhận được cái khăn có hình Ngài Địa Tạng mà cô ta đã nhận được ơn gia hộ. Điều này đã xảy ra khi tôi vừa tuổi 20, mới vừa dự lễ thành hôn, trong dáng dấp dịu dàng vui tươi, mà chẳng bao lâu đã bị đau bụng, nên phải vào bệnh viện liền và tên của một người bệnh đối với một người trẻ như tôi được gọi là: “Ung thư tử cung“ nên việc đầu tiên là phải mổ, nên tôi rất lo lắng. Việc dùng dao để cắt, mổ xẻ... được biết rằng chỉ có 20% là được bảo đảm trong sự yếu ớt lo lắng như thế.

Tôi cũng giống như đứa con gái của mình trong cùng một năm mà đã gặp nhiều chuyện đau buồn rắc rối, nên phải tự tranh đấu hết mình với thần chết, nhưng

được cứu giúp, nên tôi đã cầu nguyện trời chết. Nơi đây được những lời khuyên lơn tốt đẹp được lặp đi lặp lại là nhờ những người quen đã bảo giúp rằng:

“Túc mạng thọ mạng ta không giữ gìn được; nhưng nếu một lòng với tâm ngay thẳng và với tâm tự tin mạnh mẽ thì có thể sẽ khai mở được vận mạng của mình“. Khi việc này đã đến tai cô ta thì cái gì cũng được, miễn sao mọi việc được an ổn là đủ.

Khi nghe nội dung của người bệnh nói trong khi mạng của mình chỉ được bảo chứng có 20% mà bây giờ có thể thay đổi được 100% thì không có lời nào có giá trị hơn được và bao quát hơn nữa. Nên tâm tôi được an ổn và trở nên an lạc lạ thường. Rồi từ vị đó tôi đã nhận được cái khăn có hình Ngài Địa Tạng gởi đến tận phòng bệnh. Tôi thấy mẹ mình đã tụng chơn ngôn cả mấy tiếng đồng hồ rồi đem khăn ấy tiếp tục đắp lên thân thể của tôi. Với kết quả như thấy trước mắt được là 100% mạng sống của tôi còn nguyên vẹn. Điều này Bác Sĩ cũng phải cúi đầu. Điều ấy cũng chẳng phải riêng gì bác sĩ, mà một việc thật bất khả tư nghì không có thể nói thành lời được. Sau đó tái kiểm tra một lần nữa và cho tôi vào trong phòng tập trung trị liệu và cũng chỉ trong ngày ấy Bác Sĩ đã cho tôi rời bệnh viện về nhà. Những người chung quanh tôi và ngay cả bản thân mình, tôi cũng hết sức ngạc nhiên và khi mắt tôi như nổi trôi theo dòng lệ. Tuy là bị ung thư nhưng đã chóng được tiêu trừ và lành bệnh là nhờ cái khăn lau của Ngài Địa Tạng dùng để đắp lên trên bụng. Rồi trở nên khỏe khoắn hơn và chỉ trong một tuần lễ sau cũng

như mãi cho đến bây giờ việc đau bụng ấy như là một giấc mộng, nhan sắc của tôi trở lại sáng sủa hơn. Trong hiện tại tôi cũng như đứa con gái của mình đều khỏe mạnh, chúng tôi đều hướng về những ngày tháng như mơ ấy.

Với tuổi trẻ, đã lấy lại được mạng sống của mình, thật sự ra tôi đã nhờ sự giúp đỡ của rất nhiều người, bạn bè, sự yêu thương của gia đình và việc mà mắt mình không thể thấy được, đó là năng lực bất khả tư nghì, là một bảo vật của cuộc đời, mà với bảo vật này đã làm cho nội tâm trong cuộc sống của tôi tốt đẹp, tôi luôn luôn cầu nguyện mãi được như thế.

Lần này tôi đã được Đức Địa Tạng gia hộ một cách tuyệt vời là nhờ cái duyên mà bạn bè và chỉ cần cái tâm với một cái khăn lau mà được tốt đẹp như vậy. Quả thật sự thọ nhận này là một diệu pháp. Thật tình con rất tạ ơn Ngài. Tôi luôn phát nguyện cho đến một ngày tôi đi đến tạ lễ nơi Ngài Địa Tạng và trong từng giờ từng phút tôi giữ gìn lại những nét vui tươi để sống trong cuộc đời này.

Con xin tạ ơn Ngài.

Kính nguyện

Viết lại ngày 28 tháng 4 năm Bình Thành
thứ 10 (1997)

CÂU CHUYỆN SỐ 3

HÌNH CỦA NGÀI ĐỊA TẠNG ĐỂ TRÊN BỤNG ĐAU VÀ LỖ TAI BỊ LÙNG BỤNG ĐÃ ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của bà O 85 tuổi, ở phố Matsushi)

Cho tới lần này tôi đã nhận được rất nhiều sự gia hộ. Trong sách: Những sự linh ứng của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát cũng đã được ghi lại. Lần này tôi cũng đã có được nhiều sự thể nghiệm như vậy.

Vào ngày xuân năm Bình Thành thứ 9 (1996) tôi bị trúng gió, đờm không dừng và đã bị đau thốn tới bụng.

Đúng vào lúc ấy quyển thứ 18 nói về những chuyện linh ứng của Ngài Địa Tạng đã hoàn thành và tôi được bà giúp việc tại đó gợi cho một cuốn.

Tôi vui mừng khôn xiết. Đêm đó tôi như không ngủ được. Nhưng rồi tôi thiếp đi lúc nào chẳng hay và tiếng ho lớn cũng đã dừng lại thật là thoải mái, rồi trong nhiều giờ tôi đã ngủ li bì như thế.

Khi sáng ra tôi thức giấc tôi đã lễ tạ Thần, Phật và đồng thời tôi đã tạ lễ tạ Ngài Địa Tạng không có đầu

trong nỗi vui mừng đầy nước mắt. Là con người như tôi bị bệnh cũng là chuyện tự nhiên, nhưng tạo được sức khỏe trở lại là một chuyện không phải dễ.

Với nỗi vui không có gì sánh được khi tôi nghe có người bạn là một bà già không được khỏe lắm, nên đã gửi sách đến tận nhà.

Lỗ tai của bà O bị xấu đi và trong đầu khi nào cũng nghe tiếng kêu và chẳng biết làm sao, nên rất khổ sở và trong đêm đó bà O đã lấy hình màu của Ngài Địa Tạng trong quyển thứ 18 nằm ở trang đầu áp vào trong lỗ tai, đã mấy lần trở giấc và cái đầu tự nhiên rất là nhẹ lúc nào chẳng hay biết.

Việc bất khả tư nghi như thế liền cảm tạ, và bà ta vui vẻ điện thoại cho tôi kể về việc ấy. Rồi rủ tôi cùng đi chung đến tham bái Ngài Địa Tạng. Lúc đó tôi đã yêu cầu gửi lại quyển sách kia cho mình.

Khi xe hơi hướng về Fuchù tôi không để ý gì, giờ ra trang đầu sách để đọc thì thấy hình màu của Đức Địa Tạng và thấy màu sắc của hình này đã phai màu. Việc này tôi chẳng hiểu tại sao và thất kinh hỏi bà O và tôi đã tặng cho bà O quyển sách này. Còn tôi, tôi sẽ xin lại một quyển sách mới khác.

Vì bà O đã đến với tấm lòng chân thật và sự nhất tâm ấy thông qua Ngài Địa Tạng không đầu nên đã thọ nhận được sự lợi ích sáng sủa như vậy.

Từ đó về sau khi tôi đi tham lễ Ngài Đại Sư, bà O cũng tham gia và tôi cũng đã kể lại cho mọi người nghe về màu sắc hình Đức Địa Tạng đã phai dùng để

chữa trị cho lỗi tai của bà. Câu chuyện ở trong xe hơi ấy ai ai cũng tán thán như hoa trong chỗ thờ nở rộ vậy.

Tôi nhờ ân gia hộ của Ngài đến nay đã 85 tuổi nhưng vẫn còn mạnh khỏe và đây là địa chỉ của bà O. Ở phố Triều Túy Matsudoshi. Ngài Địa Tạng lúc nào cũng cứu khổ cho mọi người.

Con xin đa tạ ơn Ngài.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

CÂU CHUYỆN SỐ 4

BỊNH ĐAU THẤP KHỚP ĐẦU GỐI ĐÃ ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Câu chuyện của ông S 60 tuổi, ở phố Fukuyama)

Sau khi về hưu chừng được 3 năm gân cốt tôi lại yếu dần đi chẳng và do đó mà cuộc sống lại có nhiều thay đổi. Sau khi đi chẩn đoán thì được biết rằng: Tôi đã bị đau thấp khớp đầu gối bên phải và đây cũng là kết quả của sự lão hóa vậy. Điều mà khổ tâm và có cảm giác không được thoải mái lắm là những thang cấp của nhà gare. Khi leo lên cầu thang, nếu nhờ những người đi trước và ngay cả khi ở trong nhà cũng không thể ngồi ngay ngắn một mình được.

Vào ngày 20 tháng 7 tôi đã gặp được ông S phố Fuchū. Cũng không ngoài những việc thông thường, tôi đã kể cho ông ta nghe rất nhiều câu chuyện tuyệt vời về Đức Địa Tạng.

Việc này chẳng phải riêng gì chỉ có một địa phương Nhật Bản mà còn ở nhiều nơi khác trên thế giới

cũng theo dõi nơi này và xuất bản nhiều quyển sách về Đức Địa Tạng này bằng tiếng Anh cũng như tiếng Trung Hoa. Những người nhận được ơn gia hộ của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát đã được tường thuật lại và được ghi vào sách: “Những chuyện linh ứng của Ngài”.

Rồi những ngày tháng tiếp theo những tư liệu được tiếp tục gửi đến và khi xuất bản bằng tiếng Hoa lại có rất nhiều người quan tâm.

Có một quyển tiếng Hoa viết bằng thể chữ đơn giản nhan đề là: “Vô Nhiễm Địa Tạng Bồ Tát”. Nguyên thủy của nó gọi là: “Vô Đâu Địa Tạng Bồ Tát”. Trong sách ấy có viết rằng: “Có khả năng chữa lành những bệnh tật”. Và những chuyện như: “...sự khó khăn về thi cử cũng được Ngài giúp đỡ”.

Những điều như thế tin hay không tin là một chuyện khác, nhưng hãy đến đó tham bái thử một lần, dầu cho đi bằng xe hơi hay bằng phương tiện gì đi nữa thì kết quả của sự cầu nguyện ấy đều do tâm mình mà ra cả.

Khi nghi lễ Vu Lan vợ chồng đưa con trai dẫn cháu về lại cố hương và chúng nó không tin rằng bệnh thấp khớp của tôi đã được chữa trị. Ông S thờ và cầu nguyện Đức Địa Tạng ấy là một Đức Địa Tạng bình thường, nhưng khi nghĩ đến việc có thể lấy tay để chạm vào và với tâm tốt đẹp khi đi tham bái ngày 17 tháng 8 nhằm ngày thứ Bảy và khi tìm hiểu đường sá chỉ dẫn nơi quyển sách để đi, thì tâm hồn tôi cũng cảm thấy bất an vì không rành phố này lắm. Sau đó tôi theo sự chỉ

dẫn của bản đồ, chúng tôi đã đi đến nơi bãi đậu xe an toàn trên những con đường được quét dọn rất sạch sẽ.

Ở tại bãi đậu xe có một ông khách ở đó trước, rồi hàng hàng lớp lớp nối đuôi nhau đến trước nơi thờ Ngài Địa Tạng. Dòng nước sạch để rửa tay và súc miệng một cách trịnh trọng và thân tâm tự nhiên cảm thấy nhẹ nhàng. Sau đó bước vào bên trong nơi thờ Ngài tự nhiên tôi cảm thấy sáng khoái lạ thường. Đây có thể nói là linh khí trong khung cảnh này chăng?

Người đứng bên cạnh dạy tôi cách cầu nguyện rằng: “Thay vì tiền bạc, con mang nhang đến đây để cúng dường Ngài chứ chẳng có gì khác. Hãy thắp nhang lên và cầu nguyện tụng chú 3 lần: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”. Xin Ngài Địa Tạng gia hộ cho con và xoa vào thân Ngài và hãy lấy tay ấn xoa vào nơi mình bị bệnh, độ 3 lần như vậy rồi thôi”.

Theo đúng lời dạy như thế tôi đã cầu nguyện chữa lành bệnh đau thấp khớp chân phải của mình. Đức Địa Tạng Bồ Tát đã được nhiều người cọ xát vào thân Ngài nên thân Ngài láng lên và đặc biệt là phần phía trên như bị cọ xát mạnh.

Khi trở về nhà lúc tôi dắt cháu đi chơi, tự nhiên việc bất khả tư nghĩ đã xảy đến là tự nhiên cái chân đau nó tiêu đi đâu mất. Tôi không nghĩ là làm sao được chữa trị nhanh như vậy. Vì trước lễ Vu Lan có bách tánh đang được nghỉ ngơi, nên có lẽ không bị đau chăng? Việc này tôi còn bán tín bán nghi.

Thế nhưng đến hôm sau và những ngày kế tiếp không còn khổ sở đau đớn nữa và như là chuyện già

tương, nên tôi đã viết lại giống như quyển sách đã giới thiệu bên trên.

Sau khi Đức Phật Thích Ca nhập diệt và còn 56 ức 7 ngàn vạn năm nữa Đức Phật Di Lặc sẽ xuất hiện và vào lúc không có Phật ấy, có Đức Địa Tạng Bồ Tát xuất hiện trong đời này để nghe ngóng và cứu độ chúng sanh. Đây chính là một sự thể nghiệm chân thật, chứ không có gì để nghi khác đi được.

Khi nhập vào cảnh giới này, khoa học không thể giải thích hết được và chỉ còn tồn tại sự cảm nhận mà thôi.

Rồi chúng tôi lại chờ đợi trường nam về lại nhà và sau đó nói cho nó nghe về những chuyện linh thiêng đã được gia hộ, là những chuyện linh thiêng mà tôi muốn nói với nó cũng như tôi muốn chấm dứt câu chuyện này ở đây.

Viết lại vào tháng 9 năm Bình
Thành thứ 8 (1995)

Câu chuyện này sau đó được đăng tải trên
quyển Xuân Thu số 64

CÂU CHUYỆN SỐ 5

ĐỨA CHÁU HAY KHÓC VÀ DƯƠNG RÊ ĐƯỢC ƠN GIA HỘ

(Câu chuyện của bà Y 69 tuổi, ở quận Gia Tuất,
huyện Kỳ Trác)

Mới vừa chợp mắt thì đứa cháu trai tự nhiên thức dậy và chẳng biết nguyên nhân gì, nó lại khóc ré lên và cứ thế nước mắt không ngừng chảy. Có người bảo rằng: Khi nó khóc vậy hãy xin cái khăn có hình Ngài Địa Tạng đắp lên thân thể nó và đọc chú thành tiếng: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha”. Và hãy đọc trong nhiều lần như thế. Khi làm như vậy rồi sẽ được yên tĩnh ngủ ngon giấc. Từ đó cháu tôi ngủ mãi cho đến sáng và cũng từ đó khi bị đau đầu tôi hay lấy khăn ấy đắp bịt lên. Lúc bị trúng gió, tôi cũng đã lấy khăn trùm lên đầu và đã được đỡ đi rất nhiều.

Đã hơn một lần tôi muốn đi đến đó để tham bái, nhưng vì là chỗ xa xôi và do nhân duyên năm rồi đứa cháu được vào học ở Đại Học Hiroshima nên tháng 7 ấy cả gia đình đã thực hiện một chuyến nghỉ hè tại đó.

Thực tế trong những năm trước thân thể của dưỡng rể tôi xấu tệ đi và di chuyển lên đến não, có tên bệnh là Pakinson. Rồi được chẩn đoán là bệnh về ống dẫn máu lên não. Vì bệnh mới phát, nên nếu được chữa sớm thì càng tốt. Nếu cơ hội này trôi qua thì uổng, nên gia đình khi đi du lịch 7 người cũng nên đem dưỡng rể theo để cùng đi đến Đức Địa Tạng tại Fuchù và ghé đó để cầu nguyện.

Bắt đầu vào tháng 6 dưỡng rể của tôi bị trúng gió, bị viêm phổi nên phải vào bệnh viện để chữa trị. Trong thời gian ấy thật ra chẳng chữa được gì cả và ông cũng đã phải ở trong bệnh viện cả hơn 1 tháng như thế. Không biết là sự suy nghĩ của dưỡng rể trời có rõ cho chẳng mà chỉ trong vòng một tuần lễ nữa đi nghỉ hè thì ông đã được về lại nhà. Đồng thời Bác Sĩ cũng đã đồng ý cho việc đi du lịch này. Nên Ông cũng đã đi đến được Hiroshima.

Bên cạnh sự lo lắng của gia đình là mong sao cho dưỡng rể mạnh khỏe để cùng đi nghỉ hè. Khi gặp được Ngài Địa Tạng thì tự chính mình được gần gũi, đồng thời ghé vào nơi lầu chuông để tận hưởng không khí tại đó, nên tôi đã dắt đứa cháu cùng đi lên lầu chuông ấy. Chúng tôi đã có 3 ngày và 2 đêm đi nghỉ hè như vậy trong vô sự. Đây là nhờ Đức Địa Tạng gia hộ, nên chúng tôi vô cùng cảm tạ.

Ngày hôm trước sau 8 tháng bị đau não theo hình chụp kiểu CT và xem hình từ năm ngoái thì thấy bệnh não không bị di chuyển thêm nữa. Điều này tôi cảm

nhận rằng: Đây chính là nhờ lực gia trì của Ngài Địa Tạng vậy. Trong tâm của tôi đầy ắp cả một sự tạ ơn.

Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính lạy Ngài Địa Tạng không có đầu.
Con xin tạ ơn Ngài

Ngày 20 tháng 4 năm Bình Thành
thứ 10 (1997)

CÂU CHUYỆN SỐ 6

SỰ VÃNG SANH CỦA THÂN MẪU ĐƯỢC TÔN KÍNH

(Câu chuyện này của một người 61 tuổi,
ở phố Xuân Nhật Bộ, huyện Saitama)

Tôi là trưởng nam được sinh ra trong gia đình của Tráp Cương tin tưởng theo Chơn Ngôn Tông. Từ khi còn nhỏ tôi đã nghe kể rất nhiều chuyện. Nhưng ngày tháng trôi qua tôi vẫn là người chưa có niềm tin, nên được gọi là đứa con bất hiếu với cha mẹ. Từ năm 18 tuổi tôi cũng đã xa gia đình và 40 năm như thế sinh sống tại Tokyo. Mỗi năm chỉ gặp cha mẹ được vài lần. Dẫn cho cha mẹ có lo lắng dùm cho mình, nhưng làm con với chữ hiếu là một trong những lý do không thể đổi khác được. Có thể là tôi bị phạt chãng, nên 3 năm về trước lúc tôi 58 tuổi, mẹ tôi bị bệnh ung thư phổi bên trái và việc giải phẫu có nên hay không mà bản thân bà cụ để mặc cho ý chí, qua sự đề nghị của Bác Sĩ. Mẹ tôi đã được giải phẫu và lấy đi chỗ xấu, trong khi bà lớn tuổi mà có một cuộc giải phẫu lớn như thế, nhưng sau khi được giải phẫu bà rất mạnh khỏe,

trong khi mọi người rất lo lắng. Rồi bà làm vườn trồng rau, trồng hoa. Khi bà đã 75 tuổi quá là một người gương mẫu.

Khi hoạt động như thế lại có việc bất hạnh xảy ra. Đó là căn bệnh đã di chuyển qua lá phổi bên phải. Lần này phải ra vào bệnh viện không biết bao nhiêu lần. Lúc ấy tôi đã được nghe về những chuyện linh ứng của Đức Địa Tạng không có đầu kia, nên tôi đã đi đến đó để tham bái. Sau đó tôi đã đi lễ vào ngày chủ nhật. Tôi đã nhận được cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng và bùa đeo, sau đó mang những thứ này vào bệnh viện cho mẹ tôi. Chính bà cũng là người đã đi chung với hội người già đến đó mấy lần rồi. Do vậy mà bà rất vui mừng khi đặt chiếc khăn ấy lên ngực bà trong niềm an lạc như những câu chuyện ngày xưa.

Mẹ tôi vào tháng 3 năm này đã không còn ý thức nữa và chỉ trong 3 ngày làm phiền người khác rồi ra đi trong an lạc. Chính bà cho đến lúc ấy cũng tự bà giải quyết một cách tốt đẹp. Tôi nghĩ mà an tâm. Vì bà đã thành Phật. Đây chính là nhờ ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng mà tôi phải tạ ơn.

Cuối cùng tôi đã đeo cái bùa vào cái tay phải của bà và đã vãng sanh ở tuổi 88. Bà đã sống qua 4 triều đại của Minh Trị, Đại Chánh, Chiêu Hòa và Bình Thành, sanh được 6 người con, 12 người cháu, 10 chất nội ngoại. Thật là một cuộc đời hạnh phúc.

Đề tạ lễ Ngài Địa Tạng sau đó tôi đã đi đến tham bái Ngài và dùng tâm này để tu dưỡng.

Con xin tạ ơn Ngài rất nhiều.

Ngày mùng 2 tháng 8 năm Bình
Thành thứ 10 (1997)

CÂU CHUYỆN SỐ 7

LỄ BÁI ÁNH SẮC VÀNG; LUNG VÀ CHÂN ĐAU ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của người 79 tuổi ở làng Ôn Tuyền, quận Mỹ Phương, huyện Bình Khố)

Kể từ 3 năm về trước tôi bị đau chân và đau lưng rất khôn khổ vô cùng. Đây có thể là hiện tượng của sự lão hóa chăng? việc này do tôi tự nghĩ thể thôi. Bác Sĩ cho hay rằng đây là chứng bệnh của xương bị bào mòn, mà xương lưng bị như thế nên việc chữa trị khó có thể thực hiện chữa trị được.

Thành phố Ôn Tuyền ở quận Mỹ Phương, huyện Bình Khố là nơi có suối nước nóng rất là nổi tiếng và có phim chiếu trên toàn quốc nhan đề là “Mộng Thiên Đại Nhật Ký” mà ai cũng biết. Tại suối nước nóng này có một quán trọ tên là : “Bạch Vân Đình” vị quán chủ là một người rất có tín tâm, ông chủ quán đã có kế hoạch với những người ở phố suối nước nóng là mỗi năm một lần sẽ đi đến Fuchù để tham bái Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát. Họ đi bằng xe Bus dọc theo bờ

biển cả 7 tiếng đồng hồ như vậy. Hầu như những người đi tham dự đều chờ đợi ngày ấy trong mỗi năm để đi tham bái. Tôi thật tình không nhớ rõ, nhưng khoảng trên 10 năm về trước ông chủ quán cũng đã tham gia cùng đoàn thể này và ông cũng đã đi đến tham bái Đức Địa Tạng không có đầu kia. Ngày đó nhằm ngày 20 tháng 4 năm Bình Thành thứ 9 (1996).

Trong năm này thì đã nhận được ân gia hộ nên tôi đã nhất tâm cầu nguyện Đức Địa Tạng thử xem. Và chỉ có ngày này mới nhận được ơn gia hộ mà thôi. Đặc biệt là Đức Địa Tạng sẽ nghe những tiếng kêu cầu và muốn được có ơn cứu độ tôi trước tiên phải một lòng cầu nguyện. Trong khi nhà tôi cả bên nội lẫn bên ngoại đều theo Chơn Ngôn Tông và có tín tâm với Ngài Đại Sư.

Khi xoa tay vào hình Ngài Địa Tạng, lấy tay ấy để lên bụng và chân và áp tay sát vào. Trong ngày ấy tôi thấy thanh thân lạ thường. Từ đó về sau những ngày thanh thân như thế vẫn được tiếp tục kéo dài. Sau 3 tháng, vào ngày 16 tháng 7 lúc 12 giờ khuya tôi đã thấy hình Ngài Địa Tạng xuất hiện ở trước bàn Phật có ánh sáng nhấp nháy. Tôi thốt lên: “Áy vậy! Ngài Địa Tạng đã xuất hiện” thân thể tôi như rung động và thật là cảm kích. Khi mở mắt thật lớn lên thì hình bóng của Ngài đã tiêu tan mất rồi. Đoạn tôi vào đắp mền nằm ngủ mà 2 tay vẫn còn chấp lại như thế trong hồi lâu. Sau đó tôi đến trước bàn kinh bái lạy cái khăn có hình Ngài và cái bùa đeo đang để tại đó.

Sau việc này, nhân lễ kỷ niệm 20 năm của Ngài Địa Tạng tôi đã nhận được cái bùa đeo có hình thật giống hệt với dáng dấp của Ngài mà tôi đã thấy. Độ 30 hay 35 cm gì đó. Khi tôi chấp tay đắp mền như thế thì không còn để ý gì đến cái lưng bị đau nữa. Theo tôi nghĩ: Khi chí tâm cầu nguyện thì chắc chắn Ngài sẽ lắng nghe và gia hộ cho người cầu.

Tôi đã 79 tuổi rồi. Từ đây còn sống được bao nhiêu nữa tôi chẳng biết. Nhưng mỗi sáng và mỗi tối tôi đều nhất tâm tụng Chơn Ngôn này và nguyện rằng: “Từ thân này đến thân đời vị lai lúc nào con cũng phụng trì cung kính Ngài Địa Tạng.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha
 Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Vào ngày mùng 5 tháng 4 năm Bình Thành thứ 10 (1997) ông chủ này đã tham gia cùng đoàn thể và mang đến đây 3 quyển Tâm Kinh Bát Nhã, chính tay ông đã viết để cúng dường. Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện

Viết lại vào ngày mùng 5 tháng 4
 năm Bình Thành thứ 10 (1997)

CÂU CHUYỆN SỐ 8

BỆNH VIÊM ĐƯỜNG RUỘT ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của một bà 86 tuổi, ở phố Fuchù,
huyện Hiroshima)

Kể từ khi đào được Đức Địa Tạng lên cho tới nay (Bình Thành thứ 10 - 1997) vào ngày 18 tháng 5 này làm lễ kỷ niệm 21 năm. Có nhiều điều để ca ngợi tán thán. Người đào được là gia đình ông Đông Thọ Dũng và tượng này ở gần nhà.

Từ khi đào lên được thì Ngài cũng đã gia hộ cho nhiều người. Ông Đông Thọ Dũng cũng đã vãng sanh một cách an lạc vào ngày 29 tháng giêng năm Bình Thành thứ 10 (1997) thọ đến 91 tuổi, nhưng bà vợ ông tên là Kaneko vẫn còn mạnh khỏe.

Họ đã rửa Đức Ngài Địa Tạng bằng đá sạch sẽ và cho dựng lên đó. Trước đó phải dựng một cái lều để cúng bái. Lúc ấy có người chủ tiệm bán mèn ở phố Xuất Khẩu Dinh Hồ đã gặp và cúng vào đây 200 Yen. Đây chính là số tiền đầu tiên và từ đó có nhiều người đi tham bái Thần Viêm Đảo Minh lần lượt đến cúng tiền

vào đây và vì tiền càng ngày càng nhiều nên gia đình ông Đông Thọ Dũng đã nhờ 4, 5 người hàng xóm giúp đỡ đóng thùng cúng dường và lo quản lý tiền bạc. Họ đã lấy tiền này để giúp cho việc xây dựng học viện Đại Nhật cho những người bị thân thể chướng ngại. Để làm chỗ thờ Ngài Đại Sư, họ cũng đã cúng tiền vào đây để có nơi cúng bái.

Lúc ấy những ký giả tại địa phương xuất hiện và những người đi tham bái càng ngày càng tăng lên. Càng ngày càng đông hơn. Lúc ấy đứa con trai thứ tư của tôi đang sống tại làng Phiêu Bích, phố Fuchù bị bệnh viêm đường ruột khổ sở vô cùng. Đứa con trai thứ tư ấy bây giờ đã 52 tuổi rồi, nhưng vào 24 năm về trước bụng của nó chứa toàn là nước, đau đớn, ăn chẳng được, nên đã đi Bác Sĩ không biết bao nhiêu lần và nó đã vào bệnh viện y khoa Đại Học Xuyên Kỳ để nằm. Đã được giúp đỡ chữa trị tận tình nhưng chẳng thể khá hơn được.

Chúng tôi ngay cả trong hiện tại cũng đã nhờ Ngài Địa Tạng gia hộ rất nhiều và nhiều người đã nhận được những linh lực thật mạnh mẽ từ Đức Địa Tạng ấy. Chúng tôi nghĩ nếu được như vậy thì hãy quyết tâm đi đến Đức Địa Tạng này để tham bái thử xem.

Tôi mỗi ngày đều lên trên đồi để cầu nguyện và với lời thệ nguyện chắc chắn rằng: “Đứa con của con bị viêm đường ruột, xin Ngài gia hộ cho. Và cả đời nó sẽ không ăn mực nữa”.

Trải qua nửa năm thì Bác Sĩ bảo rằng: “Sao mà lạ quá”. Ông ta cúi đầu xuống và hỏi tiếp: “Ông con

của bà đã dùng phép dưỡng sanh gì như vậy?”. Đây là một bệnh khó chữa mà bây giờ đã biến đổi và trở nên tốt đẹp hơn.

Tôi mỗi ngày đều đi đến tham bái Ngài Địa Tạng, nhân cơ hội đó tôi hay mang bánh đến đây để cúng dường rồi tụng chú: Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha.

Con trai tôi đã mạnh khỏe hơn và ngày nghỉ nó hay cùng tôi đến lễ bái Ngài Địa Tạng.

Khoảng vào năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) thì bệnh tình của con trai tôi đã hoàn toàn hết. Rồi con trai tôi mở tiệm buôn bán nước trà và cà-phê. Tiệm này không phải do gia đình xây dựng, rồi bỏ buôn bán và đổi sang tiệm vận tải xe cộ lớn đi đường xa, nhưng thân thể của nó vẫn bình thường.

Trong hiện tại con trai tôi cũng không hề ăn mực. Em trai của tôi cũng đã nhận được ơn gia hộ rất nhiều mà trong quyển: Những chuyện linh ứng của Đức Địa Tạng Vương thứ 14 có đăng tải. Con trai của em tôi cũng bị bệnh loét dạ dày. Trong trường hợp bất đắc dĩ thì nó phải làm việc.

Nên nó mỗi ngày đều đi cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng trời chết cho đến 20 ngày sau thì dạ dày của nó đã lành như một phép lạ mà Bác Sĩ cũng hết sức ngạc nhiên.

Tôi bây giờ đang sống một mình trong tuổi 88, nhưng không hề bệnh hoạn. Mỗi tuần 1 lần tham gia thể thao với những bạn bè thân hữu và một ngày trôi qua trong sự hỷ lạc.

Cả gia đình tôi đều nhờ ơn gia hộ của Đức Địa Tạng, nên ngày ngày chúng tôi đều tạ ơn Ngài. Ở được nơi Ngài xuất hiện là một hạnh vận lớn trong đời, không thể nghĩ bàn được.

Con xin tạ ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều.

Viết lại ngày mùng 4 tháng 8 năm
Bình Thành thứ 10 (1997)

CÂU CHUYỆN SỐ 9

BỊNH ĐAU THẤP KHỚP ĐẦU GỐI ĐÃ ĐƯỢC CHỮA LÀNH

(Câu chuyện của ông S 60 tuổi, ở phố Fukuyama)

15, 16 năm về trước đài truyền hình đã trình chiếu về Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát không có đau ở Fuchù. Khi xem như vậy vợ tôi muốn một lần được đi đến đó. Thế là chúng tôi tự lái xe và bắt đầu tìm đến đó. Từ đó trở đi, kể từ năm Chiêu Hòa thứ 57 (1982) và sau khi về hưu mỗi tháng một lần sáng tối đều đi ra khỏi nhà vào lúc 5 giờ sáng và khoảng 1 tiếng đồng hồ sau thì đến Fuchù. Sau khi tham bái Ngài Địa Tạng, tôi lại trở về nhà. Tôi vẫn thường hay đi bộ như thế.

Vào ngày 18 mỗi tháng là ngày lễ hội thường kỳ nên có rất nhiều người đi đến đây lễ bái, nên không thể lễ chậm được, cho nên trước đó 2, 3 ngày tôi đã đi lễ rồi.

Tôi đặc biệt chẳng có chuyện gì bị đau đón cả. Nhưng khi đặt chân đến nơi thờ Ngài rồi, tự nhiên thấy

có cái gì đó. Tôi cũng thường hay treo cái bùa của Đức Địa Tạng trong xe hơi của mình.

Vào tháng 2 năm Bình Thành thứ 6 (1993) tôi đã bị nghẽn mạch máu não. Tôi nghĩ rằng chắc chẳng có chuyện gì, nhưng kẻ nói ra người nói vào nên cũng cảm thấy bất an và muốn cho gia đình đỡ lo lắng nên tôi đã nhập viện thì bà nhà tôi thay thế tôi để đi lễ bái Ngài. Ở tại bệnh viện tôi để cái khăn có hình Ngài Địa Tạng và cái bùa lót dưới đầu và nằm ngủ. Trải qua 20 ngày như thế, trở nên tốt hơn, nên tôi được xuất viện về nhà. Chỉ trong một thời gian ngắn mà được chữa trị như vậy. Quả là nhờ sự gia hộ của Ngài Địa Tạng.

Từ đó về sau khỏi cần điều kiện gì cả, nếu ai cần đến tôi, tôi đều tận tâm giúp đỡ. Mỗi ngày tôi đều sống trong những ngày yên ổn và mạnh khỏe. Mỗi tháng tôi vẫn đi lễ theo ngày lễ định kỳ.

Con xin tạ ơn Ngài

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà

Viết lại ngày 13 tháng 8 năm Bình Thành
thứ 10 (1997)

CÂU CHUYỆN SỐ 10

NGHI LÀ BỊ VIÊM CỘT TỦY, NHƯNG CÓ NGÀY LẠI ĐỒ HƠN

(Câu chuyện của người đàn ông sinh năm Tý 74 tuổi,
ở quận Hộ Phạm, phố Hiroshima)

Một ác mộng đã xảy ra cách đây 23 năm về trước tôi quyết không bao giờ quên với nhà tôi đây cũng chẳng phải là một ác mộng nữa, mà đó là một hiện thực.

Lúc ấy mà nếu không nhờ Ngài Địa Tạng cứu giúp thì tôi chẳng biết cuộc sống của gia đình tôi đã ra như thế nào rồi. Chắc là bi thảm lắm? cả một cuộc đời mà không sống cho tròn trách nhiệm thì quả là xấu hổ vô cùng.

Cho đến khi con gái của tôi tốt nghiệp Đại Học Tokyo và về lại làm việc tại phố Hiroshima, thì nó vẫn là một người chơi thể thao bình thường. Thế nhưng khi đi làm việc chẳng được bao lâu thì nguyên nhân nào chẳng rõ, nó bị nóng sốt liên tục. Bác Sĩ đã tiến hành giải phẫu hai bên tuyến nước bọt, nhưng tuyệt nhiên nóng sốt vẫn không hạ xuống. Sau khi giải phẫu 6

tháng thì phát hiện bị bỏ quên cây kim khâu trong miệng, nên phải giải phẫu để lấy ra. Chính con tôi càng ngày càng yếu dần. Từ đó con nóng sốt lại cứ tiếp tục kéo dài và làm cho tay chân nó run rẩy. Chuyển từ bệnh viện này đến bệnh viện khác. Chúng tôi được cậy nhờ đến rất nhiều vị Bác Sĩ chuyên môn. Những điều này xảy ra vào năm Chiêu Hòa thứ 50 (1975) đến năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977).

Đúng vào lúc ấy Đức Địa Tạng kỳ diệu đã được phát hiện và những câu chuyện của Ngài đã được lan truyền rộng rãi ở phố Fuchù. Tôi đã một lòng chí thành tiếp tục đi đến nơi Đức Địa Tạng để cầu nguyện. Lúc ấy chẳng có gì có thể diễn tả được cả mà câu chuyện thật bất khả tư nghi là cứ thế dần dần con gái của tôi đã lấy lại sức khỏe trở lại. Từ trạng thái nóng lạnh không bình thường, bây giờ đã tiêu tan đi đâu hết. Rồi vĩnh viễn cho đến nay việc này chẳng hề xảy ra nữa. Đồng thời cũng bị cảnh cáo là tác dụng phụ có thể gây đến việc bệnh thần kinh sau khi về lại nhà.

Trong khi ở bệnh viện có người trẻ lẫn người lớn tuổi, đa số đều nằm chung trong một bệnh viện. Trong đó con gái của tôi được gọi là chị. Vì lẽ đời sống của nó là một đứa con gái ở xứ đảo trẻ trung và làm cho mọi người thương mến kính nể. Khi nghe như vậy nước mắt nó tuôn trào.

Nó được Đức Địa Tạng cứu giúp, nên bệnh của nó không tái phát nữa. Sau đó con gái của tôi đã có một cuộc sống bình thường, nó lấy chồng và sinh được 3 đứa con 1 nam 2 nữ và nó đã thành người mẹ để nuôi

dưỡng con cái. Trong khi chúng tôi già cả vào ở nhà dưỡng lão cũng được nó chăm sóc tận tình. Lại nữa đứa con gái đầu của nó mới ngày hôm qua đây, nó đã vì ông Bộ Trưởng diễn kịch của Trường Trung Học mà đã diễn xuất thành công tại quốc lập kịch trường ở Tokyo.

Những điều nhiệm màu như thế thật ra tôi không thể suy nghĩ hết được mà giới y khoa đầu cho có chẩn đoán tân tiến đến bao nhiêu đi nữa thì cũng không thể ngờ được kết quả đã xảy ra như thế.

Chúng tôi tin tưởng rằng nguyên nhân của căn bệnh không được rõ biết tận tường. Thế mà trên thực tế đã được chữa khỏi. Điều này có thể nghĩ rằng: Chỉ có Ngài Địa Tạng cứu giúp chứ ngoài ra không còn gì khác nữa. Con thật tạ ơn Ngài.

Lại cũng còn chuyện này nữa, đang khi vợ tôi đi du lịch tại Thụy Sĩ vào năm Bình Thành thứ 5 (1992) thì bị đau lưng, thật khôn đốn vô cùng và tôi đồng thời cũng có mang theo cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng, nên tôi đã lấy khăn lau ấy đắp vào lưng của vợ tôi rồi tụng kinh Địa Tạng để cầu nguyện. Tự nhiên giống như chuyện đùa là bà ta đã mạnh khỏe trở lại thật nhanh chóng. Rồi những dự định của mọi người lại được tiếp tục và ai nấy đều thờ dài ra một tiếng.

Từ đó về sau khi đi du lịch ở đâu, tôi cũng đều mang theo cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng cả. Kể từ khi chuyện con gái gặp nạn, tôi liên tục đi tham bái Ngài cho đến cả hôm nay và chính tự thân của tôi cũng được Ngài cứu khổ rất nhiều. Tôi vẫn khỏe mạnh để được hoạt động những vấn đề xã hội và có một đời

sống thoải mái về kinh tế mà chẳng mong cầu gì khác và chúng tôi đã có những ngày sống đầy ý nghĩa như vậy.

Ngày ngày tôi đều mang tâm cảm tạ và mãi mãi về sau, tôi nghĩ rằng tôi vẫn tiếp tục đi lễ bái Ngài.

Với thân mỏng manh như sương gió này, mong được Ngài gia hộ để sống.

Kính nguyện

Ngày 10 tháng 10 năm Bình Thành
thứ 10 (1997)

CÂU CHUYỆN SỐ 11

BỊNH THẦN KINH CỦA CHỒNG TÔI ĐƯỢC QUA KHỎI VÀ TAI NẠN GIAO THÔNG ĐƯỢC NGĂN CHẶN LẠI

(Câu chuyện của người 61 tuổi, ở phố Takehara,
huyện Hiroshima)

Tôi làm nghề buôn bán cá tôm trong nhiều năm dài và thân thể lúc nào cũng lạnh buốt, nên vào năm Bình Thành thứ 3 (1990) tôi đã bị bệnh đau đớn của thần kinh. Khi bị bệnh thần kinh đều không thể giải thích được là sự khó thở. Hơi thở như bị dừng lại, nên rất khổ tâm. Trạng thái sống cực nhọc như thế kéo dài mãi như vậy trong 3 năm trời. Tôi đã trải qua các cuộc trị liệu tại bệnh viện của Đại Học Hiroshima và Quốc Lập bệnh viện nơi tôi đang ở, nhưng tuyệt nhiên chẳng thấy đỡ hơn chút nào cả. Vào tháng giêng năm Bình Thành thứ 6 (1993) người em gái của ông Đông Thọ Dũng, người đào được tượng Địa Tạng, bà ta đã đi làm dâu ở phố Takehara và tôi đã được gặp bà cũng như nhận được từ bà cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng. Bà đã bảo hãy lấy khăn ấy đắp vào ngực thử

xem. Rồi một ngày chính tôi đã cùng với chồng mình đã dùng xe hơi để đi đến nơi Đức Địa Tạng để lễ bái nguyện cầu.

Tôi đã cầu nguyện cho mình được bớt bệnh đau thần kinh và đồng thời cầu nguyện cho đứa con trai có việc làm. Trên đường trở về nhà tự nhiên tôi thấy thần kinh của mình lại thoải mái hơn. Từ đêm đó trở đi không còn ho sặc sụa nữa và đây là một chuyện thật là bất khả tư nghi. Ngoài ra đứa con trai của tôi cũng đã có chỗ làm thật tốt đẹp.

Dầu cho bệnh thần kinh có hết đi nữa, khi ngủ tôi vẫn luôn lấy cái khăn có hình Ngài Địa Tạng lót hai bên hông để cho dễ ngủ. Đồng thời trước hình Ngài được thờ ở tiệm bán cá nhỏ của tôi luôn luôn mỗi ngày 2 lần sáng tối tôi đều cúng bái hương hoa, trà nước. Trước khi ra khỏi nhà tôi đều nguyện: “Xin được buôn bán khá hơn”.

Trước khi về nhà tôi chấp hai tay lại để lễ Ngài. Nhờ sự gia hộ của Ngài mà lúc nào cũng bán không còn sót một mẻ cá nào cả.

Vào tháng 11 năm Bình Thành thứ 6 (1993) cái chân của tôi bị đau đớn khó tả, nên tôi tìm lấy khăn lau có hình Ngài áp vào chân và tụng: “Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha” trong khoảng chừng 30 phút, chuyện bất khả tư nghi đã xảy đến là nổi đau tự dừng dừng lại. Nổi mừng vui ấy của tôi lúc đó chỉ có biết khóc mà thôi.

Trong xe hơi của ông chồng tôi có treo hình Ngài Địa Tạng. Vào ngày 26 tháng 12 năm Bình Thành thứ 6 (1993) ông chồng tôi lái xe trở về nhà từ phố Kim

Quang, huyện Okayama và ở giữa đường tự nhiên chiếc xe vận tải chạy ngược chiều và xe của ông bị đụng tan nát, nhưng thân thể đã chẳng bị hề hấn gì.

Vào ngày 23 tháng 4 năm Bình Thành thứ 10 (1997) ông chồng tôi đang chạy dọc theo miền biển ở phố Takehara thì gặp tai nạn giao thông lớn. Đúng lúc ấy cũng nằm ngay trước cửa một Thần Xã và có một con chó chạy ngang qua đường lúc ấy, nên ông đã đạp thắng nhanh lại. Rồi viên đá đã văng lên kính xe và một trục quay của xe bị rớt ra rồi chúi nhào xuống phía biển. Xe được dừng lại, nhưng đã bị hư hại rất nhiều. Vì đá đập dội về phía trước và chiếc xe hứng lại nên mạng sống của chồng tôi đã chẳng có chuyện gì xảy ra chẳng? Hoặc giả nếu hòn đá không rớt xuống biển thì chiếc xe kia phải bị rơi tòm xuống biển. Chồng tôi đã được cứu khỏi nơi nguy hiểm ấy và lập tức ông ta phải vào bệnh viện. Một tai nạn khủng khiếp như thế xảy ra mà cái đầu và chân chẳng có gì trầy trọt, nhưng trong ruột thì bị ra máu, nên phải dùng đến 22 mũi kim để khâu lại và cho đến ngày 26 tháng 5 lại được về nhà. Từ đó về sau thân thể vẫn khỏe mạnh và sau khi mổ lành, ông chồng tôi đã 3 lần đi đến tham bái Ngài Địa Tạng.

Tôi mỗi tháng đi tham bái Ngài Địa Tạng 2 đến 3 lần không khi nào thiếu. Trong hiện tại tôi vẫn còn bị ho một ít, nhưng hầu như không bị khó thở. Con trai tôi đang sống với vợ và bà già vợ của nó ở Nagasaki, nhưng 4, 5 năm về trước chân của nó bị nhức mòi không đứng dậy nổi. Thế mà khi tôi gởi cái khăn lau có hình Ngài Địa Tạng và quyển sách linh ứng của Đức

Địa Tạng thì nó lấy khăn rịt vào chân, tự nhiên được nhẹ nhõm hẳn, nên nó vui vẻ vô cùng.

Vào năm Bình Thành thứ 7 (1994) tôi đã cúng vào nơi thờ Ngài Địa Tạng mấy cây cờ phướn.

Con xin cảm ơn Ngài Địa Tạng rất nhiều.

Ngày 18 tháng 6 năm Bình Thành
thứ 10 (1997)

CÂU CHUYỆN SỐ 12

TRỰC TRÀNG BỊ BỆNH ĐÃ ĐƯỢC CHỮA TRỊ

(Câu chuyện của người 69 tuổi, ở Xuất Khẩu,
phố Fuchù)

Vào tháng 8 năm Bình Thành thứ 9 (1996) tôi cảm thấy như ruột của mình có cái gì biến đổi, nên tôi liền đi đến với Bác Sĩ để được chẩn đoán. Được biết rằng bị ác tính ở trực tràng và yêu cầu phải giải phẫu trực tràng, nên lần thứ nhất trực tràng bị cắt một phần.

Sau đó một năm vào tháng 8 năm Bình Thành thứ 10 (1997) lại bị đau nữa, nên phải dùng kính để soi bên trong ruột thì chứng bệnh cũ lại tái diễn, nên phải giải phẫu lần thứ 2. Lúc ấy bác sĩ bảo rằng sau khi giải phẫu lần này sẽ lành 99% . Phần còn lại chắc chắn sẽ di chuyển đến hậu môn. Vì bệnh bị di chuyển như thế, nên tôi rất lo ngại.

Vào ngày 18 tháng 8 năm Bình Thành thứ 10 (1997) và ngày ấy chính là ngày lễ kỷ hàng tháng của Ngài mà Bác sĩ đã giải phẫu lần thứ hai cho tôi và cắt

đi một phần của trục tràng. Việc xảy ra vào sau đêm mờ ấy, tôi đã mộng thấy việc bất khả tư nghì như sau.

Trong giấc mộng ấy tôi thấy chuyện hoạt họa, có một người dơi đột nhập vào trong bụng của tôi và đột nhiên bụng của tôi đau quá cỡ. Có lẽ tôi xem truyền hình vẫn thấy người dơi này, nên trong giấc mộng người này đã hiện ra chẳng? Khi nỗi đau đến cùng tột thì đột nhiên hình Đức Địa Tạng đã hiện ra sáng nhấp nháy chiếu sáng trên chiếc y. Màu vàng ấy chiếu sáng chói lòa và hình ảnh Ngài rất tuyệt vời đẹp đẽ đang đứng đó cầm cây tích trượng và lướt qua trước mắt tôi, rồi Ngài nhập vào trong ngực của tôi, nhưng cây tích trượng thì không dài lắm và tiếp đó hình ảnh của người dơi kia đã biến đi đâu mất và cùng lúc ấy nỗi đau của cái bụng không còn nữa.

Trong giấc mộng tôi thấy vị Bác sĩ chính khi trị liệu đã thổi một mũi tên và khi thổi như vậy thì mũi tên đã bay vòng vòng và giống như con dao đang bay vào bụng và bay qua lại, khi tôi chịu đựng nỗi đau ấy thì người khác bảo rằng: “vàng vàng“. Đây có thể là ý nghĩa của sự cúng dường chẳng? Đức Địa Tạng đã hiện ra và Ngài đã dẫn tôi đến chỗ đua ngựa ở Fukuyama. Lúc ấy tôi cũng đã mua vé để đi đến nơi đua ngựa. Có thể Ngài làm cho tôi vui vẻ chẳng?

Đức Địa Tạng leo lên trên con ngựa và con số của con ngựa ấy đúng với vé mà tôi đã mua và khi trúng rồi tất cả tiền ấy tôi đều cúng dường cho Ngài Địa Tạng: Giấc mộng kỳ dị như vậy tôi đã liên tục thấy trong 3 ngày 4 đêm như vậy.

Lúc ấy hậu môn của tôi chia ra hai đường. Theo y học thì đây là chuyện hiếm có, nên đã phát biểu việc này đối với các học giới của Trung Quốc. Đồng thời các Bác sĩ tại đó cũng muốn tôi đến đó để rõ biết vấn đề này. Tôi không từ chối việc này, nhưng vì chỗ lạ chưa hề đến và việc đầu tiên là phải rời khỏi bệnh viện và tôi luôn nhớ lại trong lòng những gì như trong cơn mộng đã xảy ra .

Từ đó về sau tôi không còn nằm mộng nữa. Đồng thời hậu môn của mình cũng đã khá hơn, càng ngày càng tốt và sau 3 tháng thì tôi trở về nhà. Trong hiện tại tôi sinh sống bình thường, không có gì chướng ngại xảy ra cả.

Đầu tiên tôi thấy từ đầu đến bụng được bao bọc bởi một cái y vàng. Đây có thể là Đức Quan Âm chăng hay là Đức Địa Tạng cũng không chừng.

Khi hỏi vị Trụ trì Chùa Thập Luân Viện để xem thì được biết rằng: Cây gậy ấy chính là tích trượng của Ngài Địa Tạng vậy.

Tôi đã làm việc phụng sự trong 6 năm trường như là một người làm công việc từ thiện tại cơ sở Tôn giáo pháp nhân của Đức Địa Tạng không có đầu này. Tôi tin tưởng rằng trải qua một thời gian dài được tốt đẹp như thế là nhờ ơn gia hộ của Ngài Địa Tạng vậy.

Viết lại ngày 18 tháng Giêng năm
Bình Thành thứ 11 (1998)

CÂU CHUYỆN SỐ 13

BỊNH ĐAU XƯƠNG CỘ KHI XOAY ĐẦU ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Câu chuyện của người 70 tuổi, ở Nhật Kiệt Đài,
phố Fukuyama, huyện Hiroshima)

Kể từ khi Đức Địa Tạng được đào lên, tôi đã đi tham bái Đức Địa Tạng này. Khi tham bái Thần Xã tôi cũng có nhiều điều cảm ứng khó quên được, nhưng đối với Đức Địa Tạng không có đầu, có cái gì đó có tính cách linh thiêng mà ai cũng có cảm giác đó. Khi nào có sự khổ tâm thì đương nhiên nhiều người sẽ đến nơi Ngài để cầu nguyện. Khi vợ tôi bị tai nạn giao thông tôi đã cầu nguyện rất nhiều và đã chí tâm cầu nguyện, nên sớm được chữa khỏi. Không có những dị tật sau khi đã lành bệnh.

1- Đau xương trán và xương sọ

Lúc tôi 40 tuổi thì hai cái vai bị đau đớn kinh khủng. Tôi đã đi đến chỗ bấm bóp chuyên môn và trong khi được xoa bóp, cái cổ tự nhiên khó xoay qua lại. Lúc ấy xương trán và xương đầu cũng bắt

đầu đau khó thể diễn tả được. Trước đó tôi lo đi chữa trị suốt cả 1 năm trường. Bác Sĩ đã khuyên tôi nên đi đến khoa chỉnh hình để được uốn nắn lại. Thế nhưng hiệu quả không thấy xảy ra. Trước đây 20 năm tôi đã đọc trên báo Asahishinbum về những chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát, nên tôi liền đi đến phố Fuchù để tham bái Ngài Địa Tạng. Trên đường về khi vừa tới sở hành chánh của Fuchù thì cơn đau đã dịu bớt. Mặc dầu trước đó đi đến khoa chỉnh hình để trị liệu, nhưng vẫn còn đau đớn vô cùng. Đây là nhờ sự cảm ứng của Ngài Địa Tạng vậy. Tôi nhận được ân gia hộ ấy, nên trong lòng rất vui mừng về sự khốn khổ đã qua của mình. Từ phố Fuchù về lại nhà ở của mình ở phố Fukuyama đi xe chỉ tốn 30 phút đồng hồ, thế nhưng khi vừa về đến nhà thì cơn đau hoàn toàn đã tiêu tan đi đâu hết. Xương cốt trở lại bình thường. Khi tôi nói điều ấy cho các giáo sư chỉnh hình nghe thì ông ta cũng không tin được. Ông ta chắc rằng xương cốt, xương đầu mà gãy thì chỉ có chết chứ không có con đường nào khác. Khi chụp hình thì thấy xương cốt vẫn không ngay lại và Bác Sĩ đã xác nhận điều ấy, nhưng trải qua 20 năm qua cái cổ của tôi vẫn như vậy không bị đau đớn gì cả.

2- Chịu đựng cái chân bị đau

Gần đây cái chân của tôi bị đau, đồng thời bệnh trĩ ra máu nhiều lần, nên tôi khốn khổ vô cùng. Đây có lẽ là nguồn gốc của căn bệnh không có

tên rõ ràng ấy. Còn cái chân khi tôi đi tham bái Ngài Địa Tạng đến ngày thứ 3 thì đỡ hẳn, mà trước đó 3 tuần lễ khiến tôi đã đi đến tham bái Ngài Địa Tạng không có đầu. “Nhẹ nhàng nhưng vẫn còn kéo dài“. Khi nghe như vậy thì Bác Sĩ ngạc nhiên, nhưng cho đến nay thì chẳng rõ được bệnh danh, mà gọi đó là bệnh Utsu (bệnh khó thở). Ngay cả bệnh này cũng đang hướng đến chỗ tốt đẹp hơn.

3- Lương duyên của đứa con trai

Tôi đã điện thoại khuyên đứa con trai không biết bao nhiêu lần, nhưng đứa con trai luôn luôn chối từ việc vợ chồng cưới hỏi. Từ đó suốt 3 ngày trời tôi đã đi tham bái Ngài Địa Tạng và tôi cầu nguyện rằng:

“Xin Ngài giúp cho lời nguyện của con“.

Nhờ sự gia hộ của Thần, Phật mà tôi dễ chịu và tôi nghĩ rằng kể từ sau khi tới cầu nguyện Đức Địa Tạng đã gia hộ cho nên việc lương duyên của con trai của tôi luôn được thuận chiều.

Tôi đang làm việc trong làng, nên cũng có nhiều người biết đến và chính tôi cũng là người được Đức Địa Tạng cứu giúp nên tôi quyết chí hiến thân này cho những công việc xã hội.

Án Ha Ha HaVĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Viết lại ngày mồng 8 tháng 3 năm Bình Thành
thứ 11 (1998)

CÂU CHUYỆN SỐ 14

BỆNH MENIEL ĐÃ ĐƯỢC CHỮA KHỎI

(Chuyện xảy ra tại phố Fuchù, quận An Nghệ, huyện Hiroshima)

Tôi đã đi tham bái Đức Địa Tạng kể từ 20 năm về trước. Tôi và cả gia đình còn tồn tại cho đến ngày hôm nay là nhờ ơn Ngài gia hộ.

Chúng tôi đã nhận được sự gia hộ của Đức Địa Tạng rất nhiều lần và dưới đây tôi sẽ nêu ra một, hai câu chuyện để trả lễ Đức Địa Tạng.

Sau khi Đức Địa Tạng xuất hiện chẳng bao lâu thì chồng của tôi bị bệnh Meniel. Bệnh này ở trong lỗ tai và làm cho thân thể càng ngày càng suy thoái dần. Công việc của tôi làm bằng tay. Đó là nghề nha sĩ, nhưng tôi phải liên tục nghỉ việc.

Lúc ấy có nhiều người khôn khổ và hay kể cho tôi nghe về những chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát thật là bất khả tư nghi. Nên tôi cũng có ý tìm đến đó để tham bái. Việc này thật ra y khoa không thể giải thích được, mà lại chữa lành được bệnh. Đầu tiên tôi tỏ ra bán tín bán nghi, nhưng sau mấy

lần đi tham bái, thân thể của chồng tôi đã khá hơn nhiều. Trong khi y học không thể chữa được mà việc làm lại thành tựu thì chẳng ai chối bỏ cả.

Câu chuyện tiếp theo là lương duyên của con gái tôi, tôi đã cầu nguyện nơi Đức Địa Tạng nhờ đó mà nó gặp được người phối ngẫu vừa ý, nên nó đã kết hôn với người nó thương và sống với một cuộc sống thật là hạnh phúc.

Đây cũng là một việc mà tôi đã nhờ Đức Địa Tạng gia hộ, nên trong thâm tâm tôi luôn tạ ơn Ngài. Do vậy tôi đã phụng cúng một lá phướn vào trong vườn Chùa thờ Ngài. Điều này nhằm để trả lễ vậy.

Trong nhà tôi có nuôi một con chó rừng đã sống lâu năm và đang bị bệnh. Khi đem đến cho Bác sĩ Thú y xem thì được bảo rằng: Con chó này chắc chỉ sống chừng 1 tháng nữa. Vì nó chung sống với gia đình tôi lâu năm và rất dễ thương. Nhưng bây giờ thì quá tội nghiệp, nên chúng tôi đã đến Đức Địa Tạng để cầu nguyện, ít ra cũng sống thêm 1 năm nữa cũng tốt thôi. Rồi cứ mỗi tuần một lần chúng tôi chở con chó này lên xe, đi đến Fuchù để tham bái. Lúc ấy tôi cũng gặp nhiều việc khác và con chó của tôi bác sĩ cho biết là phải chết, nhưng con chó ấy sống thêm được một năm rưỡi nữa và sau đó nó mới vãng sanh. Đây là việc phải tạ ơn Ngài.

Cho đến bây giờ tôi đã thọ nhận rất nhiều ân đức, mà không thể kể hết ra đây được. Nếu khi nào có việc lo lắng, ngay cả ban đêm tôi cũng dùng xe hơi chạy bay tới Ngài để tham bái.

Do vậy sự tồn tại của tôi, không thể thiếu Ngài Địa Tạng được. Ngay cả việc tốt lẫn việc xấu tôi cũng đều trình thưa lên Ngài, rồi tâm tôi đã chùng xuống để đánh lễ.

Đức Địa Tạng không có đầu, ngay cả cho đến ngày sau, con xin Ngài gia hộ độ trì cho con và xin cứu giúp cho nhiều người khổ não. Xin Ngài ra tay cứu giúp dùm.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha.

Viết lại ngày 20 tháng 3 năm Bình Thành
thứ 11 (1998)

CÂU CHUYỆN SỐ 15

BỆNH ĐAU TIM ĐÃ ĐƯỢC CHUYÊN ĐỔI TỐT HƠN

(Câu chuyện của người 52 tuổi, ở Ấp Phương,
quận Thiên Khâu, huyện Okayama)

Kể từ 20 năm về trước tôi đã đi tham bái Ngài Địa Tạng không có đầu mũi cho đến ngày nay.

Thuở ấy người em nuôi của tôi bị bệnh tim đang hoành hành dữ dội, đang gặp phải những sự nguy hiểm nên phải giải phẫu, sự thành công của việc giải phẫu của y khoa có thể chỉ đoán được chừng 50%.

Ở tại làng Kỳ Đảo có một người viết về những chuyện linh nghiệm của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát. Chúng tôi đang lo lắng rất nhiều cho người em nuôi đang bị đau tim và muốn cho lành bệnh, nên chúng tôi đã sớm đến nơi thờ Ngài Địa Tạng ở Fuchū để cầu nguyện đồng thời chúng tôi cũng cầu nguyện cho việc giải phẫu của người em nuôi được thành công.

Ở văn phòng thờ Ngài, chúng tôi đã nhận được một cái khăn có hình Ngài Địa Tạng và đem về để lên

bụng cũng như tim của người em nuôi để cầu nguyện. Chúng tôi đã vào ngay trong phòng mổ để tiếp xúc cầu nguyện và nhờ ơn gia hộ mà cuộc giải phẫu đã xong và thành công. Sau đó chẳng bao lâu tình trạng sức khỏe trở nên tốt hơn và được về nhà, đồng thời cũng được đi làm trở lại.

Sau khi trận động đất ở Osaka và Kobe xảy ra thì Bác Sĩ lại giải phẫu một lần nữa. Chẳng biết lần này có tốt chẳng. Nhưng lần thứ hai này độ nguy hiểm ít hơn và nhẹ nhàng hơn, nên chẳng bao lâu cũng được đi làm trở lại. Lần này chúng tôi cũng có lấy hình Ngài Địa Tạng rịt vào chỗ được mổ.

13 năm về trước tôi bị sạn ở đường tiêu và từ đó về sau tôi cũng đến tham bái Ngài Địa Tạng nhiều lần. Tôi cũng đã cảm nhận được những sự linh nghiệm ấy ở tự thân của mình. Đồng thời tôi cũng đã một lòng cầu nguyện được chữa trị, nên tôi cũng đã lấy khăn lau ấy cọ sát vào vùng giữa bụng mấy lần như thế và nhờ ơn ấy nên không cần phải giải phẫu và từ đó về sau cho đến ngày hôm nay vẫn làm việc mạnh khỏe bình thường.

Vào ngày 26 tháng 3 năm Bình Thành thứ 11 (1998) vì chồng tôi muốn đi trả lễ, nên tôi cũng đã cùng chồng mình đi đến tham bái Ngài Địa Tạng không có đầu. Chồng tôi trước đây một tháng thân thể lại tệ hẳn đi. Nên phải vào bệnh viện nằm cả 20 ngày như thế. Trong lúc ấy chồng tôi lấy khăn ấy để lên trên bụng và từ đó được ơn gia hộ nên bệnh tình đã sớm hồi phục. Do vậy hôm nay tôi mới có thể đi tham lễ được.

Không thể nào kể hết tất cả những ân đức được gia hộ của Ngài và con cái chúng tôi đến 3 đứa, nhưng đứa nào cũng học giỏi và đều có công việc làm theo lời nguyện ước. Trong đó có 2 đứa con được như sự hy vọng, chúng nó đã có được một gia đình thật là hạnh phúc.

Trong nhà nếu có chuyện gì xảy ra thì chúng tôi đều đến tham bái Ngài Địa Tạng. Đầu năm chúng tôi luôn đi lễ bái ở Thần Xã Kiết Bị Tân và tiện chân chúng tôi đi tham bái Ngài Địa Tạng luôn thể. Khi đến trước Ngài Địa Tạng không có đầu. Chẳng biết tại sao mọi chuyện đều bỏ lại sau lưng tâm tôi trở nên an lạc. Gia nội được an toàn chẳng có bệnh tật gì và 3 đứa con của tôi cũng đã tròn được lời nguyện.

Ngài Địa Tạng không có cần gì đến ta cả, chỉ cần giúp ta. Do đó với ân đức mà ta đã nhận, chúng ta chỉ cúng dường trong điều kiện có thể và thật là thoải mái khi đi tham bái Ngài.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Viết lại ngày 28 tháng 3 năm Bình Thành
thứ 11 (1998)

CÂU CHUYỆN SỐ 16

TRỊ ĐƯỢC BỆNH UNG THƯ

(Câu chuyện của người 56 tuổi ở,
phố Quan Âm tự, huyện Hương Xuyên)

10 năm về trước con gái của tôi đang học tại Đại Học A thì bị khốn khổ cho bệnh hoạn của mình. Thuở ấy có người bạn xuất thân ở phố Fukuyama thuộc huyện Hiroshima cho biết rằng Đức Ngài Địa Tạng ở Fuchù sẽ nghe tất cả những sự khổ tâm của mọi người nên con gái của tôi đã cùng bạn bè của nó sớm đến Đức Địa Tạng để tham bái.

Đức Địa Tạng sẽ nghe những câu chuyện khổ tâm khi cầu nguyện và sau hơn nửa năm thì những sự hiểu lầm giữa bạn bè của cháu cũng đã được giải tỏa và nó đã trở lại mạnh khỏe như thuở xưa. Những điều như thế đã khiến cho gia đình tôi đều có lòng tin nơi Ngài Địa Tạng. Vào mùa Hạ năm Bình Thành thứ 3 (1990) người bạn của chồng tôi bị bệnh đau cuống cổ và khi cắt tuyến nước bọt thì tiếng nói cũng bị mất biệt luôn.

Chúng tôi cùng với 3 người khác đã đi đến Ngài Địa Tạng để tham bái và cả ba đều đặt chân vào đền thờ Ngài. Vì bạn của chồng tôi bị bệnh nặng nề, nên

chồng tôi đã tha thiết cầu nguyện nơi lực gia hộ của Ngài Địa Tạng. Nếu khi giải phẫu phải cắt yết hầu hết phân nửa thì tiếng nói còn sót lại một nửa, nhưng ở đây thì ngược lại tiếng nói bị hoàn toàn mất đi nên đã lâm vào tình trạng xấu xa nhất. Trong hiện tại thì vẫn mạnh mẽ đi làm việc và điều này chính là lòng tin của chúng tôi nơi sự gia hộ của Ngài Địa Tạng.

Vào tháng 10 năm Bình Thành thứ 4 (1991) má tôi bị ung thư bao tử và kéo theo ung thư ống dẫn thức ăn. Nếu chỉ mổ bụng thì cũng chẳng khá hơn vì con đường dẫn thức ăn đã bị hư nên phải cắt bỏ một phần ở chỗ ngực, nên chúng tôi mau mau đi đến tham bái nơi Ngài Địa Tạng. Khi giải phẫu chúng tôi đã cầu nguyện nhất tâm cho việc này được thành công.

Khi Bác Sĩ mổ bụng ra thì việc bất khả tư nghĩ xảy đến là con đường dẫn thức ăn đã hạ xuống, nên không cần phải cắt phân ở nơi ngực nữa, nên Bác Sĩ đã cắt được phần ung thư của thực đạo. Thời gian giải phẫu rất ngắn và việc giải phẫu đã được thành công. Trải qua một thời gian ngắn lại trở nên tốt hơn. Sau đó chỉ sống được 5 năm và trong 5 năm vừa rồi má tôi đã nhắm mắt đi về thế giới an lành.

Vào năm Bình Thành thứ 5 (1992) trường nữ của tôi đang lái xe trên đường núi, bỗng đâu gió độc thổi đến nên cái cổ của nó bị trặc. Nó cảm thấy như chết được, là một sự việc chẳng nhỏ chút nào. Lúc đó đưa con gái của tôi có để cái bùa trong túi áo. Không phải chỉ chờ phép lạ đến và trong trường hợp này phải nhờ đến Bác Sĩ và con gái tôi đã nhập viện, ở đó cả nửa

năm trường và sau đó thì thoái viện về nhà và việc sớm lành bệnh như vậy đã làm cho các ông Bác Sĩ cũng ngạc nhiên. Đồng thời sau đó con gái của tôi cũng không bị dị tật gì cả. Nó đã trở lại một cuộc sống bình thường.

Vào năm Bình Thành thứ 6 (1993) đột nhiên cái chân của người bạn tôi đứng lên chẳng được, mà nói năng cũng không được, nên khốn khổ vô cùng.

Trong những ngày tuyết rơi tôi và bạn tôi cũng như người bạn bị bệnh cùng con cái đã dẫn nhau đi đến tham bái Đức Địa Tạng và cả ba người chúng tôi đều thay đổi cả 100%. Bạn tôi sau đó 2 tuần bệnh tật đã dừng lại và thay đổi tốt hơn. Đây chính là uy lực của Ngài Địa Tạng, nên chúng tôi rất cảm thán và xin cảm tạ Ngài vô cùng.

Đây là ân đức của niềm tin chẳng? Mà đứa con gái thứ 2 của tôi đã trải qua những chuyện khó khăn khi nó trình giáo án cho trường Trung Học đệ nhị cấp được. Ngoài ra gia đình chúng tôi cũng đã nhận được nhiều ân gia hộ của Ngài.

Vào ngày 28 tháng 3 năm Bình Thành thứ 11 (1998) khi con gái tôi lái xe đi tham bái Ngài Địa Tạng thì nó cúng hoa tươi trước nơi thờ Ngài và nó cầu nguyện cho cả gia đình được an lạc hạnh phúc. Nhờ đó mà con cái trong gia đình tôi cũng đã sống vui vẻ như dáng hiền hòa vui tươi của Ngài Địa Tạng. Ở nhà mỗi

ngày 2 lần sáng tối tôi đều cúng cơm Ngài và hai tay chấp lại hướng về phía Fuchù để lễ bái.

Con kính xin cảm tạ thâm ân của Ngài Địa Tạng. Nhờ Ngài mà con mới tồn tại cho được đến ngày hôm nay. Con xin tạ ơn Ngài.

Ngày 28 tháng 3 năm Bình Thành
thứ 11 (1998)

CÂU CHUYỆN SỐ 17

BỊNH VIÊM LỖ MŨI ĐƯỢC CHỮA KHỎI VÀ MẸ TÔI ĐÃ ĐƯỢC VẮNG SANH

(Câu chuyện của người 70 tuổi, ở Nhựt Kiệt Đài,
phố Fukuyama, huyện Hiroshima)

Mỗi tháng tôi đều đi tham bái Ngài Địa Tạng một lần. Tôi biết Ngài Địa Tạng ở Fuchù từ tháng giêng năm Chiêu Hòa thứ 53 (1978) khi tôi đi thăm nhà mới con của mình và lớp đàn anh của con tôi. Lúc ấy những câu chuyện về Đức Ngài Địa Tạng đã được nói đến. Khi tôi nghe những câu chuyện ấy tôi cảm thấy những việc thật là bất khả tư nghì. Từ khi sanh ra mắt tôi đã bị kém và độ nhìn ấy đã trải qua một thời gian dài rồi từ từ những ngày gần đây hai con mắt không còn thấy rõ nữa. Khi nghe được như vậy tôi hồi thúc đưa con trai của tôi hãy mau mau dẫn tôi đến nơi Ngài Địa Tạng.

Lúc bấy giờ đang thờ Ngài ở một chòi tranh tại bờ ruộng cách nơi thờ bây giờ độ chừng 30 mét. Lúc đó tôi bị dị ứng nên mũi bị viêm. Hơi thở thật khó khăn,

nên rất khổ sở. Dầu cho có đi đến bệnh viện đi nữa thì việc chữa lành bệnh khó có gì bảo đảm được.

Tôi bắt đầu từ lúc ấy mỗi tháng đều đi lễ bái Ngài Địa Tạng một lần và chí tâm cầu nguyện cho bệnh viêm mũi của mình được lành hẳn.

Thế là từ đó tự nhiên lỗ mũi kêu một cái “rột“, rồi thông suốt và bệnh viêm mũi tự nhiên được chữa lành.

Từ đó về sau tôi đã dẫn theo những người ở gần nhà để cầu nguyện. Trong số những người ấy khi cầu nguyện đã nhận được sự gia hộ độ trì. Sau khi cầu nguyện cho đứa cháu trai của tôi, tôi đã thực hiện lời nguyện cầu ấy bằng cách cúng vào đây một cây phướn.

Khi mẹ tôi được một trăm tuổi tôi đã cầu nguyện Đức Địa Tạng đã gia hộ cho bà không bị lầm lẫn và có niềm tin nơi Ngài để lúc lâm chung được an lạc hơn. Khi đi tham bái bà đưa tiền để tôi cúng vào đó và tôi đã nhận về cho bà một cái khăn có hình Ngài Địa Tạng và bà cảm ơn rồi lấy khăn ấy đắp lên người để ngủ. Khi tôi nói đi tham lễ Ngài, lúc nào bà cũng vui mừng.

Mẹ tôi đã sống đến 105 tuổi giống như ngọn đèn cây đốt lâu rồi tự tàn dần và bà đã an lạc vắng sanh. Hầu như không có một chút khổ sở nào cả, mọi người đều nói lời tạ ơn và bà trút hơi thở cuối cùng. Không có điều gì để hối hận cả. Chắc rằng mẹ tôi đã được Đức Địa Tạng tiếp dẫn và bà đã sanh về thế giới Cực Lạc rồi.

Khi lập lời nguyện ấy, tâm tôi trở nên an tịnh và con mắt của tôi có thể thấy trong điều kiện cho phép, cái chân có thể đứng trong chừng mực thì mỗi tháng tôi

đều đi đến tham bái Ngài Địa Tạng. Nhờ Ngài gia hộ mà mỗi tháng tôi vẫn mạnh khỏe và đi tham bái Ngài.

Con xin tạ ơn về sự gia hộ độ trì của Ngài cho con.

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Kính nguyện
Ngày 29 tháng 3 năm Bình Thành
thứ 11 (1998)

CÂU CHUYỆN SỐ 18

VIỆC KIẾN LẬP LẦU CHUÔNG

Vào ngày 23 tháng 5 năm Bình Thành thứ 9 (1996) Phạm Chung đã được đúc tại sở đúc Lão Tử ở phố Takaoka, Huyện Fukuyama và đã được chở đến. Cùng trong ngày hôm ấy lầu chuông thờ Đức Địa Tạng không có đầu đã được xây dựng hoàn thành. Vào ngày mùng 1 tháng 6 đã cử hành lễ Lạc Thành pháp yếu rất trọng thể. Những việc kỷ lục sau đây có thể được ghi nhận lại.

1- Đất đai và nền lầu chuông được tạo thành.

Miếng đất gần đó gồm có 33 mét vuông của gia đình Miyaoku đã cho sử dụng từ ngày mùng 1 tháng giêng năm Bình Thành thứ 8 (1995).

- Từ ngày 23 tháng 7 năm Bình Thành thứ 8 (1995).

Sở xây dựng Thương Cao đã bắt đầu xây dựng những tòa nhà trên mảnh đất của Chùa.

- Vào ngày 27 tháng 8 năm Bình Thành thứ 8 (1995) bắt đầu xây dựng nền móng lầu chuông.

- Vào ngày 12 tháng 12 năm Bình Thành thứ 8 (1995) những tảng đá lớn trên nền lầu chuông đã được hoàn thành.

- Nền lầu chuông cao 1m 45cm, mỗi bên rộng 5 m 15 cm.

2- Lễ trần đất đai

Vào lúc 10 giờ sáng ngày 14 tháng giêng năm Bình Thành thứ 9 (1996) có vị Đạo Sư của Chơn Ngôn Tông thuộc Chùa An Dưỡng tên là Ishida Thanh Quán Tăng Chánh đến chủ lễ và tất cả những người làm việc tại Địa Tạng Đường đều hiện diện.

Đào ở giữa nền lầu chuông một huyệt rồi chôn vào đó một bình quý và một vòng đeo tay bằng ngọc. Sau đó lấp lại rồi rưới nước và đồ ngũ cốc lên đó. Ngoài ra ở 4 góc của lỗ huyệt kia, đều chôn những vòng kim loại quý giá và rải nước cũng như ngũ cốc lên đó. Ngoài ra rượu cúng thần cũng nhiều.

Cuối cùng thì lấy nước của Hồ Chu Ma để làm lễ quán đảnh chú nguyện.

Nước ngũ cốc nghĩa là rượu gồm lúa mạch -đậu mè- đậu lớn. Tất cả những loại này trộn chung với nước.

Ở trong bình quý ấy đựng những loại như sau:

- Năm đồ quý: vàng, bạc, trân châu, mã não, lưu ly.
- Ngũ cốc: lúa dé, lúa mạch, đậu xanh, hồ tiêu và trái marông
- Ngũ dược: long não, sâm, Dinh Tụ, Thạch Xương ngân, phục linh.
- Ngũ hương: trầm hương, vũ kim, xích tiền, bạch đàn, Thiên Môn Thu.

3- Lễ Thượng Đông

Vào lúc 10 giờ sáng ngày mùng 8 tháng 3 năm Bình Thành thứ 9 (1996).

- Đạo Sư: Chơn Ngôn Tông An Dương tự, Ngài Tăng Chánh Ishida Thanh Kiến chủ lễ.
- Tiệm Đức Cương Công Vụ, Đức Cương Thật Đổng Lương và 5 người thợ xây dựng. Tất cả những người làm việc nơi Ngài Địa Tạng đều hiện diện.

4- Lầu chuông

Vào ngày 11 tháng 4 năm Bình Thành thứ 9 (1996) đã xây dựng xong.

- Diện tích mặt bằng 7 x 76 m²
- Chiều cao 6 mét 60 cm

- Chiều dài 6 mét 67 cm
 - 4 cột chung quanh đường kính 33 cm 3 (1 thốn 1 xích)
 - Số trụ gồm 8 cây
 - Ngói nây làm tại Tam Châu
 - Đòn tay và trụ cột đều bằng gỗ quý
 - Từ mái hiên lên trên toàn làm bằng gỗ đặc biệt.
 - Đây là kiến trúc nhại theo thời đại Kamakura.
- Trong huyện không có lối kiến trúc nây và trên toàn quốc, đây là lối kiến trúc đặc biệt.

5- Phạm Chung

a- Cách cho vào lò lửa:

Vào ngày 25 tháng 11 năm Bình Thành thứ 9 (1996) tại công trường chế tác Lão Tử ở phố Takaoka đã bắt đầu rót đồng, đốt lửa. Đã lập nên Hội Địa Tạng dịch viên.

b- Hoàn thành:

Vào ngày 23 tháng 5 năm Bình Thành thứ 9 (1996) có 2 nhân viên của hãng chế tạo Lão Tử đã vận chuyển đến và đã treo lên. Hai người cần 2 tiếng đồng hồ.

c- Cách thức:

Đường kính bên ngoài 81,7cm (2 xích bảy thốn)
Chiều cao: 146,6 cm (4 xích 8 thốn 4 phân)

Trọng lượng: 675 kg (180 quán) (trong này có một ít vàng).

Bài minh trên chuông:

*Tiếng chuông diệu vợ
Nghe rồi rõ thấu
Cứu đời dài lâu
Thanh bình đạt tới*

Ở đây ý nói về lòng từ bi mà Đức Địa Tạng Bồ Tát đã cứu khổ mọi loài .

6- Biên Nghạch (Từ Quán)

Trên ngạch lầu chuông có treo 2 chữ Từ Quán của Hành Giả Lâm Chí Hành, ông ta đã lấy nước của Hồ Ma Chu là loại nước thánh linh thiêng nhất của Nhật Bản để hòa mực để kẻ. Ông Lâm này cũng đã nghe âm thanh của Ngài Địa Tạng và thấy được hình ảnh của Ngài. Tỉnh thoảng Ngài Địa Tạng cũng truyền âm thanh đến và ông ta đã cảm nhận được. Ý nghĩa của chữ “ từ quán “ là sự biểu hiện của một tập thơ trên bài minh của chuông trong 4 chữ thơ ấy đó là:

*Địa cầu cứu thế
Nhơn tâm cải lương
Bình hòa đạt thành*

Nội dung nằm trong những chữ này.

Đức Địa Tạng Bồ Tát là vị cứu thế của quả đất này cùng với tiếng chuông kia, như ánh sáng từ cõi trời dội đến vòng quanh quả địa cầu này và với bi nguyện thành tựu nhằm cứu tế cho tất cả nhân loại.

7- Lễ lạc thành

Vào lúc 10 giờ sáng ngày 11 tháng 6 năm Bình Thành thứ 9 (1996) gồm tất cả mọi người trong công ty xây dựng:

a.- Đạo Sư : Chùa An Dưỡng, Ngài Tăng Chánh Ishida Thanh Kiến chủ lễ.

Chùa An Dưỡng:

Ngài Tăng Chánh Ishida Thanh Quán.

Chùa Dinh Minh: Ngài Tăng Chánh Nakamura Chơn Hải.

b.- Đại biểu dịch viên đọc diễn văn.

Hôm nay là ngày trời xanh mây tạnh, vạn vật sanh sanh hóa hóa, chúng ta đã có được một lầu chuông theo lời nguyện đề thờ kính Đức Địa Tạng không có đầu, nên chúng ta có thể làm lễ Lạc Thành ngày hôm nay. Tất cả các vị tín đồ đã cùng tôi hoan hỷ vô cùng. Như quý vị đã biết lầu chuông đã được xây dựng và

đặc biệt là chuông này được đúc ở hãng chế tạo Lão Tử, thuộc tiệm buôn Đức Cương Công Vụ, Thương Cao kiến thiết. Ngài Đại Thạch Thượng, Ngài Cung Áo Hiếu Tam, cùng đại đa số những người đã hợp lực lại để giúp đỡ hoàn thành. Điều ấy đã biểu lộ rõ cái tâm cảm tạ ấy.

Nêu nghĩ lại vào năm Chiêu Hòa thứ 52 (1977) ông Đông Thọ Dũng đã nằm mộng thấy Ngài Địa Tạng và đã đào lên được. Từ đó đến nay đã trải qua hơn 20 xuân thu tuế nguyệt và trong thời gian này đã được Chùa Dinh Minh, Chùa An Dưỡng, mỗi tháng đều cử hành pháp yếu cho tín giả. Đồng thời những sự lợi ích của Ngài Địa Tạng cũng đã được nhuần khắp và hình ảnh cũng như âm thanh của Ngài có nhiều người đã gặp và nghe thấy được. Với ân đức ấy số người nhận được không thể rõ biết hết. Với uy lực mầu nhiệm của Ngài Địa Tạng chúng ta chỉ có thể tán thán mà thôi. Với nghi lễ ngày hôm nay nhằm để bái tạ Ngài trong niềm hoan hỷ của chúng ta.

Trong bài minh của Phạm Chung có câu:

“Tiếng chuông diệu vợi nghe rồi rõ thấu, cứu đời dài lâu, thanh bình đạt tới”.

Là 4 câu thơ. Với ý nghĩa là khi nghe âm thanh thanh tịnh của tiếng chuông, nếu chúng ta làm được những hành động tốt là kết quả hiển nhiên là sự khổ não của con người trong đời này luôn luôn được cứu hộ. Sự hòa bình được thành tựu có nghĩa là tiếng nói của

Ngài Địa Tạng, cũng như bi nguyện của Ngài. Tiếng chuông ấy sẽ vang vọng đến chư Thiên và ánh quang minh ấy sẽ chiếu vào địa cầu, con người sẽ được cứu khổ và hòa bình sẽ đạt thành. Đây chính là cấu trúc hình thành cảnh giới linh thiêng của Đức Địa Tạng không có đầu như một bức tranh họa đã được vẽ nên. Với sự trang nghiêm to lớn sâu xa về những việc gia hộ của Ngài Địa Tạng đã hòa quyện vào nhau mà chúng ta những người được nhờ ơn gia hộ ấy, là những kẻ tín giả và những kẻ cầu nguyện; chúng ta luôn nguyện cầu cho được hòa bình thành tựu và hôm nay là ngày tôi xin cầu nguyện mọi người được như vậy.

Ngày hôm nay cũng có nhiều vị đến từ phố Matstudo huyện Đảo Cẩn và huyện Hương Xuyên thuộc Tứ Quốc đến đây tham gia, nên buổi lễ thêm phần long trọng và chúng tôi thành thật biết ơn quý vị rất nhiều.

c- Thơ cảm ơn và đồ tặng kỷ niệm.

- Hăng đức đồng Lão Tử.
- Đại biểu của nhân công ông Nguyễn Tinh.
- Tiệm Đức Cương công vụ, đại biểu ông Đức Cương.
- Hăng thầy Thương Cao, đại biểu ông Thương Cao Đán.
- Thợ làm đá – Đại Thạch Thượng.
- Chủ đất - ông Phú Áo Hiếu Tam.

Những người bên trên được nhận bằng cảm tạ và quà lưu niệm.

d- Văn thừa thỉnh từ Tăng Chánh Ishida

Thanh Kiến Ngài đã đọc bản văn này với sự cung kính tán thán ca ngợi khi làm lễ khánh thành đại hồng chung trước khi hành lễ.

Văn bạch như sau:

Kính bạch: “Nơi này thờ Ngài Địa Tạng Bồ Tôn và thờ Đại Thánh Bất Động Minh Vương“. Tất cả những nơi này là cảnh giới của Tam Bảo do Phật chiếu soi. Ngày ngày nghe tiếng chuông kêu thì âm thanh tròn đầy sẽ vang vọng khắp pháp giới, truyền đạt đi âm thanh của chư Phật và bên trong không tướng và các pháp ấy hòa hợp trên dưới trong ngoài, trời đất khắp nơi trong pháp giới đều biểu hiện ý nghĩa này. Với công đức này kinh qua các kinh điển được tán thán trong ngoài. Phạm người hiền hay bậc Thánh cũng đều tôn sùng. Nơi này là cảnh giới trang nghiêm linh địa, là chỗ mô phạm có thể nương về cho con người cũng như muông thú. Công đức của tiếng chuông này làm cho người hộ trì tin sâu và làm cho những người ở nơi đây bằng tâm nhuần được sự giáo hóa nhiều vô số kể. Thêm nữa lầu chuông được kiến lập, phạm chung được đúc nên và an trí tại nơi này làm lợi ích cho trời người.

Đây là một việc lành to lớn mà hôm nay quý Ngài đã đến đạo tràng này để bí mật gia trì làm cho trang nghiêm thanh tịnh.

Khi làm lễ khánh thành phạm chung này là cơ hội để tán thán phán diên và lưu bố đến những người có duyên, kẻ tặng người tục được ích lợi viên mãn. Với pháp yếu này như cơn pháp vũ rưới khắp gần xa với những kẻ hữu tình và khi nghe tiếng chuông này tất được nhuần ân pháp vũ.

Hôm nay ngưỡng vọng đến chốn này nhằm làm trang nghiêm đạo tràng và làm lợi lạc quần sanh. Do sự tùy hỷ khác ngưỡng về thánh nghiệp mà đã được thi công bằng đá của ông Cung Đại và chỗ tạo dựng để thờ “Tứ Tượng Bát Thần“ là một chi nhánh. Những người làm công quả và những tịnh tín đã cung thờ Đức Địa Tạng không có đâu này và bên sau có một giếng nước lớn là chỗ cảm ứng đạo giao. Từ sáng sớm mỗi ngày, âm thanh trong sáng ấy đã phát đi khắp mười phương xa gần qua khỏi cả đất trời đến tất cả nhân dân thấp bé. Kẻ mê người mộng, kẻ say người tỉnh đều được giải nghi.

Ngưỡng nguyện Đức Bốn Tôn Ngài Địa Tạng Vương Bồ Tát và cái giếng nước này làm cho những người giúp việc ở đây tâm được thanh tịnh. Mong Ngài nạp thọ và cứu giúp cho quần mê được tỉnh giác. Với công đức lực ấy chúng con nương vào để cho những người làm công quả nơi đây và các tín giả chứng được vô thượng Phật quả. Đồng thời lại cũng hiện hữu nơi

cõi đời này để tùy theo chỗ cầu nguyện mà làm cho đầy đủ và giúp cho mọi người mọi nhà đều được phồn vinh sung mãn. Sự hòa bình được phát triển tại Nhật Bản và làm cho công việc có ý nghĩa này được lợi lạc bình đẳng khắp pháp giới chúng sanh.

Ngày mùng một tháng 6 năm Bình Thành
thứ 9 (1996)
Pháp Đăng Hộ Trì A Xà Lê Thanh Kiến
cung kính dâng

e- Lễ Khai chung

Vào lúc 11 giờ trưa di chuyển đến làm lễ tại lầu chuông, sau đó khai nhãn cúng dường chung quanh 8 phương của phạm chung.

Những người giúp việc và những người đi tham bái đều nối đuôi nhau sau Ngài Tăng Chánh Chùa An Dưỡng, những vị trong sở đúc đồng Lão Tử và những vị đại biểu khác mỗi người gióng lên một tiếng chuông và những người có nguyện ước cũng lần lượt lên lầu chuông đánh kêu thành tiếng lớn. Tiếng chuông vang vọng khắp núi rừng chung quanh đó. Những món đãi khách hôm đó là rượu thần và bánh ngọt (3000 cái) những người tham gia tự do dùng. Ban Tổ Chức dự định chừng 3 đến 400 người tham dự, nhưng hôm đó có

tất cả độ 3000 người. Trong vườn Chùa hầu như không còn chỗ chen chân nữa.

e- Tổng kinh phí

45.000 vạn Yen
(45.000.000 Yen = 45.000 US\$)

b- Người chủ xướng

Đại biểu những người xây dựng
Người chịu trách nhiệm
Tổng đại diện tín đồ
Đại diện tín đồ
Cổ vấn
Những viên chức.

LỜI CUỐI CỦA QUYỂN THỨ 19

Có nhiều câu chuyện linh thiêng thật bất khả tư nghi đã được nhiều người viết lại và quyển thứ 19 này nói về Đức Địa Tạng đã được xuất bản, nên chúng tôi rất vui mừng.

Ông Tiêu Xuyên Tịnh Liên ở phố Matstudo đã bị trúng gió khổ sở vô cùng và sau khi quyển số 18 xuất bản xong, chúng tôi gửi cho ông một cuốn, ông ta rất mừng vui rồi đem sách ấy úp lên ngực để ngủ.

Trong đêm hôm ấy ông có một ông bạn tên là Tam Bồ bị đau lỗ tai khôn khổ, nên hôm sau ông liền gửi quyển sách ấy đến cho ông ta. Ông ta lấy tờ đầu có hình Ngài Địa Tạng đem úp vào lỗ tai để ngủ. Chẳng bao lâu thì bệnh đau đầu và đau lỗ tai đã hết hẳn. Lúc ấy hình màu của Ngài Địa Tạng bị mờ hẳn đi. Khi màu sắc đã bị nhạt nhợt đi cũng có nghĩa là Đức Địa Tạng đã lấy đi bệnh khổ của người ấy rồi.

Kể từ thời đại Bình An còn ghi lại những chuyện linh nghiệm trong các quyển: “Địa Tạng Bồ Tát Tam Quốc Linh Nghiệm ký” và “Địa Tạng Bồ Tát Lợi Sanh ký”, đến thời Giang Hộ tiền kỳ thì có quyển “Địa Tạng Bồ Tát Lợi Ích tập”, đến thời Giang Hộ Hậu kỳ thì

cũng có nhiều việc linh nghiệm đã được viết ra. Nội dung của những sách ấy hầu như có sai khác, nhưng so với Đức Địa Tạng không có đâu trong hiện tại cũng có rất nhiều điểm giống nhau.

Đề kỷ niệm lần thứ 20 sau khi đã khai quật được Đức Địa Tạng lên cũng như đề kỷ niệm cho công việc này, một lầu chuông đã được xây cất và đây có thể nói là một đại sự đã được viên thành. Trong quyển sách này có ghi lại nhiều chi tiết rõ ràng.

Vào ngày mùng 8 tháng 4 năm Bình Thành thứ 10 (1997) đã thiết trí Hội Quán Địa Tạng gồm hai tầng và một phòng là nơi dùng tạm để cất chứa những tư liệu.

Trong 20 năm ấy những tư liệu về những sự linh nghiệm quá nhiều, nên đây cũng là nơi để làm chỗ nghiên cứu về lịch sử của Ngài Địa Tạng không có đâu này giúp cho mọi người được rõ biết. Nơi đây ai cũng có thể đến xem được.

- Ban Biên Tập -

BÁO CHÍ VIẾT VỀ NGUYÊN DO CỦA ĐỨC ĐỊA TẠNG BỒ TÁT KHÔNG CÓ ĐẦU

Đức Địa Tạng Bồ Tát này nằm ở phía Nam của núi Bát Vĩ, phường Xuất Khẩu, phố Fuchù, huyện Hiroshima. Nằm trên độ cao 56 mét. Vị trí là một cái đồi. Nếu dùng đường xe Sơn Dương thì đi từ gare Fukuyama đến phía Tây Bắc độ chừng 20 thước. Nếu dùng đường xe Fukushio thì từ gare Fuchù đi đến phía Bắc độ chừng 1.500 mét.

Chiều cao độ 65 cm, bề ngang 40 cm, bề dày 21 cm, là Đức Địa Tạng bằng đá không có đầu. Chẳng biết ai là người đã thờ Ngài. Nhưng tượng này rất cổ.

Nghe được từ những bậc kỳ lão thời đầu của Chiêu Hòa thì được biết Đức Địa Tạng này được thờ trên con đường làng cách đó về phía Nam 80 mét. Kể từ thời kỳ đó trở đi ai ai cũng đều biết Đức Địa Tạng này không có đầu.

Vào khoảng Chiêu Hòa năm thứ 45 (1968) nhân khi khai mở đường phố rộng hơn và lúc đó gặp tượng Địa Tạng đá nầy rồi, nhưng chẳng ai để ý nên lấy tượng đá khác thờ trên đồi cao 30 mét nầy và tượng kia thì bị chôn vùi xuống dưới đất.

Vào ngày 18 tháng 5 năm Chiêu Hòa năm thứ 52 (1977) ông Đông Thọ Dũng đang sống ở làng Tân phố Fuchù nằm mộng thấy Đức Địa Tạng và bảo rằng:

“Trong đất nầy có chôn một tượng Địa Tạng. Hãy đào lên và nếu thờ tự thì tất cả những lời nguyện ước sẽ được đáp ứng“.

Sau khi đào lên và thờ tự trong vòng 2 năm thì trong thời gian ấy có rất nhiều người nhận được nhiều ân gia hộ. Sau đó phải tìm thêm đất đai và đến ngày 16 tháng 5 năm Chiêu Hòa năm thứ 54 (1979) lại di dời Ngài lên nơi bây giờ.

Trong giấc mộng thường được cho thấy thì Ngài có 2 mắt long lanh chiếu sáng, nét mặt đẹp đẽ. Ngài với hình thức người nữ, là một bậc Bồ Tát có nhiều năng lực.

Những người tham bái Ngài như bị bệnh đau đầu, đau chân, đau lưng và những tật bệnh khác cũng mau được chữa khỏi. Nhiều người được lành bệnh đã truyền nhanh ra và các nơi tại Nhật Bản đến đây tham bái rất đông.

Không chỉ có những vấn đề làm cho thân thể được khỏe mạnh mà còn chuyện của con nít, chuyện buôn bán, chuyện học hành, chuyện sinh con an ổn, chuyện liên hệ với người khác trong cuộc sống đầy phiền não này... Tất cả đều được Ngài gia hộ. Do vậy mà số người đến đây không ngớt, mỗi ngày một tăng, nên khói hương nghi ngút không dứt.

CÁCH THỨC LỄ BÀI

Cắm hương và đèn cây nơi thờ Ngài xong thì đọc chú:

Án Ha Ha Ha Vĩ Sa Ma Lý Sa Bà Ha

Từ 2 đến 3 lần và tiếp theo đọc lời nguyện của mình lên trước Ngài Địa Tạng. Chẳng phải nhất thiết là phải đọc kinh Địa Tạng, mà những người theo Tông phái khác đọc kinh theo Tông chỉ của Tông mình cũng được: Trục tiếp xoa vào mình đá của Ngài rồi cầu nguyện, nhưng cách nào cũng tốt cả. Điều quan trọng là người cầu phải nhất tâm và từ chơn tâm ấy cầu nguyện là điều cần thiết hơn cả.

Đối với những kẻ đã nhận được ân gia hộ đa phần là thân thể trở nên dễ chịu hơn và trạng thái tội tệ nhất khi đau vốn ít nhất trong một thời gian ngắn cũng có trường hợp được tiêu trừ bệnh tật. Trong trường hợp

chính người bệnh không đến tham bái được thì trong gia đình ai đại diện đến lễ bái cũng đều được cả.

Vào ngày 18 mỗi tháng là ngày tế lễ. Ngày 18 tháng 5 là ngày đại lễ của mùa xuân.

Ngày 18 tháng 11 là ngày tế lễ lớn của mùa thu. Tế lễ tháng 5 và tháng 11 đều có cử hành nghi lễ Hộ Ma (đốt lửa).

Đa phần cử hành lễ trước sau 9 giờ sáng để cầu nguyện nơi Ngài Địa Tạng.

Địa chỉ:

Hiroshima Fuchushi Deguchicho 250 Banchi

Thủ Vô Địa Tạng Bồ Tát.

Tel: 0847- 43- 5732

Website: fuchu.or.jp/jizo

Phiên dịch công đức khó nghĩ lường
Vô biên thắng phước đều hồi hướng
Khấp nguyện chúng sanh trong pháp giới
Đều được vãng sanh về Cực Lạc.

Dịch từ tiếng Nhật sang tiếng Việt hơn 260 câu chuyện này từ quyển thứ nhất đến quyển thứ 19 đã kéo dài gần 4 tháng kể từ cuối tháng 12 năm 2007 tại Úc và

kết thúc vào ngày 27 tháng 4 năm 2008 tại Chùa Phật Ân tiểu bang Minoseta tại Hoa Kỳ. Sách này đã được dịch tại Ấn Độ, Thái Lan và các nước Âu Châu cũng như Hoa Kỳ. Đây là phần thưởng cho những người con Phật có lòng tin nơi Ngài Địa Tạng Bồ Tát.

Dịch giả: Thích Như Điền
Phương Trượng Chùa Viên Giác –
Hannover – Đức Quốc
Kính ghi.

Lời phụ

Nam Mô Đại Nguyện Địa Tạng Vương Bồ Tát
Tác Đại Chứng Minh

Kính Bạch Chư Tôn Đức Tăng Ni
và Quý Độc Giả,

Năm 2006 chúng con may mắn được cúng dường Lễ Vu Lan để hồi hướng công đức đến cha mẹ, rồi duyên lành đưa đến và chúng con khởi công làm Dự Án Địa Tạng. Nhận thấy những chuyện linh cảm ứng về Đức Địa Tạng không nhiều, nhưng trong Kinh Địa Tạng, Đức Phật đã nhiều lần khen ngợi Đức Địa Tạng là làm vô số lợi lạc cho vô lượng chúng sanh. Chúng con ngẫm nghĩ rằng chắc chắn phải có rất nhiều chuyện cảm ứng trên thế giới, và chúng con chỉ cần đi tìm kiếm mà thôi.

Quả nhiên là vậy, sau khi cầu nguyện cùng Đức Địa Tạng xin gia hộ, chúng con đã tìm được rất nhiều

chuyện linh cảm ứng về Đức Địa Tạng trên khắp thế giới. Vì vậy, chúng con nguyện sẽ làm thành một bộ sách Linh Cảm Ứng về Đức Địa Tạng trên khắp Thế Giới. Nên đây là quyển sách đầu tiên trong bộ sách. Quyển này là toàn những mẫu chuyện linh ứng xảy ra tại Nhật Bản. Quyển thứ hai sẽ là những mẫu chuyện linh ứng xảy ra tại Trung Hoa, và quyển thứ ba sẽ là những mẫu chuyện linh ứng tại một xứ khác, v.v...

Chúng con xin thành kính tri ân Hòa Thượng Thích Như Điền, Phương Trượng của Chùa Viên Giác tại Hannover, Đức Quốc. Quyển sách này có được là nhờ lòng từ bi và công sức của Ngài đã giúp chúng con phiên dịch. Ngài đã giúp chúng con trong nhiều phương diện mặc dù rất bận rộn trong việc hoằng pháp độ sinh. Chúng con cũng xin thành kính tri ân Chư Tôn Đức tại Chùa Viên Giác, cũng như Thầy Thích Nguyên Tạng của Tu Viện Quảng Đức tại Úc Châu đã khuyến khích và ủng hộ chúng con, cũng như của Tịnh Tông Học Hội và những ai tham gia và giúp đỡ Dự Án Địa Tạng. Sau rốt chúng con lúc nào cũng tri ân Sư Phụ chúng con là Hòa Thượng Tuyên Hóa của Vạn Phật Thánh Thành, là người thường theo dõi bước chân của chúng con trong đường đạo.

Sau khi khởi công làm Dự Án Địa Tạng, chúng con mới thực sự hiểu rõ được sự linh ứng không thể nào nói cho hết được của Tam Bảo, của Đức Địa Tạng. Phật pháp quả thật là mẫu nhiệm và cao siêu vô cùng.

Chúng con là những người kém tài, kém đức. Chúng con không có gì cả - tiền cũng không mà phương tiện cũng không luôn, ngoại trừ lòng tin tuyệt đối vào Đức Địa Tạng. Oai thần của Đức Địa Tạng và sự linh cảm của Ngài quá nhiều không thể nào nói cho hết được. Chúng con sẽ chia xẻ những chuyện linh cảm của chúng con trong những quyển sách sau. Trong những lúc khó khăn, chúng con chỉ biết cầu nguyện cùng Đức Địa Tạng và mọi việc điều hanh thông. Vì vậy, chúng con hiểu rằng chỉ cần chúng ta có 3 yếu tố:

- 1) Đặt lòng tin tuyệt đối vào Tam Bảo, vào Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát.
- 2) Hiếu thảo với cha mẹ bởi vì Phật và Bồ Tát và Trời Đất Quỷ Thần đều trọng chữ hiếu.
- 3) Giữ gìn 5 giới (không sát sanh, không trộm cắp, không tà dâm, không nói dối, và không dùng chất say như rượu, thuốc, v.v)...

Thì chắc chắn là chúng ta cầu chi cũng được. Trong Kinh Địa Tạng Phẩm thứ 13, Đức Phật đã dạy rằng thiện nam tín nữ nào lễ bái Đức Địa Tạng, hoặc tụng Kinh Địa Tạng thì sẽ được 28 điều lợi ích. Quả đúng là như vậy. Kinh nghiệm của chúng con trong khi làm Dự Án Địa Tạng này đã chứng minh điều đó. Vì thế, chúng con ước nguyện rằng tất cả những ai mà đọc hoặc nghe quyển sách này, thì tất cả phát tâm tin tưởng nơi Đức Địa Tạng và tụng Kinh Địa Tạng hoặc niệm hồng danh của Ngài hàng ngày để được nhiều lợi lạc,

và xin truyền bá ra thêm để thêm nhiều chúng sanh được lợi ích. Quan trọng hơn cả là chúng ta phải gắng công tu hành để sớm thoát khỏi sanh tử luân hồi.

Thành kính và cầu chúc tất cả quý vị độc giả đều được 28 điều lợi ích như trong Kinh.

Hiệp Huỳnh (Ed Huynh)
và các bạn, tháng 12, năm 2008
7270 Alcedo Circle
Sacramento, CA 95823
Tel: (916) 421-5803
Email: amitabla@peoplepc.com

TB: Và nếu ai có những chuyện linh ứng về Đức Địa Tạng, thì xin gửi về địa chỉ trên.

Hình ảnh phái đoàn hành hương
đến từ Âu Châu
thăm viếng, đánh lễ, cầu nguyện
Đức Địa Tạng Vương
Bồ Tát Không Có Đầu
tại Fuchù - Hiroshima - Nhật Bản
từ ngày 14 đến ngày 17. 10. 2008

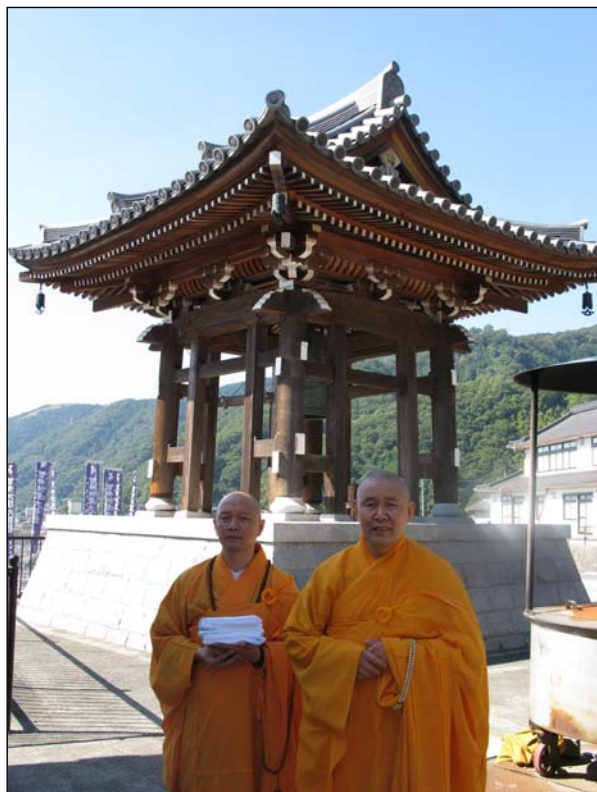

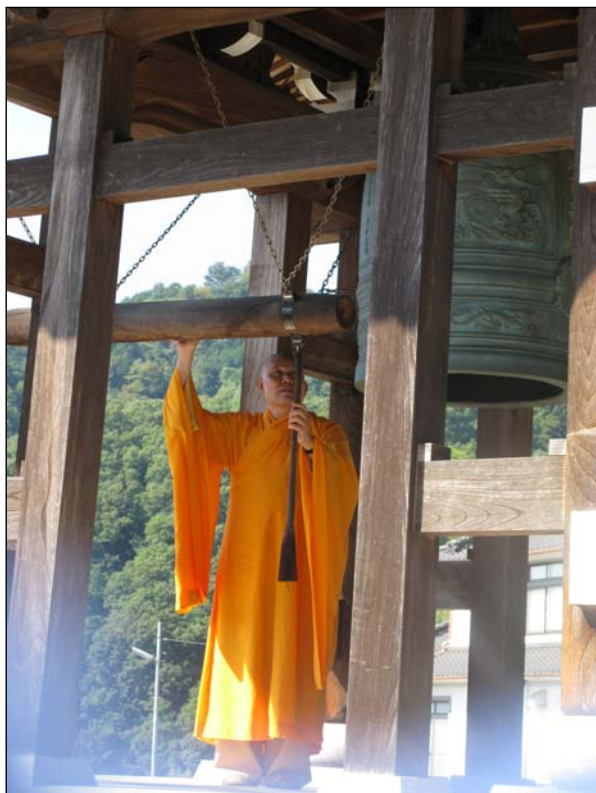

• Quyển thứ 17

- Thành tích của việc buôn bán tăng nhanh và bệnh đau tim đã bớt

- Câu chuyện số 1 :	3 - 15
- Câu chuyện số 2 : Phụ thân bị ung thư xương, nhưng không đau đớn gì khi ra đi	16 - 18
- Câu chuyện số 3 : Bệnh đau đầu đã được chữa khỏi	19 - 21
- Câu chuyện số 4 : Viêm màng nhĩ suốt 25 năm qua đã được chữa khỏi	22 - 25
- Câu chuyện số 5 : Màng tim bị nghẽn đã được chữa khỏi	26 - 28
- Câu chuyện số 6 : Noãn sào bị sưng, cơn đau đã hết	29 - 32
- Câu chuyện số 7 : Nửa sọ phía sau bị đá thương đã được chữa khỏi	33 - 35
- Câu chuyện số 8 : Não lũng lõ và chân đau được chữa khỏi	36 - 37
- Câu chuyện số 9 : Đứa cháu bị bệnh nặng tai bây giờ đã chữa khỏi	38 - 42
- Câu chuyện số 10 : Tinh thần khác thường đã trở lại bình thường	43 - 46
- Câu chuyện số 11 : Gân bắp về đau, liền hết	47 - 48
- Câu chuyện số 12 : Bị bệnh đái dầm của đứa cháu được ngưng và bệnh đau vai đã được chữa trị	49 - 52

- **Câu chuyện số 13** : Bộ não được tốt hơn 53 – 55
- **Câu chuyện số 14** : Bệnh tim phát hiện sớm được chữa trị 56 – 58
- **Câu chuyện số 15** : Bệnh trĩ và bệnh đau tử cung đã được chữa khỏi 59 – 63
- **Câu chuyện số 16** : Sau khi bị Heruniya các dị tật được chữa khỏi 64 – 66
- **Lời cuối sách của quyển thứ 17** 67 – 71

- **Quyển thứ 18** :
- **Câu chuyện số 1** : Duyên Phật thật là bất khả tư nghi 73 – 79
- **Câu chuyện số 2** : Gặp những chuyện linh nghiệm ích lợi 80 – 86
- **Câu chuyện số 3** : Sinh con yên ổn và tìm lại được đứa con đã mất 87 - 94
- **Câu chuyện số 4** : Bà chị bị bệnh suyễn đã bớt và tiếng nói của đứa con gái 95 – 100
- **Câu chuyện số 5** : Nhân duyên bất khả tư nghi 101 - 103
- **Câu chuyện số 6** : Thị lực đã hồi phục 104 – 105
- **Câu chuyện số 7** : Bắp chân bị bọng nước không còn nữa 106 – 107
- Câu chuyện số 8** : Di chuyển lên đường ruột và bệnh nhọt đã tiêu tan 108 – 110
- **Câu chuyện số 9** : Bệnh đau lưng đã chữa khỏi 111 – 113
- **Câu chuyện số 10** : Bệnh đau lưng được chữa khỏi 114 – 119

- **Câu chuyện số 11** : Bệnh đau lưng được chữa khỏi 120 – 121
- **Câu chuyện số 12** : Đau cổ đã được chữa khỏi 122 – 124
- **Câu chuyện số 13** : Công việc của tòa báo 125 – 126
- **Câu chuyện số 14** : Thị lực của đứa cháu được hồi phục 127 – 130
- **Câu chuyện số 15** : Cánh tay không bị cắt mà được chữa lành 131 – 133
- **Câu chuyện số 16** : Sự nghiệp được phát triển 134 – 136
- **Câu chuyện số 17** : Lỗ tai bị viêm nước đã được lành 137 – 139
- **Câu chuyện số 18** : Bệnh điếc đã khá hơn 140 - 142
- **Câu chuyện số 19** : Bán thân bất toại trở nên tốt hơn 143 – 145
- **Câu chuyện số 20** : Bệnh viêm ruột già đã được chữa khỏi 146 – 147
- **Câu chuyện số 21** : Ác tách của cổ họng và sưng tuyến dẫn bọt đã chữa khỏi 148 – 150
- **Câu chuyện số 22** : Sự thể nghiệm bất khả tư nghi về cơn động đất tại Osaka và Kobe 151 – 156
- **Câu chuyện số 23** : Lý tưởng làm nhà ở sau khi bị động đất lớn 157 - 158
- **Lời cuối vủa quyển thứ 18** 159 - 160
- **Quyển thứ 19**
- **Hình ảnh** 161 - 174
- **Câu chuyện số 1**: Việc lạ xảy ra và lực tin tưởng 175 - 179

-
- **Câu chuyện số 2** : Chỉ một cái khăn có hình Ngài Địa tạng mà bình ung thư tử cung đã tiêu sạch 180 – 182
 - **Câu chuyện số 3** : Hình của Ngài Địa Tạng để trên bụng đau và lở tai bị lùng bùng đã được chữa trị 183 – 185
 - **Câu chuyện số 4** : Bệnh đau thấp khớp đầu gối đã được chữa lành 186 - 189
 - **Câu chuyện số 5** : Đứa cháu hay khóc và dưỡng rể được ơn gia hộ 190 - 192
 - **Câu chuyện số 6** : Sự vắng sanh của thân mẫu được tôn kính 193 - 195
 - **Câu chuyện số 7** : Lễ bái ánh sắc vàng; lưng và chân đau được chữa trị 196 – 198
 - **Câu chuyện số 8** : Bệnh viêm đường ruột được chữa khỏi 199 – 202
 - **Câu chuyện số 9** : Bệnh đau thấp khớp đầu gối đã được chữa lành 203 – 204
 - **Câu chuyện số 10** : Nghi là bị viêm cột tủy nhưng có ngày lại đỡ hơn 205 – 208
 - **Câu chuyện số 11** : Bệnh thần kinh của chồng tôi được qua khỏi và tai nạn giao thông được chặn lại 209 – 212
 - **Câu chuyện số 12** : Trực tràng bị bệnh đã được chữa trị 213 – 215
 - **Câu chuyện số 13** : Bệnh đau xương cổ khi xoay đầu đã được chữa khỏi 216 – 218
 - **Câu chuyện số 14** : Bệnh Meniel đã được chữa khỏi 219 – 221

- Câu chuyện số 15 : Bệnh đau tim đã được chuyển đổi tốt hơn	222 – 224
- Câu chuyện số 16 : Trị được bệnh ung thư	225 - 228
- Câu chuyện số 17 : Bệnh viêm lỗ mũi được chữa khỏi và mẹ tôi đã được vãng sanh	229 – 231
- Câu chuyện số 18 : Việc kiến lập lầu chuông	232 – 243
- Lời cuối của quyển thứ 19	244 – 245
- Báo chí viết về nguyên do của Đức Địa Tạng Bồ tát	247 - 250
- Cách thức lễ bái	251 - 254
- Lời phụ	255 - 258
- Hình ảnh	259 - 282
- Mục lục	283 - 288
- Cùng một tác giả	289 - 290

Cùng Một Tác Giả

1	Truyện cổ Việt Nam 1 & 2 *	Nhật ngữ	1974, 1975
3	Giọt mưa đầu hạ *	Việt ngữ	1979
4	Ngõ ngang *	Việt ngữ	1980
5	Lịch sử Phật Giáo Việt Nam Hải Ngoại trước và sau năm 1975 *	Việt & Đức ngữ	1982
6	Cuộc đời người Tăng sĩ *	Việt & Đức ngữ	1983
7	Lễ nhạc Phật Giáo *	Việt & Đức ngữ	1984
8	Tình đời nghĩa đạo *	Việt ngữ	1985
9	Tìm hiểu giáo lý Phật Giáo *	Việt & Đức ngữ	1985
10	Đời sống tinh thần của Phật Tử Việt Nam tại ngoại quốc	Việt & Đức ngữ	1986
11	Đường không biên giới *	Việt & Đức ngữ	1987
12	Hình ảnh 10 năm sinh hoạt Phật Giáo Việt Nam tại Tây Đức	Việt & Đức ngữ	1988
13	Lòng từ Đức Phật *	Việt ngữ	1989
14	Nghiên cứu Giáo Đoàn Phật Giáo thời nguyên thủy I, II *, III *	dịch từ Nhật ngữ ra Việt & Đức ngữ	90, 91, 92
17	Tướng thuật về Đại hội Tăng già Phật Giáo thế giới kỳ 5 khóa I tại Hannover, Đức Quốc	Việt, Anh, Đức ngữ	1993
18	Giữ chốn cung vàng *	Việt ngữ	1994
19	Chùa Viên Giác	Việt ngữ	1994
20	Chùa Viên Giác	Đức ngữ	1995
21	Vụ án một người tu *	Việt ngữ	1995
22	Chùa Quan Âm (Canada)*	Việt ngữ	1996
23	Phật Giáo và con người *	Việt & Đức ngữ	1996
24	Khóa giáo lý Âu Châu kỳ 9	Việt & Đức ngữ	1997
25	Theo dấu chân xưa * (Hành hương Trung quốc I)	Việt ngữ	1998
26	Sống và chết theo quan niệm của Phật Giáo *	Việt & Đức ngữ	1998
27	Hội kiến với Đức Đạt Lai Lạt Ma	Việt & Đức ngữ	1999
28	Vọng cổ nhân lâu (Hành hương Trung Quốc II)	Việt ngữ	1999
29	Có và Không	Việt & Đức ngữ	2000
30	Kinh Đại Bi *	Việt & Đức ngữ	2001
31	Phật thuyết Bồ Tát Hành Phương Tiện Cảnh Giới Thần Thông Biến Hóa Kinh*	dịch từ Hán văn ra Việt ngữ	2001
32	Bhutan có gì lạ?	Việt ngữ	2001
33	Kinh Đại Phương Quảng Tổng Trì *	dịch từ Hán văn ra Việt ngữ	2002
34	Cảm tạ xứ Đức *	Việt & Đức ngữ	2002
35	Thư tòa soạn báo Viên Giác trong 25 năm (1979 - 2003,2004)	Việt ngữ	2003
36	Bổn sự kinh *	dịch từ Hán văn ra	2003

		Việt ngữ	
37	Những đoàn văn viết trong 25 năm qua	Việt & Đức ngữ	2003
38	Phát Bồ Đề Tâm kinh luận *	Dịch từ Hán văn sang Việt ngữ	2004
39	Đại Đường Tây Vực Ký	Dịch từ Hán văn sang Việt ngữ	2004
40	Làm thế nào để trở thành một người tốt	Việt ngữ	2004
41	Dưới cội bồ đề	Việt ngữ	2005
42	Đại Thừa Tập Bồ Tát Học Luận	Dịch từ Hán văn sang Việt ngữ	2005
43	Bồ Đề Tư Lương luận *	Dịch từ Hán văn sang Việt ngữ	2005
44	Phật nói luận A Tỳ Đàm về việc thành lập thế giới	Dịch từ Hán văn sang Việt ngữ	2006
45	Giai nhân và Hòa Thượng	Việt ngữ	2006
46	Thiền Lâm Tế Nhật Bản	Dịch từ Nhật ngữ ra Việt ngữ	2006
47	Luận về con đường giải thoát	Dịch từ Hán văn sang Việt ngữ	2006
48	Luận về bốn chân lý	Dịch từ Hán văn sang Việt ngữ	2007
49	Tịnh Độ tông Nhật Bản	Dịch từ Nhật ngữ sang Việt ngữ	2007
50	Tào Động tông Nhật Bản	Dịch từ Nhật ngữ sang Việt ngữ	2008
51	Phật Giáo và khoa học	Việt ngữ	2008
52	Pháp ngữ	Việt ngữ	2008
53	Những mẫu chuyện linh ứng của Đức Địa Tạng Vương Bồ Tát	Dịch từ Nhật ngữ sang Việt ngữ	2009
54	Pháp Hoa tông Nhật Bản	Dịch từ Nhật ngữ sang Việt ngữ	2009

Sẽ xuất bản năm 2010

55	Chơn Ngôn tông Nhật Bản	Dịch từ Nhật ngữ sang Việt ngữ	
----	--------------------------------	--------------------------------	--

Chú thích : (*) hết

Quý vị muốn download những bài giảng pháp của Hòa Thượng Phương
Trượng Chùa Viên Giác Hannover thì xin vào trang :
www.wiphathgiao.de ; www.quangduc.com ;
www.viengiac.de; hoặc www.lotuspro.net